

[Harry Potter X Twilight] Mê Vụ

Contents

[Harry Potter X Twilight] Mê Vụ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	37
17. Chương 17	40
18. Chương 18	41
19. Chương 19	42
20. Chương 20	45
21. Chương 21	47
22. Chương 22	49
23. Chương 23	50
24. Chương 24	51
25. Chương 25	52
26. Chương 26	55
27. Chương 27	57
28. Chương 28	60
29. Chương 29	61
30. Chương 30: Kết Thúc	63

[Harry Potter X Twilight] Mê Vụ

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, HP crossover Twilight, xuyên không, 1×1, HE. Couple: Edward Cullen x Draco Malfoy Bất ngờ xảy đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/harry-potter-x-twilight-me-vu>

1. Chương 1

Draco chưa bao giờ nghĩ mình cũng có lúc chật vật đến vậy, cậu ngã ập trên đất, đầu óc choáng váng thấy sao bay vòng vòng, nửa ngày mới tỉnh táo lại được chút.

Đầu đau như búa bổ, loạng choạng đứng lên, Draco buộc mình phải bình tĩnh lại. “Chết tiệt!” Draco mắng, ngay khi nhìn thấy Khóa Cổng đưa cậu tới đây tan thành tro bụi. Coi như cậu may mắn, cái thứ nát vụn như bột đó là Khóa Cổng chứ không phải đầu cậu, bằng không, lúc Tử Thần Thực Tử tấn công cậu chết là cái chắc.

Draco ôm đầu, ráng suy nghĩ một chút, lúc cha đưa cậu đi căn bản không có thời gian để nhiều lời, nên hiện tại cậu cũng không rõ hẳn chuẩn bị cho cậu cái gì nữa.

“Chỉ đường dẫn lối!” Draco rút đũa phép ra, cây đũa xoay một vòng, chỉ về một hướng ra khỏi rừng rậm.

Đi một lúc lâu, Draco mới thấy được đường lớn, “Cảm tạ trời đất!” Trước mắt cậu không phải là một đám cây cối rậm rạp nữa, Draco thở phào một hơi. Cậu bây giờ vừa đói lại vừa mệt, nghĩ muốn tìm một chỗ dừng chân kiếm gì bỏ bụng đã, rồi ở đó nghỉ ngơi. Cậu có cảm giác chỉ cần nhắm mắt lại thôi là có thể ngủ luôn.

Draco đi dọc theo con đường, đến khi nhìn thấy một thị trấn nhỏ phía trước liền dừng chân lại, đem áo chùng phù thủy biến thành áo quần của Muggle. Với sự chán ghét ngập tràn trong lòng, Draco nghĩ nếu không phải sợ chuốc lấy phiền phức, cậu mới không mặc cái thứ này đâu! Draco không ngừng tự an ủi mình, đây là áo chùng của mình biến thành, không phải quần áo Muggle thực sự, cảm giác ghê tởm mới được áp chế đi một chút.

Tại thị trấn, Draco tìm được một cửa hàng thức ăn nhanh, cậu chọn một chỗ ngồi ngay cửa sổ, quyết định chăm lo cho cái bụng mình đã.

“Xin chào, cậu định dùng gì?” Nữ phục vụ đánh giá Draco, thiếu niên tuy có chút chật vật nhưng quý khí mười phần, còn có chút ngạo mạn nữa, “Cậu không phải người địa phương phải không?”

“Bánh bí đỏ, và một phần súp sứa.” Draco hoàn toàn phớt lờ cô gái lảm chuyện kia.

“Được, chờ một chút.” Cô phục vụ cũng không tiếp tục dây dưa, nhún vai đi đặt món cho cậu.

Đợi thức ăn được mang lên, Draco mới nhớ ra mình cần chút thông tin hữu ích, “Đây là đâu vậy?”

“Cậu không biết đây là đâu? Đây là Forks chứ đâu.” Cô phục vụ cảm thấy quái dị, người này không biết đây là đâu thì làm sao đến được?

“Forks? Là ở đâu?” Draco nhăn mặt, nước Anh có địa danh này hả? Sao cậu không nhớ ta?

“À, chàng trai, Forks là phụ cận Washington ấy.” Draco cảm thấy khó tin, cha đưa cậu tới Mỹ làm gì? Sao lại vậy chứ, ở Anh không an toàn sao? Lại đưa mình đi xa như vậy? Giờ làm sao mà về a?

Dùng bữa xong, Draco vẫn cảm thấy có gì đó không đúng lắm, cảm giác này từ khi bước vào thị trấn liền có, nhưng cậu đối với giới Muggle hiểu biết không nhiều, cho nên không hiểu rõ nguyên nhân. Mà cái cảm giác này càng lúc càng mạnh mẽ, cậu thấy tốt nhất mình nên tìm một nơi để ở rồi nghĩ kĩ hơn.

Nhìn thấy vài vị khách ăn xong đứng lên trả tiền, Draco cũng trộm lấy khăn ăn trên bàn biến thành tiền mặt, thanh toán. Lúc rời đi, cậu vô tình nhắc thấy lịch treo trên tường, mồ hôi lạnh lập tức túa ra.

“Trời đất ơi!” Chuyện chết tiệt gì vậy? Bây giờ không phải năm 1997 sao? Sao nó lại ghi năm 2005? Cậu vội rời khỏi tiệm, chạy tới một góc đường rút đũa phép ra, “Thời gian hiển thị.” Tia sáng xanh phun ra từ đầu đũa phép, uốn lượn thành một dãy số: 4/2/2005.

“Chuyện quái gì đây trời!” Draco giơ đũa lên, cậu đương nhiên không muốn ngồi Xe đồ Hiệp sĩ, nhưng đang lúc hoảng hốt, cậu chỉ muốn ngay lập tức thấy được thứ gì đó mình quen thuộc, cho dù có là cái thứ đáng ghét như Xe đồ Hiệp sĩ đi chăng nữa.

Nhưng cậu vùng đũa nửa ngày, chiếc xe vẫn không xuất hiện, “Trời ạ!” Nhất định là sai sót chỗ nào rồi, cậu không có khả năng vượt thời gian tới nhiều năm sau như vậy! Không thể nào có chuyện đó, chính cậu

cũng không già đi mà! Draco hốt hoảng, đầu óc hỗn loạn không thể tự hỏi, chỉ biết không có chiếc xe Hiệp sĩ, cậu không thể nào đến Hẻm Xéo,a...Lộ trình xa xôi như vậy, cậu nhất định không có cách nào về trong thời gian ngắn được. Thôi được, tạm thời chưa thể về thì thôi, cậu đứng đây đã lâu, gió lạnh luồn qua áo khiến cậu rét run lên rồi. Cậu tự an ủi mình, cậu nên tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi, không chừng sáng mai mọi thứ sẽ lại bình thường...

=====

Đến đây một tháng, Draco đành phải chấp nhận rằng đây không phải thế giới của cậu, không có phép thuật, không có phù thủy hay pháp sư...Cũng không có Phủ Malfoy – nhà cậu – để về...

Trong một tháng này, cậu tìm đủ mọi cách cũng không tìm được đường đến Hẻm Xéo, Hogwarts cũng không tồn tại. Cậu thậm chí bắt đầu nhớ tới thằng Potter đáng ghét kia, “ Trời ạ, mình nhất định là điên rồi.”

Draco lại nhớ ra tuy ở Forks này không có nhà của mình, nhưng chính Khóa Cổng cha cho đã đưa cậu đến đây, có lẽ cậu cứ thành thật ở lại đây mới tốt. Cậu tuyệt đối không thừa nhận sẽ chẳng còn cơ hội nào được gặp lại người cha nghiêm khắc ấy nữa.

Draco tìm thuê một phòng trọ tại Forks để ở. Dù sao cậu cũng không thể ngồi không, ít nhất phải tìm việc gì đó để làm, chứ ngày nào cũng miên man suy nghĩ thì sẽ có lúc cậu điên mất. Bà chủ nhà trọ – bà Pace, hỏi cậu sao không đến trường, cậu cảm thấy, đi học cũng là một ý không tệ.

Sáng sớm, mưa nhỏ tí tách tí tách rơi.

Toàn bộ thị trấn chìm trong sương mù, thời tiết ẩm ướt nhiều mưa khiến cho bờ tường lẫn hàng rào mọc đầy một dải rêu xanh. Draco chán ghét thời tiết ẩm ương như vậy, cau có đứng trước cửa trường một hồi, lại xoay người đi tìm văn phòng hành chính.

Trước khi đến cậu cũng đã ủy thác bà Pace làm đơn nhập học cho, quý bà tóc đỏ trong văn phòng cũng biết cậu. Dù sao thị trấn này cũng nhỏ, cả trường cũng chỉ tầm ba trăm học sinh, một thiếu niên anh tuấn bắt ngờ xuất hiện cũng rất dễ làm người ta để ý. Draco cũng không cần giải thích gì nhiều, ký xong mấy giấy tờ, rất nhanh nhận được thời khóa biểu mới.

“Chúc em may mắn, chàng trai trẻ.”

“Cám ơn.” Draco lễ phép tạm biệt, ra khỏi văn phòng lại không ngừng thầm nhủ, sao mình lại xui xẻo như vậy, kẹt giữa cả đám Muggle!

Tìm được phòng học rồi, Draco đến đưa phiếu ghi danh cho thầy giáo, xong kiểm chỗ nào trống thì ngồi vào. Lớp này là Lịch sử nước Mỹ, cậu cũng không sợ không theo kịp chương trình. Dù sao cậu cũng là phù thủy, hơn nữa tại một nơi không hề tồn tại Bộ Pháp thuật, thì chẳng ai cấm được cậu sử dụng quyền phép của phù thủy cả. Kiểm tra thi cử gì chứ, cậu có ít nhất hai mươi cách để mình xoay xở đạt điểm tối đa.

Draco đối với lịch sử Mỹ chẳng có hứng thú gì. Cậu một tay chống má, mắt thì nhìn vu vơ đâu đó ngoài cửa sổ, bỗng nhiên có tiếng người nói khiến cậu phải hoàn hồn.

“ Draco Malfoy?” Một anh chàng ngồi phía sau bắt chuyện với cậu, cậu ta có mái tóc vàng chuốt đầy gel thành một nhúm, ánh mắt thân thiện nhìn cậu, cười.

“Xin chào.” Draco đáp, thầm an ủi mình, phải nhẫn nại, ở đây toàn Muggle.

“A, chào Draco, mình gọi cậu Draco được chứ? Tên mình là Mike.”

“Cũng được, Mike.” Khuôn mặt bầu bĩnh làm cậu ta vẫn có nét giống con nít, nhưng vẻ mặt lại lạnh lợi thành thực trái ngược hoàn toàn, được rồi, dù sao cậu ta là người đầu tiên làm quen với cậu ở trường, Draco cảm thấy cũng không nên khắt khe quá.

“Nghe nói cậu đến từ nước Anh? Sao lại chuyển đến Forks vậy?”

“Tại cha tôi thích chỗ này. Nhưng sao cậu biết tôi?”

“Mẹ mình quen bà Pace, hôm trước có nghe hai người nói chuyện mới biết, có một học sinh mới từ Anh chuyển đến đây.” Mike cười cười.

Draco gật gật đầu, lại liếc mắt nhìn thầy giáo trên bục, “Tan học nói tiếp, Mike.”

Cậu nhìn bục giảng mà ngẩn ngơ. Cậu nhớ bạn bè ở Slytherin, nhớ giáo sư Snape, nhớ cả đối thủ một mắt một còn Potter, nhớ cả những lần cậu bày trò hăm hại nó, bây giờ cậu thực rất nhớ, đó mới là thế giới mà cậu thuộc về.

“Hey, Draco, tan học rồi, đi thôi.” Mike ngắt dòng tưởng niệm của Draco, kéo kéo cậu, “ Qua nhà ăn hén, ăn cơm trưa.” Draco im lặng đi theo, cậu nghĩ nếu đã ở chung với Muggle thì phải nhanh chóng thích ứng cho lành.

Draco cũng không trò chuyện nhiều với Mike, cũng không tỏ ra thân thiện mấy, nhưng Mike thì rất nhiệt tình, còn giới thiệu bạn bè mới cho cậu, một nam sinh cao gầy, có mái tóc đen tên Justin, và Christine, một cô bạn xinh xắn khác.

Bữa trưa này Draco ăn cũng chẳng thấy ngon, so với bữa trưa ở Hogwarts, Draco lại buồn bực, cho dù ráng cũng ăn không nổi. Có lẽ sau này sẽ khá hơn, Draco tự an ủi mình.

Draco vừa ăn xong, lại thấy một nhóm học sinh đi tới. Chính xác hơn thì, Draco cũng không chắc bọn họ có phải học sinh ở đây không.

Bọn họ tổng cộng có năm người. Đi trước là hai chàng trai, một người tóc đen, vóc dáng cao to như vận động viên cử tạ, người còn lại tóc vàng, đẹp trai cao ráo. Trông họ không giống học sinh cấp ba lắm, thực ra lại giống sinh viên đại học hoặc giáo viên hơn. Đằng sau lại là hai cô gái xinh đẹp. Một người cao hơn có mái tóc vàng óng ả như kim sa lấp lánh, đáng người phải nói là nẩy nở quyến rũ cực kỳ cô còn lại nhỏ nhắn hơn, mái tóc đen ngắn cụt chia ra tứ phía càng làm nổi bật vẻ linh động hoạt bát của cô gái.

Đi cuối cùng là một chàng trai tóc nâu, anh ta trông có vẻ trẻ hơn hai anh đi trước một chút, khuôn mặt lại đẹp trai cực kỳ, khóe môi khẽ nhếch, biểu cảm lại rất lạnh lùng.

Ba chàng trai hai cô gái, mỗi người đều chỉ có thể dùng từ xinh đẹp để hình dung. Nhưng làn da họ rất tái, trông cứ như bị bệnh đôi mắt lại thâm xỉn, cứ như thiếu ngủ lâu năm. Bọn họ đều rất hồ hững, lúc vào nhà ăn cũng chỉ nhìn về phía trước, làm như chung quanh chẳng có ai. Nhưng cử chỉ của họ lại rất tao nhã, khiến Draco chợt nhớ tới bạn bè mình ở nhà Slytherin, dù vẫn có cảm giác không giống lắm.

Năm người bọn họ đi vào, xem chừng cũng không quá hòa hợp với những người chung quanh, Draco nhú mào, nghĩ một chút.

Không phải Muggle.

Điều này khiến Draco vui hơn, cậu cảm giác được, năm người này, tuyệt đối không phải Muggle bình thường.

“À, nhà Cullen đấy.” Justin ngồi một bên chợt nhỏ giọng nói với Draco.

“Nhà Cullen?” Draco cảm thấy đến trường quả là sáng suốt. Tuy ở đây không có hiện tượng pháp thuật nào, nhưng nhà Cullen xuất hiện làm cậu có thêm một tia hy vọng nữa.

“Mà này, Draco, cậu trông cũng giống bọn họ lắm đấy.” Mike không hiểu sao cũng thì thầm một câu.

2. Chương 2

Draco tuy có hứng thú, nhưng cũng không nghĩ sẽ tiếp cận bọn họ. Bây giờ còn chưa phải lúc, cậu còn chưa biết họ thực chất là gì, dính líu vào sẽ rất nguy hiểm. Năm người đi tới đâu người ta nhường đường tới đó, Draco ngồi một bên cẩn thận quan sát, nhưng cũng không để lộ sự chú tâm của mình.

Lúc năm người đi ngang qua cậu, Draco đột ngột cảm thấy đầu óc bị dò xét, giống như có ai đó dùng Chiết Tâm Trí Thuật vậy. Draco hoảng hốt, lập tức dùng Bế Quan Bí Thuật phong bế đầu óc lại.

Anh chàng tóc nâu đi cuối cùng bỗng dừng lại, đột nhiên quay đầu, thế là cậu và anh bốn mắt chạm nhau.

“Sao vậy Draco?” Mike khẩn trương hỏi.

“Không có gì.” Draco nhúu mày, lạnh lùng nhìn người mới lục lọi tâm trí cậu xong. Con người đen của người kia bỗng co rụt lại, ánh mắt lóe ra sự kinh ngạc, giống như nhìn thấy thứ gì đó đáng ngạc nhiên lắm vậy.

Trong khi Draco còn đang cân nhắc mục đích của đối phương, anh ta liền dời mắt. Cậu cũng không biết anh ta nhìn gì, sao cứ cảm giác như phép Độc Tư Tưởng vậy, nhưng không có dao động pháp thuật mà.

Tuy khó chịu vì sự vô lễ của người kia, nhưng Draco vẫn nhẫn nại kìm nén. Cậu đột nhiên nhận ra, có khi Potter còn tốt hơn không chừng.

“Ăn xong rồi thì đi thôi.” Draco nói với Mike, cậu vốn ngồi không yên, chung quanh lại có nhiều ánh mắt soi mói cậu, càng làm Draco cảm thấy phiền.

Bọn họ đứng dậy định rời đi, nhưng vừa đặt chân tới cửa, Draco lại nhận ra có người nhìn mình chằm chằm đến lạnh cả gáy. Cậu không tìm được quay đầu nhìn, lại bất gặp phải một đôi mắt đen tuyền.

Quả nhiên là anh chàng tóc nâu lúc nãy. Mắt anh ta sáng lên, từ tò mò đến kinh ngạc, sau lại chán ghét...ngắn ngủn mấy giây, rất nhiều cảm xúc thay đổi trong đôi mắt đó. Draco nhìn thấy, bỗng dưng muốn đánh Choáng anh ta cho xong.

“Draco?” Mike lên tiếng, đúng lúc ngăn lại Draco đang định ém bùa người ta. Ôi ...Trời ạ, Draco rất mất phong độ mà kéo Mike chạy như bay khỏi nhà ăn. Thế mà cậu lại muốn dùng phép thuật trước cả đồng Muggle! Chẳng lẽ sau đó phải ém cho mỗi người một bùa Lãng quên hay sao, một cỡ nào a!

“Mấy người đó thực ra là ai vậy?” Draco hỏi Mike, cậu cấp thiết muốn có thông tin chi tiết hơn nữa.

“A, mấy người đó hả...” Mike bừng tỉnh, “Cậu nói anh em nhà Hale với Cullen ấy à?”

Draco giờ mới biết được tên của năm người bọn họ. Anh chàng đô con tóc đen là Emmett Cullen, tóc vàng là Jasper Hale, còn hai cô gái lần lượt là Rosalie Hale và Alice Cullen, cuối cùng là Edward. Cả năm người đều là con nuôi của vợ chồng bác sĩ Carlisle Cullen và Esme. Bọn họ sống rất khép kín, có thể nói là quái dị, rất ít khi tiếp xúc với người ngoài.

Draco quyết định, tan học làm một chuyến đi thực tế, ngó coi ngôi biệt thự nhà Cullen mà Mike nói tới là như thế nào.

Buổi chiều tối ở trong rừng khá lạnh, lại âm u đáng sợ, Draco tự cho mình một bùa giữ ấm, cầm đũa phép hướng ngôi biệt thự mà đi. Càng đến gần lại càng căng thẳng, Draco ép mình bình tĩnh hơn, ai biết đám người kia có gì nguy hiểm hay không.

Draco vừa định tiếp tục đi tới lại bất thành linh có người xuất hiện, “Ấy, sao cậu lại ở đây?”

Draco xoay phắt lại, thì ra là anh chàng đô con Emmett. Trong lòng âm thầm cảnh giác, người này không biết từ khi nào đã xuất hiện phía sau, rất nguy hiểm. Cậu liếc mắt xem hoàn cảnh chung quanh để ngừa bị tấn công bất chợt, sau đó giật mình nhận ra là không có chỗ trốn.(Ròng nhỏ, có muốn trốn cũng chẳng được đâu, chạy sao lại mà.)

Emmett không để ý Draco đang căng thẳng, chỉ khách quan đáng giá cậu một phen, một thiếu niên xinh đẹp, nước da trắng như sứ, mái tóc màu bạch kim hý hữu, đôi mắt màu lam bụi cũng đang nhìn mình chằm chằm.

Nhớ tới em trai mình nói không thể đọc được suy nghĩ của cậu, Emmett đối với Draco càng thêm tò mò, “Đừng căng thẳng thế, tôi sống ở gần đây thôi. Cậu lạc đường à, hay là...?”

Draco cao ngạo nâng cằm, “Không, ăn xong đi dạo thôi.” Cậu ảo não thầm nhủ, thực đúng là không xong mà, chưa gì đã bị phát hiện, biết vậy dùng bùa ảo ảnh cho rồi.

“Đi dạo? Ha ha, cậu chắc chắn mình không phải lạc đường?” Emmett buồn cười nhìn cậu lòi ra lý do rất vớ vẩn, ai lại đi dạo trong rừng lúc trời tối thế này? Tuy không biết cậu muốn đến gần biệt thự làm gì, nhưng mọi người trong nhà từ đằng xa đã ngửi thấy mùi của cậu.

Emmett tiến vài bước đến trước mặt Draco, “ Cần tôi đưa cậu về không?”

“...Không cần, tự tôi về được. Tạm biệt.” Draco giật mình, lại cảm tức rời đi, thầm nghĩ hôm nay đúng là thất bại.

Sau lần thám thính không thành đó, mấy ngày liền Draco không nhìn thấy Edward, nhưng những người còn lại của nhà Cullen thì vẫn có thể thấy thường xuyên.

Draco ôm sách tập vào phòng thí nghiệm Sinh. Bên trong bàn nào cũng đã đầy người, chỉ chừa ra một chỗ. Rất nhanh Draco liền nhận ra người đang ngồi lẻ một mình đó, vốn chẳng thấy tung tích mấy ngày nay, Edward Cullen.

Draco nhướn mày, sau đó ngồi vào chỗ trống cạnh anh ta, người nào đó đột nhiên cứng ngắc cả người như bị ghim xuống ghế. Sau đó anh ta lại liếc Draco một cái. Trong khoảnh khắc tầm mắt giao nhau đó, Draco thấy anh ta có biểu cảm khá kỳ lạ, tò mò, lại hơi bất an, cuối cùng anh ta dời ánh nhìn đi.

Cậu ngồi thẳng lưng, làm bộ ngoan ngoãn ngó lên bảng, trong lòng lại không ngừng lăm bằm, gì chứ, cứ làm như cậu đáng ghét lắm vậy? Nhìn qua còn tưởng giống học trò Slytherin, hóa ra cũng đáng ghét y như tụi Gryffindor ấy, hừ.

“Chào.” Một giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng vang lên.

Draco nhìn sang, vẻ mặt nghi hoặc, anh ta nói chuyện với cậu à?

Đôi môi Edward vẽ nên một độ cung hoàn hảo, mang theo ý cười nhạt nhòa, ánh mắt lại rất cẩn trọng. “Tôi là Edward Cullen.” Anh ta nói tiếp, “Hồi tuần trước không có cơ hội tự giới thiệu với cậu. Cậu hẳn là Draco Malfoy.”

Draco cảm thấy khá mơ hồ, rõ ràng hồi cuối tuần trước còn nhìn mình chán ghét như vậy, tự nhiên giờ lại lễ phép muốn chết, hay dịch ý hôm trước là cậu nhìn lầm rồi?

“Chào. Tôi là Draco Malfoy.” Đúng lúc này, thầy Banner bắt đầu bài giảng, Draco thầm thở phào một hơi.

Cậu cố gắng tập trung nghe lời ông nói, “Hôm nay các trò sẽ làm thí nghiệm. Các đĩa thủy tinh đã được sắp theo trình tự khác. Làm theo nhóm, đem mẫu đầu rễ hành tây đã cắt lát của các trò xếp theo các pha trong quá trình phân bào, tương ứng với các mục được đánh dấu. Không được coi sách. Sau hai mươi phút nữa sẽ kiểm tra, để xem ai làm đúng.”

“Cùng làm thôi, cậu làm trước?” Edward hỏi. Draco ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy vẻ mặt cười xấu xa như có như không của anh, cậu chợt nhớ tới Blaise cũng hay có vẻ mặt đáng đánh như thế.

“Hay để tôi làm trước, nếu cậu không ngại.” Cái cười bắt đầu biến mất trên mặt Edward, anh hiển nhiên nghi ngờ khả năng của Draco trong bài thực hành này.

Nếu đang học môn Độc dược, Draco nhất định sẽ được điểm Xuất sắc, đáng tiếc đây lại là môn Sinh vật của Muggle, cậu đành chịu thôi. Thực mất mặt, Draco rầu rĩ nghĩ.

“Không sao. Cậu làm trước đi.” Draco dám cá là mặt mình đang đỏ, xấu hổ cực kỳ.

Edward nhác thấy gò má trắng nõn của cậu hồng lên, nhếch môi cười một cái, nói, “Vậy tôi làm trước nhé, cậu để giùm đi.”

Edward đặt đĩa thủy tinh lên kính hiển vi mà xem, căn chỉnh xăm soi một hồi, rồi nói với Draco, “Giai đoạn đầu.”

Draco đảo mắt, cậu cũng đâu biết gì, anh nói gì thì cứ là thế đi.

“Đưa giùm tôi cái thứ hai, cảm ơn.” Edward nhận cái đĩa thứ hai từ Draco, trong khoảnh khắc, ngón tay hai người chạm nhau. Draco giấu giếm cái run nhẹ của đầu ngón tay vừa bị chạm, tự hỏi sinh vật pháp thuật nào thì có nhiệt độ cơ thể lạnh như vậy.

“Giai đoạn sau.” Edward nhỏ giọng nói, vừa nói vừa viết, “Cậu nên ghi lại cho nhớ, Draco.”

Draco chớp chớp mắt, dùng lối viết hoa mỹ quý tộc mà viết bản thu hoạch cho bài thực hành.

“Tuyệt vời nhìn cũng đẹp nhỉ?” Edward hỏi. Draco có cảm giác như anh ta đang bắt đầu thăm dò đào bới chuyện nhà mình. Ôi trời, có khi cậu mắc chứng đa nghi rồi cũng nên, Draco cảm giận nghĩ.

“Cũng không phải quá tệ.” Draco thành thật nói, cậu còn đang muốn rũ bỏ cái cảm giác kia đi, nên cũng không tập trung lắm.

“Cậu không thích lạnh.” Đây hình như không phải câu nghi vấn.

“Hoặc ẩm ướt.”

“Coi bộ Forks chẳng phải nơi lý tưởng cho cậu nhỉ.” Anh ta nghĩ nghĩ, nói.

“Cậu không hình dung được đâu.” Draco mất hứng lắm lắm. Khóa Cổng cha đưa đã bể nát như cám, cậu hoàn toàn không thể trở về, hoàn cảnh có tệ hơn cũng không.

“Thế sao cậu muốn tới đây?” Ái chà, gọn gàng dứt khoát ghê.

“Nguyên nhân phức tạp lắm.”

“Tôi nghĩ mình có thể nghe thêm.” Anh như nài ép cậu.

Draco dừng một chút, nghĩ phải nói thế nào để nghe không quá quái dị, “Có một đám người lạ đến ở nhà tôi.”

“Nghe cũng đâu phức tạp lắm.” Edward dị nghị, nhưng thoát cái lại cảm thông hỏi một câu, “Họ ở lâu lắm sao?”

“Người đó là bề trên của cha tôi, hẳn ta còn dẫn theo một đám thuộc hạ nữa.”

“Cậu không thích ông ta à?” Edward đoán, giọng nói vẫn nhẹ nhàng tử tế.

“...Tôi nghĩ là hẳn, và cả đám thuộc hạ của hẳn nữa, đều rất nguy hiểm. Cha tôi không hy vọng tôi có tiếp xúc gì nhiều với chúng.”

“Nên cha cậu đưa cậu tới đây? Để cậu tránh xa mấy người kia ra.” Edward lại đoán theo chủ quan, cũng chẳng phải câu hỏi.

Draco ậm ừ, “Có lẽ.” Trong thời gian này cậu không thể gặp cha, nên nguyên nhân thực sự mà hẳn buộc cậu đi, Draco đến giờ vẫn đang suy đoán.

3. Chương 3

Cuối cùng cũng hết tiết, mới chớp mắt đã thấy Edward nhao ra cửa. Mike từ bàn khác cũng nhảy qua, giúp Draco nộp bài cho thầy giáo. Cậu liếc mắt nhìn Mike, chỉ thấy vẻ mặt hóng hớt của cậu ta.

“Bài khó quá đi.” Mike than vãn, “Nhìn cái nào cũng giống nhau hết à. Cậu đúng là may mắn đó, được Edward giúp cho.”

Draco cũng thừa nhận đúng là may mắn thật, nhưng cũng không để lộ ra ngoài, thờ ơ đáp, “Cũng bình thường thôi.”

“Cậu ta hôm nay có vẻ thân thiện nhỉ.” Mike tỏ vẻ khá ngạc nhiên, chớp mắt nhìn Draco, xem chừng muốn gạ gẫm cậu kể chi tiết cho nghe.

“Có lẽ cuối tuần trước tâm trạng cậu ta không tốt, vậy thôi.” Trả lời xong, Draco cũng chẳng tin nổi cái có của mình.

=====

Trên đường về nhà, Draco bất ngờ gặp ngài cảnh sát trưởng Charlie Swan. Ông dừng xe bên cạnh Draco, quan tâm nói, “Chà, anh bạn trẻ, không có áo mưa sao? Lên xe đi, tôi đưa cậu về.”

“Cảm ơn chú.” Draco đáp, mở cửa xe ngồi vào. Kỳ thực cậu đã ếm bùa Chống thám cho mình, nhưng tự nhiên có người tốt bụng làm tài xế miễn phí, cậu nên vui vẻ nhận lời người ta mới là thông minh.

“Cậu chắc là Malfoy, học sinh mới chuyển trường? Con gái tôi cũng sắp về đây học đấy.” Charlie tìm đề tài tán gẫu, muốn xóa đi bầu không khí im ắng trong xe.

“...Cháu nghĩ con gái chú sẽ ổn thôi.” Draco trái lườm tâm nói.

“Con bé học cùng năm với cậu đấy, hy vọng hai đứa có thể là bạn của nhau...A, đến rồi.”

“Cảm ơn chú đã đưa cháu về. Cháu cũng hy vọng có thể kết bạn với con gái chú.” Mới là lạ, Draco thăm bỗ sung.

Vừa vào phòng, Draco đã ném mình lên cái giường màu lục. Cậu cảm thấy rất mệt mỏi, cũng rất cô đơn, dù ở trường làm quen được với bao nhiêu người, nhưng cậu cũng hiểu rõ, đó không phải bạn bè thực sự của mình, chẳng có bất kỳ ai trong số họ giống cậu cả.

Vuốt ve cổ tay trái của mình, Draco nhìn nơi có một Dấu hiệu Đen mà thở dài. Từ khi cậu đến đây nó như trở thành một hình xăm bình thường, chưa bao giờ nóng lên cả. Nhưng sự tồn tại của nó nhắc nhở Draco nhớ về quá khứ. Cậu thề, cậu nhất định phải về nhà.

Cậu càng ngày càng thành thạo bùa chú. Vì không có gia đình, nên Draco đành tự thân vận động, mỗi ngày tự mình cang đáng việc nhà, một là không để mình đói chết, hai là không để mình bị rác dè chết.

Sáng hôm sau, vừa mới mở mắt ra, Draco đã thấy có gì đó là lạ không giống mọi ngày.

Là ánh sáng. Trong rừng vẫn u ám một màu lục xám ngắt của một bầu trời đầy mây, nhưng hôm nay quả thực sáng sủa hơn nhiều. Draco lại để ý thấy không có sương mù phủ kín cửa sổ như mọi khi.

Cậu xuống giường ra ngoài xem thử, vừa thấy đã phải hít một hơi.

Ngoài sân ngập tràn là tuyết, những nhánh cây trụi trụi cũng phủ một tầng tuyết dày, đường nhựa cũng như được trải thảm lông trắng muốt. Nhưng đây chưa phải là tệ nhất. Nước mưa đọng lại đêm qua cũng bị biến thành băng, mặt đường cũng có đoạn bóng loáng trơn trượt y như sân trượt băng vậy.

“Ôi trời, cái thời tiết gì thế này.” Draco nhăn nhó, xem chừng cậu ra đường phải cẩn thận, nếu không có thể té dập mặt gãy mũi như chơi.

Đi trên con đường bị đông đá như kem, Draco phải tập trung cao độ lắm mới tới được trường học. Vậy mà chân vừa tới cổng đã loạng choạng, ngay lúc cậu sắp ngã ập ra đất, lại có người đỡ lấy tay Draco.

“Này, không sao chứ. Cẩn thận dưới chân.” Edward rất đúng lúc nói.

“Cảm ơn.” Draco theo phản xạ rút tay mình về, ngờ đâu lại hơi quá sức, suýt chút nữa lại ngã ập xuống.

“Để tôi đưa cậu đi.” Edward cười, giọng nghe dịu dàng đến lạ.

Draco xấu hổ bám lấy tay Edward, cùng anh vào trường. Cậu cảm thấy bộ dạng của mình mới rồi nhất định trông rất ngu ngốc.

“Tôi thấy cậu nên đổi đôi giày khác mà đi, kéo lại trượt chân nữa.” Edward đề nghị, cũng tới phòng học rồi, anh đành thả tay cậu ra.

“Nếu có thời gian...” Ừm, nếu rảnh có lẽ cũng nên đổi đôi khác.

Ngay lúc hai người còn đang bận tâm về vấn đề giày dép, có người bật tới, cho Draco một cái ôm, “Xin chào, mình là Alice! Edward hay nhắc đến cậu lắm đó.”

Draco lùi ra sau một chút, thì ra là cô gái tóc đen lả lịa chia hôm nọ. “...Hân hạnh gặp mặt. Cậu làm tôi giật cả mình.” Cậu hoàn toàn không cảm giác được cô đến gần, cứ như cô là cơn gió chỉ cần nhẹ lướt là tới vậy.

“Edward chưa từng để ý tới ai như vậy bao giờ, mình chỉ là ngạc nhiên thôi.” Alice cười, chớp mắt nhìn Draco, “Mình vào học đây. Hẹn gặp lại.”

Tạm biệt Alice xong, Draco và Edward cũng tách ra, dù sao tiết đầu hai người cũng không học chung một lớp.

Vừa tới phòng học Lịch sử nước Mỹ, Draco đã thấy Mike ngồi phía trước, mắt chớp lia lia nhìn mình. Cậu tỏ ra một chút quan tâm, hỏi, “Mắt cậu bị gì à?”

“Ồ đâu...Mắt mình vẫn tốt mà. Đừng để ý.” Mike cười nói, “Buổi tối rảnh không? Hôm nay có tiệc ở quán bar đấy, đi chung cho vui.”

“Tiệc?” Trời lạnh như vậy, còn đi dự tiệc của Muggle, trời ạ!

“Đi đi Draco. Cậu nên cùng mọi người làm quen vui vẻ một chút.”

Draco lấy sách giáo khoa ra đặt lên bàn, có hơi lo lắng nói, “Đi thì đi. Nhưng nếu thấy chán tôi sẽ về sớm nha.”

“Cũng không sao, người anh em. Cậu đúng là người Anh, có nề nếp thật.” Mike nhỏ giọng than thở. Draco nhướn mắt, nhưng cũng không nói gì, chính cậu cũng không để mình có biểu hiện bất thường.

=====

Người tới dự tiệc rất đông, bãi đỗ xe bên ngoài cũng đã chật kín chỗ. Lúc Draco đến, tiệc đã bắt đầu từ sớm rồi, đứng bên ngoài cũng có thể nghe được tiếng nhạc đinh tai nhức óc vọng ra từ bên trong.

So với chịu khổ vì đám ồn ào này, Draco thà cuộn mình trên giường còn hơn. Cậu phải phủi phủi góc áo, rồi đi vào.

“Cho qua một chút.” Draco cố lách mình qua đám người, định tìm Mike hoặc Justin đang ở đâu đó. Nhưng nơi nơi đều là người, đã thế còn uốn éo nhún nhảy, làm Draco vấp chân suýt té. “Draco, sao lúc nào cậu cũng chuẩn bị vô ích thế?” Edward bỗng từ đâu xuất hiện đỡ lấy cậu, nắm tay cậu dắt ra chỗ thông thoáng hơn.

Draco không tìm được đồ mặt, dù sao một Edward đẹp trai hào hoa cũng rất phù hợp với thẩm mỹ Malfoy cậu đây. “Không nghĩ cậu cũng đến, Edward.”

“À, là Alice kéo tôi tới...” Edward còn chưa nói xong, một cánh tay nhỏ nhắn mà mạnh mẽ đã quàng qua cổ cậu. “Chào, Draco!”

“Chào Alice. Thật vui khi thấy cậu.” Draco nói, nhưng trong lòng không ngừng tự nhủ, con gái con đứa tay gờ mà khỏe vậy. Lại liếc qua cánh tay mảnh khảnh của mình, thẩm bĩu môi, đúng là đả kích tự tôn mà.

“Bữa tiệc thú vị đó chứ? Edward vừa nghe cậu có tham gia là...” không để Alice kịp nói hết, Edward đã đẩy cô nàng, “Được rồi, Alice, không phải em muốn nhảy sao? Mau đi đi.”

Alice che miệng cười trộm, “Vậy gặp lại sau. Draco, chơi vui vẻ nha.” Sau đó nhún nhảy rời đi.

“Chắc, Edward, tôi cần tìm Mike.” Draco cảm thấy mình không nên đứng một mình với anh. Cậu có chút phiền muộn, chỉ mong được ở một mình, loại cảm xúc này trước nay chưa từng có.

“Cậu muốn tìm Mike? Vậy được rồi, lát nữa gặp.” Edward hơi do dự, nhưng vẫn chiều theo ý cậu.

Rời khỏi Edward, Draco cố sức đi ra ngoài, cậu cần chút không khí trong lành để đầu óc được tỉnh táo. Tuy điều Alice muốn nói lúc nãy lại bị anh cắt ngang, nhưng cậu hoàn toàn hiểu cô định nói gì. Trời ạ, liệu có đúng như cậu nghĩ không chứ.Ồ, thực ra đối với anh cậu cũng có hảo cảm, dù sao người tao nhà giống quý tộc nhà Slytherin đến vậy cũng khiến cậu để ý.

Vất vả lắm mới thoát được đám người, Draco mới có cảm giác sống sót. Bữa tiệc so với vũ hội ở Hogwarts (nếu không có Potter) còn muốn tệ hơn.

Draco hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Vì nơi này quanh năm mây mù dày đặc, buổi tối cũng chẳng thể nhìn thấy sao, nên Draco đặc biệt hoài niệm Tháp Chiêm tinh cao nhất Hogwarts. Vỗ vò cái túi không gian của mình, bên trong có chứa cây chổi đua yêu quý, Draco thầm nghĩ có khi sẽ dành thời gian bay lượn một phen. Đạo này mọi chuyện đều không suôn sẻ, cậu rất cần thả lỏng bản thân.

Cậu quay đầu nhìn quán bar đầy ắp người, vừa nhìn đã thấy đầu nhức bưng bưng. Cậu do dự một hồi, cuối cùng quyết định về nhà, còn hơn bị ép thành bánh kẹp thịt trong đó.

Ngã tư đường buổi tối chẳng có ai. Draco chậm chậm đi từ quán bar ra đầu ngõ, ánh sáng đèn đường mập mờ cũng soi không rõ đường cậu đi. Cậu có cảm giác như có người đi theo mình, lúc định quay đầu lại nhìn thì đã có kẻ đứng sau lưng, cầm một vật gì đó nhọn hoắt kề bên hông cậu.

“Không được kêu, đi theo tao qua bên kia.” Giọng nói khản đặc ào ào bên tai Draco, xem ra cậu gặp phải cướp, đúng là số xui a.

Draco không phản kháng, chỉ đi theo người nọ vào một con hẻm nhỏ tăm tối, ánh sáng đèn đường chiếu không tới đây. Draco tính toán một chút, rút đũa phép thì không đủ thời gian, chỉ có thể dùng bùa chú bằng lời, hy vọng có thể đánh ngất gã.

Draco đi một đoạn thì đột ngột dừng lại, vùng ra, hét, “Choáng!”

Bùa chú chưa đánh trúng gã thì tay cậu đã nhói lên. Lờn nguyên lại trật đi, gã cướp rút dao khỏi tay cậu định đâm thêm nhát nữa, thế nhưng bất thành linh bị đá văng qua một bên.

“Draco, có sao không?!” Cậu được ai đó ôm vào lòng, cánh tay trái bị người đó nắm lấy. Nhiệt độ cơ thể lạnh băng khiến cậu nhận ra, người đó là Edward.

“Edward, bình tĩnh, tôi không sao cả.” Nếu anh không có ở đây, cậu còn có thể tự mình trị thương nữa kìa.

“Cậu bị thương! Vậy mà dám nói là không có gì!” Edward tỏ vẻ giận dữ, nửa ôm nửa kéo Draco đến chỗ chiếc Volvo đang đậu. “Đợi chút, Edward. Cậu đưa tôi đi đâu?”

“Đương nhiên phải tới bệnh viện! Cậu bị thương!” Đem Draco nhét vào trong xe, Edward cầm lái phóng vút đi như bay. Tim Draco như muốn rút ra ngoài, cái này với cười chối đâu có giống nhau!

“Edward, cậu chạy chậm thôi, nhanh quá, tôi không muốn chết vì tai nạn xe cộ đâu.” Draco nói giỡn một câu, định làm Edward bình tĩnh chút.

“Tôi thề sẽ không để cậu chết vì tai nạn xe đâu...Buổi tối ra ngoài phải cẩn thận chứ!” Anh quay đầu trừng mắt nhìn cậu.

“Được, được, tôi tin khả năng lái xe của cậu, nhìn đường, nhìn đường!” Draco bỗng nhiên muốn nói thật với Edward, không chừng nói xong cậu có thể lập tức cầm máu cho mình, xe cũng có thể chạy chậm lại cũng nên.

4. Chương 4

Edward nửa ôm nửa đỡ Draco chạy tới phòng cấp cứu. Cậu cảm thấy như mình bị bệnh nan y không bằng, là anh quá mức khẩn trương rồi.

“Làm sao vậy, Edward?” một giọng nói êm ái như tơ lụa vang lên, làm Draco phải giương mắt nhìn về phía trước. Một bác sĩ cực kỳ điển trai với mái tóc vàng đứng trước cửa phòng, thân thiết nhìn Edward và Draco.

Edward thấy ông liền thở phào nhẹ nhõm, nói, “ Carlisle, Draco bị thương...”

“Không đâu, thực ra cháu ổn mà! Chỉ bị trầy xước nhẹ thôi.” Draco kiêu ngạo không cho phép mình chỉ vì bị thương có tí xú mà khóc lóc, nếu cha Lucius biết được cậu kiên cường như thế, có lẽ sẽ rất vui đi.

“Được rồi, Draco ...” bác sĩ Cullen hòa ái nhìn cậu, dịu dàng nói, “Yên tâm, tôi sẽ băng bó cẩn thận cho cháu, lại đây đi.”

Draco đi theo hẩn vào phòng cấp cứu, nhìn một đồng dụng cụ xa lạ, cậu cảm thấy tốt nhất mình nên về nhà. Mấy thứ kia làm cậu không yên lòng tí nào, Draco không bao giờ nghĩ mình sẽ dùng phương thức của Muggle để trị thương, như thế quá điên rồ!

“À, chắc phải khâu mấy mũi đấy. Nhưng cháu đừng lo, sẽ không đau đâu.” Carlisle nói, muốn làm Draco thoải mái hơn, nhưng thực tế lại càng khiến cậu bất an thêm. Cậu không muốn dùng cái cách người ta vá quần áo mà chữa lành vết thương cho mình!

“Bác sĩ, băng lại cho cháu là được, không cần khâu gì hết. Thực sự...” Draco đoán vẻ mặt mình nhất định rất khó xem, nhưng cậu không đủ tinh thần để duy trì điệu bộ quý tộc nữa.

“Tuy không chảy máu nhiều nhưng vết thương rất sâu, khâu lại thì hơn...”

Cuối cùng, dưới sự kiên trì của Carlisle, Draco lần đầu tiên trong đời được khâu tới mấy mũi.

“Draco, nhớ một tuần sau tới cắt chỉ nhé.” Carlisle ôn tồn nhắc nhở cậu.

Tới khi cậu rối rắm ra khỏi phòng cấp cứu với cái tay nổi bật những vết khâu, Edward đang đứng ngoài chờ cậu, vừa thấy cậu đã thân thiết hỏi, “Thế nào?”

“Tôi nghĩ...Nếu không phải khâu lại thế này có khi còn tốt hơn.” Draco nhìn cánh tay đáng thương của mình, đột nhiên nhớ ra một chuyện, “Này, Edward, thế cái tên cướp kia sao rồi?”

Edward đang định đỡ lấy Draco thì dừng lại, “...Vừa rồi vội quá, quên bém mắt.”

“...” Draco liếc trắng mắt.

“Đi thôi, tôi đưa cậu về nhà.” Edward đỡ lấy cánh tay của Draco, mang cậu tới chỗ chiếc Volvo đang đậu.

Draco ngồi ở trên xe suy tư một hồi, cuối cùng cũng mở miệng hỏi, “Edward, cậu làm sao biết tôi ở trong con hẻm đó? Nó quá tối, cũng chẳng có động tĩnh nào rõ ràng cơ mà.”

Draco quan sát nét mặt của anh, muốn từ đó nhìn ra manh mối, nhưng Edward chỉ ngây ra một lúc, sau đó dùng vẻ mặt ngây thơ nhìn Draco, “Thực ra tôi tìm cậu cũng được một lúc rồi, cậu không ở quán bar, cũng chưa chào tạm biệt ai, tôi hơi lo nên...”

“Nhưng chỗ đó quá khuất đi...” Draco cố giữ cho đầu óc tỉnh táo, phớt lờ ý nghĩ anh để ý đến cậu, “Người bình thường chẳng đi đường đó đâu.”

“Tôi nghe thấy cậu.” Vẻ mặt Edward trầm xuống.

“Nhưng tôi vừa mới nói cậu đã ngay bên cạnh rồi...”

“Cả trước khi cậu nói, Draco, trước khi cậu nói cơ...Tin tưởng tôi, Draco.” Edward như đang năn nỉ cậu, giọng nói dịu dàng không tả được.

“...Được thôi.” Draco cũng không truy vấn nữa, dù sao về sau cậu cũng sẽ biết mà. Cánh tay cậu bây giờ đau nhức khó chịu cực kỳ, khiến cậu chỉ muốn mau chóng về nhà, chữa lành cho nó, rồi lên giường ngủ một giấc.

Tạm biệt Edward xong, Draco quay vào phòng. Ngồi trên giường, cậu căng thẳng nhìn cánh tay của mình, lại dùng đũa phép chỉ chỉ. Chết tiệt, không lẽ phải tháo chỉ ra mới được? A, vậy sẽ đau chết!

Draco nhin đau đem vết thương trên tay giải quyết, cũng phải mất cả tiếng, y như tra tấn vậy. Bây giờ khá hơn nhiều, trên cánh tay cậu, vết thương chỉ còn lại một đường nhàn nhạt đang lên da non mà thôi. Draco bĩu môi, đương nhiên cậu không chịu để lại sẹo rồi, sau đó còn dùng băng gạc quấn lại cẩn thận, cậu cũng không muốn Edward phát hiện ra mới một đêm mà vết thương đã khỏi.

Ngày hôm sau, tiết trời ấm lên một chút, Draco mặc chiếc áo khoác màu lục, sửa sang lại mái tóc ánh kim lấp lánh, soi gương một hồi mới vừa lòng bước chân ra cửa.

Ngay sau đó cậu liền thấy Edward đang đứng tựa lưng bên chiếc Volvo.

“...Sao cậu lại ở đây, Edward?” Đột nhiên Draco cảm thấy cảnh tượng này rất giống tình tiết chàng trai theo đuổi cô gái mà Pansy hay kể.

Edward đi qua, “Tôi tới đón cậu, cậu bị thương mà...” Anh dừng lại, cau mày, “Draco, tay cậu thế nào...” Lại không còn mùi máu nữa?

Draco thăm cân nhắc, một tuần sau còn phải theo hẹn đi cắt chỉ, Edward là con nuôi của Carlisle, tay cậu bây giờ đã lành, chỉ cũng đã tháo, tuần sau mà đi nhất định bị lộ. Dù sao Edward cũng không phải người thường, có nên nói thật với anh không nhỉ.

“Draco?” Edward lên tiếng cắt đứt suy tư của Draco. Cậu sực nhớ ra, mình sợ gì chứ, nơi này chỉ có mình cậu là phù thủy, nếu có vấn đề thì cứ xóa trí nhớ là xong, việc gì phải rối rắm như vậy.

“Edward, chúng ta cần nói chuyện...rất quan trọng.” Draco cố làm sao để tỏ vẻ mình đang nghiêm túc, cậu không hy vọng lời mình nói sẽ bị Edward đem làm trò cười.

“Đương nhiên được...ý tôi là, cậu định khi nào?” Nụ cười của Edward cứng lại một chút, hỏi.

“Bây giờ thì sao?”

“...Cậu không phải muốn cúp học đấy chứ?” Edward đùa, muốn làm mình thoải mái hơn.

Draco ngẫm nghĩ nên dùng cách gì để biểu đạt những gì mình muốn, nhưng rõ ràng là, tại một nơi không hề tồn tại pháp thuật thì bất kỳ điều gì cậu nói cũng có thể biến thành trò hề, nên tốt nhất là dùng hành động cho xong.

“...Vì để cậu tin lời tôi nói, tôi sẽ đưa cậu đến một nơi. Có thể cậu sẽ chóng mặt một chút, hay buồn nôn gì đó, nhưng cứ tin là tôi không hại cậu, nhé?”

Draco nói xong bước đến giữ tay Edward, ra vẻ tự tin hỏi, “Chuẩn bị chưa?”

“... Draco, cậu đang nói cái gì?” Edward ngơ ngác, tỏ vẻ hoàn toàn không hiểu.

Draco xấu xa cười, chớp chớp mắt, “Trò này hay à...Tưởng tượng về mặt cậu lát nữa coi, chắc vui lắm đó.”

Sau đó không đợi Edward kịp nói điều gì, cậu liền hô, “Độn thổ!”

Bóng dáng hai người lập tức biến mất.

“Bụp” một tiếng, trong rừng bỗng xuất hiện hình bóng của hai người.

Đầu Draco chỉ choáng nhẹ, cậu chớp chớp mắt định thần, nhìn Edward, “...Cậu thấy sao?”

Edward kinh ngạc không dám tin, sau đó về mặt phức tạp nhìn cậu, “Draco, vừa rồi...Làm sao chúng ta đến đây được?”

Draco không hài lòng lắm, cậu muốn dọa Edward nhảy dựng lên luôn cơ, vậy mà anh bình tĩnh hơn cậu tưởng nhiều.

“Edward, tuy tôi không rõ cậu là gì...” Draco lựa từ để nói, “ Ừm, nhưng không phải người thường.” Cậu nhìn thẳng vào mắt anh, ý muốn biểu hiện sự đáng tin cậy của bản thân.

“Tôi cũng không khác với cậu lắm, à...Gia đình cậu ấy, tôi với họ tuy không cùng chủng tộc, nhưng tôi cũng không phải Muggle, à quên, không phải người thường. Nên cậu có thể nói thật cho tôi biết chứ?”

Edward nhìn về nơi khác, suy nghĩ.

Draco tựa lưng vào một thân cây, đôi mắt màu lam bụi vẫn nhìn anh chăm chăm, “Tôi nghĩ cả hai ta đều không nên trốn tránh chuyện này...Được, tôi nói trước vậy, tôi là phù thủy.” Cậu dừng một chút, lại nói, “Lần đầu tiên gặp nhau, cậu cố ý đọc suy nghĩ của tôi.”

“Không phải!” Edward quay phắt lại, rốt cuộc cũng nhìn thẳng vào Draco, giải thích, “Tôi không cố ý như vậy...”

“Đừng phủ nhận, tôi cảm nhận được mà... Lúc đó tôi đã biết cậu không phải người thường, dù đến tận bây giờ vẫn không rõ chủng tộc của cậu. Tôi cũng không nghĩ phải ngả bài nhanh như vậy, nhưng mà...” Cậu vừa nói vừa chỉ vào tay trái của mình, “Sáng nay cậu hẳn đã phát hiện ra tay tôi lạnh rồi, nên thay vì để sớm muộn gì cậu cũng phát hiện, không bằng tôi nói cho cậu biết luôn.”

Draco hơi đắc ý nhìn Edward, từ tối qua cậu đã đặc biệt khinh thường cái thuật khâu gì đó của Muggle, thứ ấy làm sao so được với pháp thuật nhiệm màu chứ?

Edward nhìn cánh tay cậu, cơ mặt giãn ra một tí, “Cậu tự mình chữa?”

“Đương nhiên, gì chứ phù thủy mà ngay cả chuyện này cũng không làm được thì...” Draco cười cười, hài lòng với vẻ mặt của Edward, “Tôi thẳng thắn rồi đó, giờ tới phiên cậu.”

“Thôi được, nếu cậu muốn biết...VẬY NHƯ CẬU MONG ĐỢI.” Edward trầm giọng nói, nghiêm túc hẳn lên. Anh nhìn thẳng vào Draco, tông giọng bỗng lên cao một tí, “Tôi là ma cà rồng.”

“...Cậu bao nhiêu tuổi?” Draco thừa nhận mình rất tò mò, ma cà rồng không phải sống rất lâu sao.

“Mười bảy tuổi.” Anh đáp nhanh.

Draco đỡ khóc đỡ cười, hỏi lại, “Không, ý tôi là cậu thành ma cà rồng bao lâu rồi?”

“Lâu lắm rồi, hơn một trăm năm.”

“Sao nghe bảo cậu không đi lại được vào ban ngày?”

Edward cuối cùng cũng chịu cười lên, “Người ta đồn bậy thôi.”

“Bị ánh mặt trời đốt?”

“Người ta bịa đấy.”

“Ngủ trong quan tài?”

“Toàn tưởng tượng không.” Edward nói, lại chần chờ một chút rồi bổ sung thêm, “Thực ra tôi không ngủ.”

Draco phải mất một phút để hiểu, “Hoàn toàn không?”

“Chưa bao giờ.” Anh nói, giọng anh nhỏ nhẹ như tiếng gió, vẻ mặt lại khao khát nhìn Draco. Khi đôi mắt vàng rực của Edward nhìn thẳng vào cậu, Draco cảm thấy mình không thể suy nghĩ nữa.

“Cậu còn chưa hỏi tôi vấn đề quan trọng nhất đâu.” Giọng của Edward trở nên lạnh băng, và ánh mắt nhìn cậu cũng thế.

Draco trừng mắt nhìn lại, vẫn hơi mơ hồ, “Vấn đề gì?”

“Cậu không quan tâm thực đơn hằng ngày của tôi à?”

“À.” Draco lẩm bẩm. “Cái đó hả.”

“Đúng rồi, nó đấy.” Giọng anh lạnh tanh, “Cậu không muốn biết xem tôi có uống máu không à?”

“Ma cà rồng thì uống máu mà? Cái đó thì có gì phải hỏi?” Draco ngơ ngác không hiểu.

“Cậu không sợ?” Edward tỏ vẻ hoài nghi.

Draco phì cười, “Thôi nào, tôi cũng có phải người thường đâu. Tôi từng gặp một con rồng Na Uy cơ, so với ma cà rồng còn nguy hiểm hơn nhiều.” Lời cậu nói quả thật làm anh ghen một chút.

“Hơn nữa...” cậu tiếp tục, “Nếu cậu thực sự nguy hiểm như thế, thì phải ra tay lâu rồi, chờ đợi làm gì. Tôi cũng không ngốc.”

Edward bị cậu nói cho bật cười, “Em nói đúng đó, cả nhà tôi đều ăn chay, chúng tôi chỉ uống máu động vật thôi.”

5. Chương 5

“Em nói đúng đó, Draco.” Edward bật cười, “Em rất đặc biệt, không phải tôi bị hấp dẫn bởi máu của em, nhưng chỉ cần ở bên cạnh em tôi sẽ thấy rất thoải mái, rất ấm áp...” giọng anh mềm đi, hình như có chút ngại ngùng, “Tôi nghĩ là, ừ...Tôi thích ở bên em.”

Mặt Draco đỏ lên, cậu nhìn thẳng vào mắt Edward, cũng ấp úng nói, “Edward, anh cũng...ừ, rất hợp với nhà em...Em cũng thích ở bên cạnh anh...”

Từ sau khi thẳng thắn với Edward, cuộc sống của Draco vậy mà thoải mái hơn nhiều. Cậu có thể ở trước mặt anh nói xấu Potter, hay than vãn về việc mình không có gia đình, thậm chí là sử dụng phép thuật ngay trước mặt anh. Dù sao Edward cũng biết rồi, cậu cũng chẳng lo nữa.

Đương nhiên, cũng có một số điều không như ý, tỷ như lúc Draco chuẩn bị lên giường đi ngủ, Edward lại xuất hiện trong phòng cậu. Hoặc như bây giờ chẳng hạn, Edward bám ngoài cửa sổ, cười tinh quái ngó vào, “Chào buổi tối, Draco.”

Draco đơ người một lúc, sau đó tiếp tục thắt lại cái nút áo ngủ, ai oán nói, “Edward, anh phải gõ cửa chứ, thật bất lịch sự mà.”

Edward lặng im ngắm Draco, mái tóc bạch kim còn vương nước nhỏ xuống tai, khuôn mặt trắng như sứ cũng ửng hồng, xem ra là vừa mới tắm. Cậu còn đang buộc lại nút áo ngủ, chiếc áo mỏng mảnh màu lục tôn lên vòng eo nhỏ, lại che khuất cảnh xuân trước ngực.

“Dáng em đẹp quá.” Edward trêu cậu.

Draco nâng cằm, đắc ý nói, “Đương nhiên.”

Cậu đợi một hồi, Edward cũng không nói nữa, Draco đành đảo mắt, hỏi, “Thế, anh tới là vì...”

Edward đi vào, cầm lấy chiếc khăn đang vắt trên ghế, bước qua lau tóc cho Draco đang ngồi trên giường, dịu dàng nói, “Em nên lau khô đi chứ, coi chừng bị cảm...”

Tuy Draco có thể dùng pháp thuật cho nhanh, nhưng dĩ nhiên cậu sẽ không phá cảnh như vậy, nên ngoan ngoãn ngồi im, yên lặng hưởng thụ Edward săn sóc.

Edward nhìn thấy liền bật cười, “Draco, trông em cứ như con mèo nhỏ được nuông chiều ấy.”

Draco bĩu môi, “Sao lại hình dung em là mèo chứ? Ròng thì còn được.” Nói rồi ngẩng đầu lên nhìn anh, “Anh tới trễ thế là có chuyện gì?”

“Tôi nói cho Carlisle rồi, chuyện của em ấy... Em có muốn gặp mặt người nhà anh không?” Edward nói, giọng lộ vẻ chờ mong.

Draco lại khá bất ngờ, hỏi lại, “Bọn họ liệu có thích em không? Mà họ không ngạc nhiên sao? Tuy em cũng không phải người thường, nhưng cũng đâu có giống họ.”

“À, họ biết lâu rồi. Hôm qua mọi người còn cá cược, em biết không...” Edward cười cười, thế nhưng còn xen lẫn trức trặc xấu hổ, “Cá cược coi tôi có đưa em về ra mắt không. Nhưng tôi nghĩ là chẳng ai dám đánh đổ kiểu đó với Alice. Trong nhà tôi chẳng có gì là bí mật cả, vì tôi có thể đọc suy nghĩ, mà Alice thì có thể đoán trước tương lai.”

“Alice thấy em và anh cùng về?” Draco xấu xa nghĩ, anh mà nói có, cậu sẽ bảo không.

Edward buông khăn, cười, “Không, Alice không thể thấy được tương lai của em, có lẽ bởi em quá đặc biệt chẳng.”

“Được rồi, em nhận lời mời của anh, quý ngài thân mến.” Draco bắt đầu trêu ghẹo anh, “Thế đã trễ rồi, anh về nhà hay sao? Em cho anh ở lại đây đó.”

Edward vui sướng ôm Draco, liếm tai cậu thì thầm, “Tôi rất vinh hạnh.”

Draco ngượng chín mặt quay đầu đi, Edward lại vừa lòng thấy vành tai trắng nõn của cậu đỏ lên, khe khẽ cười. Draco bắt mẫn bĩu môi, nhưng cậu còn chưa kịp nói gì, một cánh tay đã đè cậu xuống. Cả người Draco nằm lên giường, Edward đem cậu ôm vào trong lòng, hơi lạnh man mát tỏa ra, một lát sau, Draco xoay người lại, ôm eo Edward, “Quý ngài đây muốn dỗ em ngủ sao?”

Edward cúi đầu, hôn nhẹ lên trán cậu một cái, nhẹ nhàng nói, “Cần tôi hát ru cho em nghe không?”

“...Em cũng đâu phải con nít.” Draco nhỏ giọng than thở.

Edward cười cười, nhẹ nhàng vén tóc cậu, “Ngủ đi.” Sau đó, Draco nghe được một bài hát xa lạ, giai điệu tựa như hát ru, âm thanh ngân nga vương vấn, êm ái dịu dàng đưa cậu vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, ánh nắng chiếu vào làm Draco tỉnh giấc. Cậu nheo mắt nhìn khuôn ngực trước mặt, trí nhớ ngày hôm qua mới hiện về. “Tỉnh rồi?” giọng nói trầm ấm của Edward vang lên.

Draco ngẩng đầu nhìn tiết trời ngoài cửa sổ, lại là một ngày mây mù xám xịt. cậu cọ cọ trong lòng Edward, cảm nhận hơi thở của anh, than vãn, “Em không muốn rời giường.”

“Sao? Không lẽ cậu đây muốn nuốt lời?”

Draco bĩu môi, tuy rất muốn làm biếng cuộn mình trong lòng Edward, nhưng cuối cùng cũng phải rói rầm ngồi dậy.

“Chờ em một lát, để em sửa sang lại đã... Ôi trời, cứ sáng ra là tóc em lại...” còn chưa nói hết Draco đã nhảy vào nhà tắm. Nhìn mình trong gương, cậu cảm thấy không thể nào vác cái mặt này đi gặp người ta được, da dễ tái nhợt, tóc tai thì lộn xộn.

Lúc Draco trở lại, Edward vậy mà đã làm xong bữa sáng rồi, anh vừa thấy cậu đã dịu dàng nói, “Đến ăn sáng đi.” Draco chưa bao giờ được đối xử yêu chiều ngọt ngào đến vậy, làm cậu như chết chìm trong đó thôi.

Draco rót một ly sữa, còn thuận tiện trêu ghẹo Edward, khi cảm thấy ánh mắt anh cứ dính chặt lấy mình, “Anh muốn ăn chút không?”

Edward cười rộ lên, cũng không nói gì, chỉ ngồi bên cạnh cậu, nhìn cậu xử lý bữa sáng của mình.

“Vậy ăn xong làm sao qua nhà anh?” Draco hỏi, “Anh chở? Hay độn thổ qua?”

Edward vươn tay, dùng ngón tay lạnh lạnh vuốt ve gương mặt của cậu, “Độn thổ qua được sao?... À, đúng rồi. Em từng lên đi qua nhà tôi.”

Mặt Draco đỏ lên, cậu nuốt xuống miếng bánh mì, bịa ra một lời nói xạo, “Lúc đó là em đi tản bộ sau bữa tối, ai biết đó là nhà anh chứ. Em ăn xong rồi, chờ em một lát.” Cậu vung đũa phép, bát đĩa trên bàn tự động bay vào bồn rửa, chăn bông trên giường cũng phẳng phiu nằm một góc.

Draco quay đầu nhìn Edward, nói, “Anh xuống dưới chờ em chút được không, em cần thay quần áo.”

Đợi Edward đi khuất rồi, Draco mới bắt đầu luynes quynh lựa đồ để mặc. Nếu có mẹ Cissy ở đây thì tốt rồi, chuyện này căn bản sẽ chẳng đáng lo. Cuối cùng, Draco quyết định mặc chiếc sơ mi tơ tằm, và cài lên đó là một chiếc kẹp áo tinh xảo màu xanh. Soi gương một lúc cậu mới vừa lòng đi xuống lầu, nói với Edward đang ngồi ở sofa, “Mình đi thôi.”

Edward ngẩng ngó Draco một lúc, lại cười rộ lên, “Em đáng yêu ghê.”

Cậu nghe vậy nhăn mặt, “Em hy vọng là anh khen em đẹp trai, chứ đáng yêu là dành cho con gái.” Sau đó đi qua khoác tay Edward, “Ngài Cullen, nhớ nắm chặt, không tự chịu hậu quả nha.”

Cậu cười cười, thừa dịp Edward còn chưa chuẩn bị kịp, hô lên, “Độn thổ!”

Hình bóng hai người lập tức biến mất khỏi phòng khách.

Sương sớm còn chưa tan hết, tia nắng xuyên qua kẽ lá lấp lóe những ánh vàng, chiếu trên nền đất ẩm ướt những đốm sáng nhàn nhạt. Trong cảnh rừng im ắng như thế, bụp một tiếng, Edward và Draco đột ngột xuất hiện.

Draco quét mắt nhìn khắp khung cảnh xung quanh, có vẻ không xác định lắm, hỏi, “Chỗ này gần nhà anh phải không? Chắc là không nhầm đâu nhỉ?”

Edward cười xấu xa, “Không phải em biết rồi à?” Nói xong cũng không đợi Draco trả lời, liền nắm tay cậu kéo về phía trước. Anh dẫn cậu quẹo vào một lối mòn nhỏ khá mờ nhạt, dương xỉ mọc ngang dọc che khuất, nhưng mơ hồ vẫn thấy được lối đi. Bóng cây rộng lớn bao phủ cả rừng, cho đến khi hai người nhìn thấy hình dáng một tòa biệt thự màu trắng phía trước.

Draco hình mũi, kiêu ngạo nói, “Quả nhiên là đúng chỗ mà. Nói anh nghe, thành tích của em ở trường môn nào cũng giỏi hết trơn á.”

Edward kéo cậu đến trước cửa, cười hỏi, “Sẵn sàng chưa?” Thấy Draco gật đầu, Edward vui vẻ mở cửa ra.

Không gian trước mắt Draco lập tức rộng mở sáng ngời, ông bà Cullen đứng đó mỉm cười hoan nghênh cậu đến.

Draco đã từng gặp qua bác sĩ Carlisle, nhưng chưa gặp người phụ nữ xinh đẹp đứng cạnh, cậu đoán đó là Esme, người nhà Cullen duy nhất mà cậu chưa thấy. Bà giống với những thành viên còn lại của gia đình, làn da trắng trẻo, nhan sắc mặn mà, Draco nhìn thấy lại nhớ đến tiên nữ Veela.

“Carlisle em đã gặp rồi, đây là Esme.” Edward nói, “Đây là Draco.”

Đôi mắt vàng rực của Carlisle lại tràn ngập thân thiện hòa ái, ông dang tay đón Draco, “Thật vui khi được gặp lại cháu.”

Draco cũng không do dự ôm ông, ngoan ngoãn nói, “Vâng, cháu cũng vậy.” Sau đó cũng quay sang Esme chào hỏi, “Rất vui được gặp bác.”

“Bác cũng vậy, Draco.” Esme dịu dàng đáp lại, trong nháy mắt khiến cậu thả lỏng hoàn toàn.

“A, Draco.” Cậu ngược nhìn lên, thấy Alice chạy từ trên cầu thang xuống, vọt tới chỗ cậu, cho cậu một cái ôm, “Mình còn tưởng hai người tới trễ hơn cơ.” Cô nói xong, lại siết chặt vòng tay một chút, rồi mới buông Draco ra, trêu ghẹo người bên cạnh cậu, “Ôi, Edward, nhiều năm như vậy mới dẫn được ai đó về nhà...”

Edward liếc nhanh sang Draco, thấy cậu không tỏ vẻ giận hay gì, mới trừng mắt nạt Alice một cái.

Lúc này Jasper đã đến trước mặt Draco. Lập tức cậu cảm thấy cực kỳ thoải mái, điều này làm cậu nhớ lại năng lực của anh, liền cười nói, “Chào Jasper.”

Và ngay khi Draco xấu hổ chẳng biết nói gì thêm nữa, Emmett sôi nổi chen vào, “Nghe nói cậu là phù thủy hả Draco.” Cậu quay đầu lại, thấy Emmett vừa đi đâu về, tay cầm một túi thức ăn. “Phù thủy biết làm mấy bữa ngải gì đó đúng không?”

Tự nhiên Draco muốn nguyên Emmett một phát, anh ta thể mà so sánh pháp thuật với mấy thứ bùa ngải linh tinh! Cậu chớp chớp mắt, nói với Emmett, giọng nghe lạ hoắc, “Anh muốn thử không? Đảm bảo cả đời khó quên luôn.”

“A, tôi cũng đang định nói vậy đó.” Emmett vui vẻ nói, coi bộ thực tình muốn coi pháp thuật ra làm sao.

Esme thấy thế cười cười, ngăn hai người lại, “Thôi thôi, để Edward dẫn Draco đi thăm nhà chúng ta đã.”

6. Chương 6

“Đúng rồi, qua xem phòng của anh trước được không?” Edward thì thầm bên tai Draco. Cậu chớp chớp mắt, trả lời, “Vinh hạnh cho em.” Còn Emmett, hừ, thời gian còn dài, trả đũa anh ta sau.

Trên đường đến phòng Edward, anh kể cho cậu nghe sơ qua về lịch sử nhà Cullen, “Em không biết đâu, lúc mới bắt đầu ấy, cái cảm giác đói khát kia... nó là bản năng mà, rất khó kìm nén...A, đây là bằng tốt nghiệp của bọn anh.” Edward chỉ vào một đồng những tờ giấy được đóng khung treo trên tường.

“Bằng tốt nghiệp?” Draco ngẩng ngó rất nhiều tấm bằng khác nhau, lại nghĩ tới chuyện gì đó, cậu bật cười, “Chắc, cũng thú vị hén.”

“Đừng cười anh mà.” Edward lẩm bẩm, dắt Draco đi tới cuối hành lang liền dừng lại trước một cánh cửa, “Đây là phòng anh.” Edward nói xong thì mở ra, đẩy Draco vào.

Phòng của Edward rất sáng sủa, có một bên tường là cửa sổ, một bên là cả tủ CD đầy ắp. Bên kia lại là cả một dàn âm thanh nổi, không có giường, chỉ vón vện giữa phòng một chiếc sofa đen.

“Không có giường.” Draco cau mày.

Edward cười, gạt đầu nói, “Ma cà rồng như anh không ngủ được.”

Trên mặt Draco hiện lên vẻ tinh quái, “Nếu anh muốn ngủ, không chừng em có cách cho anh.”

Edward cười phá lên, “Vậy có lẽ anh nên chuẩn bị một cái giường thiết bị nhỉ?”

Draco ngồi xuống sofa, đưa đẩy hai chân, “Ồ đây đẹp thật, còn nhìn được rừng bên kia nữa.”

Edward đi qua ôm lấy cậu, “Như vậy mới ngắm cảnh được chứ.” Draco đỏ mặt lên, khẽ kêu, “...Chật quá.” Anh cười cười, nói lỏng vòng tay, để cậu tựa vào người mình thoải mái chút.

Cậu ngẩng khuôn mặt anh tuần của Edward, vươn ngón tay đẩy cằm anh, làm bộ ngả ngớn nói, “Edward, em muốn hôn anh.” Nói xong còn không để anh kịp phản ứng, rướn người hôn anh luôn.

Môi Edward rất lạnh, nhưng lại rất mềm, và ngọt nữa, như hoa quả ướp lạnh vậy. Draco cảm thấy anh cứng người lại, ý xấu nổi lên, lại liếm môi anh lần nữa.

Edward lui đầu ra sau, nói, “Em không nên làm vậy đâu.”

Draco liếm môi, hỏi lại, “Không nên hôn anh à?”

Ánh nhìn của anh dừng lại nơi môi cậu, sau đó nhẹ nhàng hôn lên, nhẹ nhàng liếm cắn, giống như nếm được món ngon, Edward vươn lưỡi lướt qua răng nanh nhỏ của Draco, ôn tồn bảo cậu, “Há miệng ra nào.”

Draco ngoan ngoãn hé môi, hô hấp cả hai lập tức quấn quýt lấy nhau không rời, đến khi cậu không thở nổi, Edward mới luyến tiếc buông cậu ra.

Anh nhìn gò má Draco đỏ lên, cười đáp lại, “Phải là anh chủ động mới đúng.”

Draco thuận khí, dẫu môi nói, “Em muốn hôn thì hôn thôi, tự mình chịu ủy khuất làm gì. Với lại...” Nói tới đây, cậu cười tinh quái, nhìn y như con hồ ly nhỏ, “Anh hôn em rồi, nên phải chịu trách nhiệm đấy. Anh mà dám nghĩ tới ai, em sẽ không để anh lần người kia được yên đâu.”

Edward bật cười, “Có em ở đây, anh còn nghĩ tới ai được chứ.”

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng của Emmett, “Nè, anh vào được không?”

“Mời vào.” Edward cười nói. Emmett thấy hai người đang ôm ấp trên sofa, xấu xa cười, “Úi chà, coi bộ anh quấy rầy hai người rồi hén.” Anh ta nhướn mày nói với Edward vẫn đang cười không ngừng, “Cho anh mượn Draco một chút, chà...Phù thủy, anh tò mò muốn chết đấy. Mà mọi người cũng vậy.”

Edward có hơi không tình nguyện, vòng tay vẫn ôm chặt lấy Draco không muốn buông ra, “Một chút cũng không cho.”

“Được rồi, người anh em, cả nhà còn đang đợi cậu đấy. Một lát nữa là có thời gian cho hai người ở riêng mà...” Emmett nói xong còn tinh quái nháy nháy mắt với Edward.

“Em nghĩ...” Draco chậm rãi nói, “Emmett muốn thử xem một chút pháp thuật thôi mà, Edward, chúng ta nên chiều ý anh mới phải.”

Edward cương chiều nhìn Draco, “Được rồi, em thắng.” Anh dắt tay cậu, “Đi, xuống nhà nhận thăm vấn nào.”

Cả nhà Cullen đã ngồi sẵn ở sofa chờ đợi. Nhìn ba người đi xuống cầu thang, Alice lí lắc nói, “Chà, vừa rồi tụi em còn cá cược coi Emmett phải mất bao lâu để mời được hai người xuống đó.”

Edward dắt Draco qua ngồi ở một bên sofa, “Đâu có gì, tụi anh chỉ thảo luận một chút về ham muốn của Emmett thôi.”

Rosalie vừa nghe đã nhăn mặt, cười như có như không nhìn Emmett, “Ham muốn?” Emmett nghe vậy liền luống cuống giải thích, “Em yêu, đừng nghe Edward nói bậy nha.”

Carlisle ho nhẹ một cái, ý bảo mọi người im lặng, “Vậy, Draco, chúng ta bắt đầu được rồi.”

Draco cố gắng thả lỏng người trên sofa, cậu nghiêm túc nhìn Carlisle, nói, “Carlisle, cháu muốn hỏi, trước đây bác có từng nghe tới phù thủy chưa? Hay pháp sư chẳng hạn?”

Carlisle trầm ngâm một chút, sau đó mỉm cười, nói với Draco, “Cháu đừng khắt khe, chỉ là nói chuyện gia đình bình thường thôi mà. Thực ra trước khi cháu tới, chúng tôi chưa biết gì về phù thủy, tuy từng nghe qua nhưng chưa bao giờ gặp. Edward nói chuyện của cháu cho chúng tôi nghe xong, tôi cũng đã tìm hiểu một ít, tiếc rằng không có nhiều tư liệu nói về phù thủy.”

Draco nghe vậy mới nói, “Carlisle, cháu cũng không biết nói thế nào. Thực ra, đến bây giờ cháu còn không rõ có phải mình đã du hành xuyên thời gian hay không. Trước đây cháu ở Dinh thự Malfoy, đó là nhà của cháu. Cha cho cháu một cái Khóa Cổng – một vật phẩm pháp thuật có thể đưa người ta dịch chuyển xuyên không gian. Lúc cháu dùng nó lại bị người ta tấn công, khi đến được Forks thì nó bị bể mất. Đó là năm 1997.” Nói tới đây, Draco ngừng lại nhấp một ngụm trà, rồi ngẩng đầu lên nói tiếp, “Lúc tới Forks là năm 2005. Carlisle, có lẽ cháu đã xuyên qua thời gian rồi.”

Carlisle kinh ngạc nhìn cậu, “Draco, ý cháu là cháu đã vượt qua mấy năm chỉ trong tích tắc?”

Draco cười khỏ nói, “Thực ra, cháu cũng đã cố ý đi tìm Dinh thự Malfoy, hay trường pháp thuật cháu đang theo học, nhưng lại không có kết quả. Hơn nữa, ở đây cháu cũng không tìm được bất kỳ sinh vật hay vật phẩm pháp thuật nào. Cháu nghĩ lúc mình bị tấn công, bùa chú đã ảnh hưởng tới Khóa Cổng, làm nó xoay chuyển thời không gì đó. Cháu chưa từng hiểu biết gì nhiều về chuyện này, nên cũng không chắc.”

Emmett nghe xong hưng phấn la lên, “Ồi trời ôi, Draco, cậu du hành xuyên thời gian á?!” Anh ta vừa dứt lời, liền bị Rosalie đâm cho một cái.

Tay Draco siết lấy chén trà, lạnh giọng nói, “Xin lỗi, tôi nghĩ đây chẳng phải chuyện gì đáng cười. Có lẽ cả đời này tôi chẳng thể gặp lại cha mẹ mình nữa, mà điều đó rõ là không vui chút nào.”

Cậu cảm thấy tay Edward siết chặt cậu hơn, Draco mới hơi thả lỏng một chút, cười cười với anh.

Emmett cũng biết mình lỡ lời, ăn năn nói, “Xin lỗi Draco, anh chỉ thấy...ừm...chuyện vượt thời gian như thế, rất...khó tưởng tượng.”

“Thực ra ở thế giới pháp thuật thì không gì là không thể cả, anh nghĩ coi, người ta còn biến mình thành động vật được nữa mà. Hoặc là...” Draco tỉnh quái quết mắt nhìn Emmett từ trên xuống dưới, “Hoặc là biến người khác thành động vật.”

“...À thực ra anh cũng không hứng thú với mấy thứ đó lắm đâu.” Emmett nói.

“Thế giới pháp thuật như thế nào, Draco?” Alice nháy mắt, tỏ vẻ hiếu kỳ hỏi.

“À, mọi việc đa phần đều là gia đình làm, phù thủy rất ít khi phải động tay, nếu không có gia đình thì dùng bùa chú. Đi lại thì dùng lò sưởi, hoặc độn thổ thẳng thiên, còn có chổi bay nữa. Người và vật trong ảnh hoặc tranh vẽ đều có thể cử động. Có một môn thể thao là Quidditch, mọi người ai cũng thích chơi. Còn đưa tin thì dùng cú mèo. Lúc đến tuổi các phù thủy sẽ chờ thư báo nhập học từ Hogwarts do cú đưa. Rồi ai cũng sẽ ở đó học pháp thuật bảy năm. Thế giới pháp thuật cũng có chính phủ riêng, gọi là Bộ Pháp thuật, cha mình làm việc ở đó...” Draco nói tới đây, tâm trạng lại buồn rầu.

Edward ôm lấy cậu, dịu dàng nói, “Đừng buồn nữa, từ nay về sau mọi người sẽ là gia đình của em.”

Draco cố cười, nhưng vẫn không khá hơn, chỉ nói, “Ừm, em nghĩ mình sẽ quen thôi.”

Thấy cậu buồn, Edward vội tìm đề tài khác, “Nào Draco, thử làm chút phép thuật cho mọi người xem?”

“Được thôi.” Draco đập bể ly trà đang uống dở, rồi rút đũa phép ra, “Khôi phục!”

Cái ly lập tức phục hồi lại như cũ.

Mọi người đều thích thú nhìn cái ly, chỉ có Emmett hình như còn chưa hài lòng, anh nhìn chăm chăm vào đũa phép của Draco, nói, “Draco, trông giống bịp bợm thế nào á.”

“Bịp bợm?” Draco híp mắt nhìn Emmett, đột ngột chìa đũa phép xuống chân anh ta, “Lóc cóc quay mòng mòng!”

“Cái gì?” Emmett chỉ kịp sững sốt kêu một tiếng, sau đó đột nhiên đứng bật dậy khỏi sofa, hai chân khua khoắng loạn xạ, “Trời đất! Draco, không thể làm vậy nha!”

Alice cười không ngừng, “Emmett, tự làm tự chịu đi.”

“Mấy người xúm lại bắt nạt tui phải không hả?!”

Draco cười to, ngã vào lòng Edward, “Cứ hoài nghi phép thuật của em đi, em cho anh nhảy cả tối luôn!

7. Chương 7

Sau lần ra mắt nhà Cullen đó, Draco trở thành khách quen của họ, thậm chí như lời Edward nói thì đã là một thành viên của gia đình. Anh mỗi sáng đều đến tìm Draco, trông cậu ăn sáng, xong sẽ cùng cậu đến trường.

Nếu Draco còn có gì không hài lòng, thì chính là cuộc sống quá đổi yên bình của cậu, làm cậu cảm thấy rất nhàm chán. Nhưng nếu Draco có thể đoán được việc sẽ xảy đến sau này, không chừng cậu sẽ hận không thể bóp chết suy nghĩ đó của mình.

=====

Một ngày bình thường như mọi ngày, vì trời đã lâu không mưa, từng cụm mây đục ngầu lại càng trở nên nặng nề hơn bao giờ hết. Draco ngồi trong chiếc Volvo tán gẫu với Edward, “Dạo này ở Forks có chuyện gì vậy? Cứ thấy mọi chuyện im ắng quá.”

Edward cứ chiều nhìn cậu, cười nói, “Sao vậy, thấy buồn chán phải không? Đợi khi nào trời nổi sét, anh dẫn em cùng nhà anh đi đánh bóng chày thế nào?”

“Bóng chày? Em không biết chơi, chắc phải về tìm hiểu một chút.” Draco cười rộ lên, “Em chỉ biết chơi Quidditch thôi.”

Edward nhìn cậu, nghĩ muốn vươn tay xoa đầu cậu, mà anh cũng làm thế thật, xúc cảm mềm mướt dưới tay không khác trong tưởng tượng mấy.

“A, Edward, tóc của em!” Draco bắt mẩn bĩu môi, lấy tay vuốt lại sợi tóc óng ánh như tơ bị làm rối. Edward dừng xe, cười cười nhìn cậu ngẩn ngía mình trong gương chiếu hậu.

“Không cần soi nữa, Draco. Cậu thế nào cũng đẹp hết mà.” Draco xoay đầu qua nhìn, liền thấy Alice và Jasper đang mỉm cười nhìn cậu.

“Buổi sáng tốt lành, Alice, Jasper.” Draco ôm sách giáo khoa của mình, bước ra đóng cửa xe lại. Cậu nháy nháy mắt với Alice, “Gần đây có chuyện gì thú vị không?”

Edward thuận tay cầm sách giáo khoa giùm cậu, nói, “Khi nào trời sét đưa Draco đi chơi bóng chày đi, gần đây em ấy buồn chán muốn chết rồi.”

“Chơi bóng chày nha, Draco, cậu sẽ thích cho mà xem.” Alice ôm Draco một cái, lại chuyển đề tài, nói, “Chuyện thú vị thì không có, nhưng nghe nói con gái của cảnh sát trưởng Swan vừa chuyển tới đây, hôm nay không chừng có thể gặp cô ấy đó.”

Draco tùy ý để Edward dắt mình tới phòng học, nghe nói mới nhớ ra, “Hình như lúc trước khi cảnh sát trưởng đưa mình về nhà cũng nói con gái của ông ta sẽ chuyển trường đến đây. Nghe nói nhìn rất được nha.”

Jasper nháy mắt nhìn cậu một cái, “Draco, cậu không có cơ hội đâu.” Alice nghe thấy liền ngã vào lòng anh ta cười không ngừng.

Edward nhếch môi cười, “Cậu ấy tất nhiên không có cơ hội mà.”

Draco nhún vai, thờ ơ nói, “Được rồi, ai cũng không có cơ hội không đúng sao.”

=====

Trước lúc ăn trưa, Draco vẫn không thấy bóng dáng của cô con gái ngài cảnh sát trưởng. Cậu bưng khay ngồi bên cạnh Edward, hỏi mọi người, “Ai thấy cô gái trong truyền thuyết kia rồi vậy, sao mình không gặp được nha?”

Edward đối với việc cậu dỗi lực chú ý sang người khác rất là bất mãn, “Sao em cứ muốn nhìn thấy cô ta thế?”

Emmett cầm ly nước uống một ngụm rồi cười nói, “Draco, em mà như vậy nữa Edward sẽ ghen đó. Ấy, không chừng là ghen thật rồi.”

“Em chỉ tò mò thôi mà.” Draco cắn một miếng bánh nhân thịt, chợt nghe có người gọi tên mình sau lưng, “Draco, lại đây một chút.”

Cậu quay đầu lại nhìn thì thấy Mike đang ngồi đằng kia vẫy vẫy tay, Draco thở dài một hơi, nói với mọi người, “Em qua kia một chút.”

Cậu rời bàn qua chỗ của Mike, ngồi ghế bên cạnh, trừng mắt nhìn cậu ta một cái, “Có chuyện gì? Mình còn đang ăn trưa...” Nếu lý do không chính đáng, cậu xử đẹp cậu ta luôn.

“Ồi, Draco, đừng như vậy mà.” Mike nháy mắt nhìn cậu, sau đó chỉ vào một nữ sinh ngồi đối diện, nói, “Giới thiệu với cậu, Isabella Swan – con gái ngài cảnh sát trưởng, hôm nay vừa chuyển trường tới đây. Không phải cậu muốn gặp cô ấy sao?” Xét về mặt nào đó Mike quả là nhanh nhẹn, cậu muốn gặp ai, cậu ta liền đưa người tới giới thiệu.

Draco lườm Mike một cái, nhưng vẫn lịch sự chào hỏi, “Rất vui được gặp cậu, Isabella.”

Cô gái đem tóc vén ra sau tai, lí nhí sửa lại, “Bella.”

“À, Bella...Nếu cậu không ngại, tôi về ăn trưa.” Draco đứng lên, vẫy tay chào bọn họ.

Lúc trở lại bàn Edward, cậu lại phát hiện ra anh đang nhử mày nhìn sang bàn mà Mike đang ngồi. “Sao vậy?” Draco vừa xử lý cái bánh nhân thịt lúc này ăn dở, vừa chớp mắt hỏi.

Edward giật mình quay đầu nhìn Draco, biểu cảm có hơi xấu hổ, giống như bị bắt quả tang ấy, “Draco, anh...” Mới nói một nửa liền im bặt.

Draco nuốt xuống miếng bánh đã nguội lạnh, cũng buông dao nĩa, quyết định không ăn bữa trưa chán ngắt này nữa. Cậu nhìn thẳng vào mắt Edward, nói, “Được rồi, Edward, có gì không thể nói với em? Chỗ Mike có gì không đúng?” Cậu lại nhìn mấy người khác, biểu cảm của bọn họ cũng kỳ quái như vậy.

“Mọi người sao thế?” Draco híp mắt hỏi.

Edward nắm chặt tay cậu, cau mày nói, “Draco, tới qua nhà anh đi.”

Cùng lúc đó, Bella đang ngồi chung với Mike cũng tò mò nhìn qua bên này, “Mike, những người ngồi cùng với Draco là ai vậy?”

“À, đó là anh em nhà Cullen, gồm Edward, Emmett, Alice, và hai chị em Rosalie với Jasper Hale. Họ đều ở cùng với vợ chồng bác sĩ Cullen.” Mike thì thầm nói, “Draco là bạn thân của họ, nghe người ta nói, cậu ấy rất hay đến nhà đó làm khách.”

“Họ...nhìn đẹp nhỉ.” Bella cố gắng nói sao cho có vẻ băng quơ tùy ý, cốt che giấu sự hâm mộ bên trong.

“Đúng!” Mike khanh khách cười rộ lên, tỏ vẻ tán đồng, “ Với lại bọn họ cũng thành đôi thành cặp hết rồi, như Emmett và Rosalie, hay Jasper và Alice. Gần đây nhất là Edward và Draco trông cũng thân mật lắm.”

“Nhưng không phải bọn họ là người một nhà sao?” Bella hỏi, “Mà nhìn cũng không giống nhau lắm...”

“Họ không phải con ruột nhà Cullen đâu. Bác sĩ Cullen thực ra rất trẻ, trông cứ như hai mấy ba mươi à. Bọn họ đều là con nuôi. Hai chị em nhà Hale là song sinh, tóc vàng đó thấy không, bọn họ cũng là được nhận nuôi đó.”

Trong suốt cuộc trò chuyện, Bella không chỉ một lần đưa mắt nhìn về phía bàn của Draco. Cậu cảm nhận được ánh mắt soi mói như thế rất rõ ràng, nên rất chán ghét, một phút đồng hồ cũng không chịu được, bèn đẩy ly nước qua một bên, bưng khay đứng dậy, “Nếu không có chuyện gì, vậy em đi trước đây. Ra ngoài hít thở không khí một lát.” Nói xong liền xoay người bước đi.

Edward thấy vậy hoảng sợ, vội đuổi theo nắm lấy khuỷu tay Draco, “Sao vậy Draco? Trông em không vui lắm.”

Mấy đốt ngón tay của Draco vì siết lấy cái khay mà trắng bệch ra, “Không có gì, chỉ là cảm thấy bức bối thôi.” Cậu cố nói chậm một chút, để chính mình có vẻ không quá khó chịu.

Dù sao Edward cũng không chọc cậu, cãi nhau với anh vì người khác là không đáng, hơn nữa anh có chuyện cũng đã hứa sẽ nói cậu nghe, Draco tự an ủi mình, cậu cũng sẽ không đại dốt mà giận cá chém thớt anh đâu.

=====

Đến lúc vào lớp Sinh học, Draco mới xui xẻo phát hiện ra mình để sách giáo khoa ở ngăn tủ riêng. Cậu vội nói với Edward đã tìm được chỗ ngồi cho cả hai, “Em để quên sách rồi, đợi em đi lấy chút.”

Cậu vừa chạy ra khỏi lớp vừa chửi, thiệt muốn dùng bùa Triệu tập cho xong, mệt quá!

Draco vừa rời đi thì Bella liền tới, cô nhìn quanh phòng học, cuối cùng phát hiện ra chỉ có chỗ cạnh Edward là còn trống, bèn đi qua hỏi, “Tôi có thể ngồi đây không?” Nhưng nào ngờ anh liếc lại cô với ánh mắt rất thiếu thiện cảm, lúc cô sắp sửa ngồi xuống còn nhích hẳn người ngồi sang bên, mặt cũng quay đi, y như nghe được mùi gì kinh khủng lắm vậy.

Bella còn chưa kịp ngồi xuống, đã nghe giọng Draco nói bên tai, “Xin lỗi, Bella. Chỗ này là của tôi.” Edward thấy cậu về liền thả lỏng, còn quay đầu lại cười với cậu, nhưng vẻ mặt xem chừng vẫn khá cứng nhắc.

Bella thấy Edward quay đầu lại, nhìn anh mãi không chớp mắt.

“Bella? Vào học rồi.” Draco khó chịu nhắc nhở.

“Xin lỗi Draco, tôi không biết...” Cô lúng túng không biết làm sao, cuối cùng đành cúi đầu ngồi ở chỗ phía sau.

Draco ngồi vào chỗ của mình, lắc đầu cười tự giễu, “Xem ra mắt thẩm mỹ của em quá tốt mới chọn được anh, coi anh đó, chưa gì đã mê hoặc người ta như vậy.”

Edward cũng khôi phục như thường, cười dịu dàng mà quẹo rừ nói với cậu, “Draco, anh có thể hiểu là em đang ghen không?” Anh lại cúi đầu nhỏ giọng nói, “Chuyện này hơi phức tạp, lát về nói em nghe sau.”

Draco cảm thấy tiết học này thời gian kéo dài thật lâu, không biết là ánh mắt từ phía sau thi thoảng tia đến, hay vì lời nói của Edward là nguyên nhân.

Rất vất vả đợi cho chuông hết tiết reo, Draco cảm thấy mệt y như mình và Potter vừa ném cả đồng ác chú vào nhau vậy.

8. Chương 8

Đến tận lúc tan học, Draco vẫn có thể cảm thấy ánh mắt lơ đãng kia, cậu vỗ trán, nói với Edward, “Này, không chừng cái cô Swan đó bị anh mê hoặc rồi ấy.”

Edward đem Draco túm lấy ném vào trong chiếc Volvo, phịch một tiếng đóng sập cửa xe lại. Draco còn chưa phản ứng kịp, đã bị Edward nghiêng người sấn đến hôn môi. Nụ hôn mạnh mẽ táo bạo chưa từng có, răng thì cắn, lưỡi thì cuốn, thẳng đến khi Draco thở không ra hơi nữa mới tha cho. Draco ra sức hít thở, lại nghe Edward cười khê, “Em ghen dữ quá, Draco.”

Draco vỗ vỗ ngực, xù lông trừng mắt phản bác lại, “Vớ vẩn, ai ghen với cô ta chứ!” Ai thèm ghen với con bé đầu rơm đó? Đúng là chuyện đùa mà. Cậu chỉ rất ghét cái kiểu sầm soi của cô ta thôi, ai bị nhìn chăm chăm mà chẳng vậy.

Lúc ăn uống xong đưa Draco trở lại biệt thự, Edward và cậu liền thấy cả nhà Cullen ngồi ở phòng khách, trông cứ như đang họp gia đình.

Carlisle nói, “Hai đứa về rồi đấy à? Nghe Alice nói hôm nay gặp phải “người đó” của Edward đúng không?”

Draco ngồi xuống, chớp chớp mắt hỏi, “Cái gì là...?”

Edward ngượng ngùng sờ mũi, nói, “Vâng, lúc con gặp Bella hồi giữa trưa nay...Mùi của cô ta...rất hấp dẫn. Con cũng không nghe được suy nghĩ của cô ấy, nên lúc đó mới vậy.”

Emmett kinh ngạc, “Cậu không nghe được cô ta?”

Alice cũng cảm thán, “Ồi chào, cái cô Swan kia cũng thực ngon, máu rất thơm biết không.”

Draco hơi mất tự nhiên hỏi, “Nên anh xúc động khi gặp cô ta? Đến mức muốn hút máu?”

Edward ôm ôm cậu trấn an, “Đừng lo, anh kiềm chế được mà, chẳng qua nếu đứng gần quá thì sẽ hơi khó một chút. Anh đã quen lúc nào cũng có thể đọc suy nghĩ của người ta, em là người đầu tiên ngoại lệ, nhưng anh cũng quen rồi. Giờ lại thêm một người nữa...” Anh nhíu mày, “Cũng chẳng sao, không đọc được cũng chẳng có gì.”

Draco làm như không để ý, nhưng giọng điệu vẫn toát lên sự hoang mang, “Ừ, cũng chỉ là người lạ, cùng lắm thì tránh xa cô ta chút.”

Carlisle thấy chuyện trò nhạt dần, bèn cười nói với mọi người, “Ngày mai trời đẹp, chắc mấy đứa xin phép nghỉ học đi.”

“Cháu nghe nói...” Draco lựa từ, “Mọi người hay xin nghỉ đi đâu đó vào những ngày nắng? Nhưng Edward nói mà cà rồng cũng không sợ ánh sáng mặt trời, sao lại phải thế?”

“Edward còn chưa nói cho cậu sao?” Emmett chớp mắt, “Mà thôi, dù sao ngày mai cậu đi với Edward, tự mình xem sẽ hiểu thôi.”

Tán gẫu một lúc, mọi người ai về phòng nấy. Draco thì theo Edward, mới vào đã thả người trên chiếc sofa của anh, thoải mái duỗi lưng híp mắt, “Ngày mai có kế hoạch gì không?”

Nếu không có gì, cậu cũng không ngại làm một cuộc hẹn hò với anh. Hôm nay tâm trạng không tốt, phải làm gì đó xả stress mới được.

“Cũng không có. Em muốn đi đâu à?” Edward vừa chọn CD vừa hỏi con mèo lười ườn mình trên ghế.

“Chúng ta hẹn hò đi. Hai người chúng ta thôi.” Draco nghĩ rừng cây rộng lớn như vậy, nhất định có cảnh đẹp để xem, bọn họ cũng có thể cùng cười chối bay, Edward nhất định sẽ thích. Nếu dư thời gian còn có thể cùng ngắm hoàng hôn.

Draco đột nhiên phát hiện, những chuyện trước kia cậu cho là nhàm chán, lại chỉ cần có Edward ở bên liền trở nên thú vị vô cùng.

Anh ngồi vào một bên sofa ôm lấy cậu, dịu dàng cười nói, “Được chứ, dù có đi đâu chẳng nữa anh vẫn đi cùng em.”

A, còn gì ngọt ngào hơn lời yêu của người thương chứ?

Buổi tối, Draco không về nhà, dù cậu hoàn toàn có thể dọn thổ trở về. Vẫy tay đem cái sofa biến thành giường nhưng bốn cọc đẹp như ở biệt thự Malfoy, lại biến luôn áo khoác thành mền. Từ khi tới đây đến giờ, bùa chú biến hình của cậu ngày càng thành thạo, có đi thi nhất định cũng được điểm O.

Draco chui vào chăn, thò đầu ra nói với Edward, “Ngủ ngon, Edward.”

Anh cười, hôn nhẹ lên trán cậu, “Ngủ ngon, Draco. Chúc em có một giấc mơ đẹp.”

9. Chương 9

Ngày hôm sau quả nhiên trời đẹp như Carlisle nói, sáng sủa ấm áp, đúng là rất khó gặp ở Forks vốn quanh năm ẩm ướt mù sương này. Ánh nắng xuyên qua tầng mây âm u xám xịt, xuyên qua cả lớp kính cửa sổ phòng Edward, chiếu lên làn da tái nhợt của anh, và anh sáng lấp lánh, đẹp đẽ như một pho tượng tuyệt mỹ dát kim cương.

Ánh sáng chói lọi đó đánh thức Draco, cậu híp mắt nhìn anh, trầm trồ, “Đây là lý do tại sao anh không đứng dưới nắng ư? Thật sự là...” cậu dừng một chút, tìm từ, “Rất đáng kinh ngạc.”

Edward cười, đôi mắt ánh vàng lóe lên sự vui sướng, “Em thích?”

Draco cười tươi rói, “Đương nhiên em thích.” Cậu ôm lấy Edward, vuốt ve hai má anh, “Giống như kim cương vậy. Hèn gì các anh luôn vào mấy ngày thế này tránh không ra ngoài. Nếu không cứ vậy mà xuất hiện, người ta liền biết anh không phải người thường.”

Nói xong, lại cười, “Một lát chúng ta ra ngoài, em sẽ ếm bùa mê hoặc cho anh, em cũng không muốn hẹn hò mà bị người nhìn chăm chăm đâu.” Nhẹ nhàng hôn lên mặt Edward một cái, dặn, “Chờ em một chút, em đi rửa mặt đã, lát quay lại chuẩn bị mấy thứ, nhé.”

Edward thả lỏng tay đang ôm Draco, “Được”, anh cười, “Anh còn định làm cái gì cho em ăn.”

Khi Edward mang theo một đồng thức ăn trở về phòng, lại thấy Draco cúi mũi vào một cái rương không biết ở đâu ra.

“Anh về rồi hả?” Draco thấy anh liền nói, rồi lại tiếp tục chăm chú với cái rương.

“Cái này ở đâu ra vậy? Có gì trong đó thế?” Edward lên sofa ngồi, tò mò nhìn Draco lúi húi tay chân.

“Đây là đồ cha đưa cho em, trước khi đi, ông ấy nhét nó vào túi tiền của em á.” Draco vuốt lên mặt ngoài của cái rương, dưới những ngón tay là hoa văn nổi quen thuộc, là biểu trưng cho kiêu hãnh của Malfoy. Từ khi đến đây, cậu đã mở nó ra không ít lần, bên trong có cái Nimbus 2001, một ít độc dược thường dùng, một vài đồ tùy thân, và một chiếc gương hai mặt. Chiếc gương đối với nó vốn là của cha, và Draco đã từng thử dùng nó liên lạc với Lucius, nhưng lần nào cũng chẳng có phản ứng gì. Draco từ bên hông cái rương lấy ra một cái hộp.

Edward nhìn cậu mở ra, bên trong có một cái chổi, một gói kẹo to, cuối cùng là một đồng bùa nhưng trông như lều bạt được xếp lại. “Cái rương nhìn cũng đâu to lắm nhỉ, chứa được nhiều thế?” Edward đứng đằng sau ôm lấy Draco, tựa cằm lên đầu cậu cọ cọ.

Draco đắc ý cười, “Nó được ếm bùa Nới rộng mà, không gian bên trong rộng hơn vẻ ngoài nhiều. Chúng ta mang lều theo nhé, hôm nay trời đẹp, có thể ngắm mặt trời lặn nữa.”

Lại thấy Edward để ý cái gói to trong tay mình, Draco cười với anh, lấy ra một cái, “Đây là kẹo của tiệm Công Tước Mật. A, là chocolate ếch!” Draco lắc lắc cái kẹo trên tay, cười nói, “Chắc là mẹ em bỏ vào. Cha em mới không cho em kẹo đâu.” Nói rồi xé vỏ, rút tấm thẻ bên trong ra, “Ái chà, là Bowman Wright.” Đưa trước mặt Edward cho anh xem.

“Người ở trong động đây được kìa.” Edward đối với ông phù thủy ngộ ngậy trong tấm hình hứng thú cực kỳ, chợt nghe Draco kêu, “Bay lên.”

Edward ngẩng đầu, chỉ thấy Draco đã rút đũa phép ra, một thứ màu nâu nhìn giống như con ếch trôi nổi trong không khí.

“Cái gì thế? Ếch?”

Draco cười ha ha, “Là chocolate. Chỗ em thứ này là phổ biến nhất đấy. Nó được phù phép rồi, nên cứ hề mở bao là nó đòi nhảy đi không hà. Ăn ngon lắm đó, anh thử một cái không?”

Chờ đến khi nói xong mới nghĩ mình nói gì đó không ổn, Draco khựng lại, gò má hơi đỏ lên, sau đó vội đổi đề tài, “Mấy người khác không đi đâu à?” Nếu ở nhà, cậu có thể lừa Emmett ăn Kẹo Cười thử coi.

Edward kéo Draco đứng dậy, “Bọn họ chưa ai ra ngoài đâu, còn sớm mà.”

“Quá tốt, Emmett vẫn còn ở nhà. Lát nữa chộc anh thử coi...” Draco lục lọi túi kẹo, quả thực tìm được Kẹo Cười, vẫy vẫy tay đưa Edward xem, “Ăn một lần, cười không ngừng năm phút đồng hồ luôn đấy nhá.”

Edward bị giọng điệu xấu xa của cậu chọc cho bật cười, “Thế còn chờ gì nữa.” Anh nắm tay cậu đi xuống lầu, liền thấy Emmett và Jasper đang ngồi ở sofa nói chuyện phiếm.

“Buổi sáng tốt lành, Draco. Hôm qua ngủ ngon không?” Emmett xấu xa cười, mắt liếc lên liếc xuống trên người Draco.

Cậu lườm anh ta một cái, kệ anh ta chọc ghẹo, “Này Emmett, sáng này tôi mới tìm được thứ này hay lắm, là kẹo phù thủy đó. Ma cà rồng cũng có thể ăn, nè, thử đi.” Draco ngon ngọt dụ dỗ, xòe tay ra cho Emmett xem viên Kẹo Cười nằm trong tay mình.

“Ma cà rồng cũng có thể ăn?” Emmett nghi ngờ hỏi, nhìn thấy vẻ mặt gian xảo của Draco, anh mới không tin thứ này cho vào mồm mà không bị gì.

“Chắc, anh sao lại hoài nghi một Malfoy như tôi đây.” Draco làm bộ nhào vào lòng Edward, chớp chớp mắt nói, “Tôi nói thật, kẹo này thực sự có thể ăn, lấy tên tôi thử luôn đó.”

“Thôi được.” Emmett cầm lấy viên kẹo, do dự một hồi, cuối cùng cũng bỏ vào miệng.

Đầu tiên là nhai thử, vẻ mặt thoát cái trở nên kinh ngạc. Rồi đột nhiên ôm bụng, bắt đầu cười không ngừng, “Ha ha ha...Cái gì thế...mau dừng lại...ha ha ha...”

Jasper vốn đang ngồi ngay bên cạnh cũng bị hù cho giật mình, “Emmett anh làm gì thế...”

Emmett cười lẩn lộn trên ghế, “Ha ha a...này...tôi cũng...ha ha...muốn dừng lắm...chớ...ha ha ha...không được....ha ha a a...Cười...Đau bụng quá...”

Draco ở bên cạnh giả hoạt cười híp hết cả mắt, “Anh biết ở trường người ta gọi tôi là gì hông? Tụi nó nói Malfoy luôn âm hiểm giả dối. Nhưng mà tôi nói thật chứ bộ, kẹo này đúng là có thể ăn, có điều thêm tí tác dụng phụ thôi.”

Chờ Emmett cười đủ năm phút đồng hồ, anh ta chỉ có ngồi ôm bụng trên sofa, mắt lại nhìn Draco chăm chăm, “Cậu còn nữa không? Cho tôi vài viên đi?”

Draco liếc mắt hoài nghi nhìn Emmett, không lẽ cậu nghe nhầm, cười đến xóc hông rã ruột như vậy còn muốn xin thêm? Anh ta thích tự chọc mình cười? Hay mắc chứng tự ngược?

“Này này, vẻ mặt cậu thế là sao hử. Tôi chỉ cảm thấy ăn rất ngon thôi. Đúng là có hơi độc thật, nhưng chẳng ảnh hưởng gì đến hương vị của nó cả.”

Lần này đến lượt Draco kinh ngạc, cậu chỉ muốn đùa Emmett chút thôi, không ngờ anh ta lại ném ra được hương vị, quỷ thần ơi, thật không thể tin được!

Draco rút đũa phép ra, “Chocolate éch lại đây!”

Cậu vừa nói xong, gói kẹo to từ phòng Edward bay vèo xuống ngay chỗ cậu. Draco xé một con éch ra, nó nhảy ngay trước mặt Edward, “Edward, ăn thử xem nó thế nào?”

Emmett ngồi một bên bắt mắt, “Gì, là tôi trước mà, cậu thật bất công.” Bên cạnh, Jasper vung tay đâm cho một cái.

Edward cầm con éch vẫn đang giãy giụa, vẻ mặt rất là hoài nghi, “Em xác định đây thực sự là chocolate, có thể ăn? Nó...nhìn như đang sống mà.”

“Nó đúng là chocolate đó, chẳng qua được bùa phép ếm lên làm như đang sống thôi. Ném thử xem nào, có thấy vị gì không?” Draco nhìn Edward chăm chăm, hận không thể đem con éch nhét vào mồm anh.

Nếu Edward có thể cảm nhận được hương vị của nó, vậy nghĩa là thức ăn của giới phù thủy đối với ma cà rồng cũng có thể ăn được ngon lành, hèn gì trước kia chưa từng nghe nói ma cà rồng không thể ăn gì khác ngoài hút máu.

Edward tỏ vẻ khó khăn như bước vào địa ngục, cuối cùng đành đem con éch suýt nhảy khỏi tay bỏ vào miệng ăn.

Anh chậm rãi ăn, cũng không nói chuyện.

“Này, người anh em, rốt cuộc thế nào, làm người ta hồi hộp quá đi.” Emmett mất kiên nhẫn kêu, chỉ hận người được thử không là mình.

Edward nhìn Draco, sau đó hôn cậu một cái, “Ngon lắm, Draco...”

10. Chương 10

“Thật á? Anh thấy được vị của nó?” Draco cao hứng ôm lấy Edward, “Em vui lắm! Mẹ em để cho em rất nhiều, đủ cho mọi người ăn thoải mái.”

Draco cầm một đồng kẹo đặt vào đĩa, “Em với Edward ra ngoài chơi, nếu cô chú về hãy đưa họ ném thử, hương vị cũng không tệ đâu, mặc dù vài loại có tí tác dụng phụ thôi. A, Emmett, Kẹo Axit anh ăn em không ngại, nhưng coi chừng nó đốt anh một lỗ thủng lưỡi bây giờ.”

Emmett đang định bỏ kẹo vào mồm thì khựng lại, ghét bỏ đem nó bỏ qua một bên, “Đốt một lỗ? Kẹo chỗ em sao mà... sao mà nguy hiểm quá vậy!”

Draco nén cười, lôi Edward lên lầu thu dọn đồ đạc, nếu buổi tối thời tiết vẫn đẹp như vậy, có khi bọn họ sẽ đi qua đêm.

Sau khi nhét được cái lều vào balo xong, cậu bắt đầu xem xét mấy thứ khác. Lều có rồi, đem kẹo của Công tước Mật nữa (làm đồ ăn vặt cho Edward), cơm trưa lẫn bữa tối cho hai người, a a, còn phải đem theo chổi bay nữa! Chuẩn bị đâu đó xong xuôi, tùy thời đều có thể xuất phát.

“Edward, mình cưỡi chổi vào rừng đi, nhất định sẽ rất thú vị!” Draco hớn hở đề nghị.

“Cũng được, nhưng balo đeo thế nào? Cưỡi chổi mang nó có an toàn không?” Edward chớp mắt, xem chừng cũng thích ý tưởng của cậu.

Draco héch mặt, cao ngạo nói, “Đương nhiên an toàn, đừng coi thường em nha.” Nói rồi vẫy đũa phép một cái, “Reducio!”

Balo biến thành bé tí nằm gọn trong lòng bàn tay, Draco đắc ý nhìn Edward, phát hiện anh cũng đang tò mò nhìn mình.

“Phù thủy đều làm vậy để đem theo đồ nặng?” Anh chớp mắt nhìn cậu, đôi mắt màu vàng kim lấp lánh đầy ma lực.

Draco gật gật đầu, “Đúng vậy, quá tiện luôn không phải sao. Nào, Edward chúng ta nên đi thôi.”

Edward nhặt cái balo chỉ nhỏ bằng nắm tay trẻ con, nhét nó vào túi áo gió, rồi mở cửa sổ, ghẹo Draco, “Cậu Malfoy, mời.”

Cậu cầm chổi, nhảy ra ngoài. Trong nháy mắt đã thấy cậu vững vàng ngồi trên cán, lơ lửng ngay bên bệ cửa sổ nói với Edward, “Lên đi, ngồi sau em nè.” Edward ngồi ổn, nắm hồ thắt lưng cậu, nói, “Anh hy vọng đây là một cây chổi tốt, sẽ không làm mình rớt xuống ha.”

“Ô, đừng lo lắng Edward, đây là cây chổi xịn nhất đó!” Draco cười vang, ém thêm cho nó một bùa ảo ảnh.

Cậu tăng hắng một tiếng, “Vây, bắt đầu thưởng thức trải nghiệm cưỡi chổi đầy lôi cuốn đi nha, nắm chặt...” Draco còn chưa nói xong, cây chổi đã vèo một phát phóng vào không trung.

Edward có thể nghe thấy tiếng gió táp ào ào hai bên, bọn họ càng lên càng cao, Draco đột ngột bẻ lái vọt vào rừng, rồi đột ngột xoay tròn một vòng, vội vã chuyển hướng, đột nhiên vụt lên, bất ngờ lao xuống, bỗng rẽ trái bỗng ngoặt phải. Đi một chạng rối như tơ vò, vậy mà hai người vẫn nhẹ nhàng đi khắp khu rừng.

=====

Draco dừng bên cạnh một nhánh thông rất to, Edward nhanh nhẹn nhảy lên đó, tiếp được Draco cũng vừa nhảy khỏi chổi.

“Cảm giác thế nào?” Lâu rồi Draco không được bay nên rất là hưng phấn.

“Ừ, thú vị cực kỳ!” Về mặt Edward cũng rạng rỡ không giấu được ý cười.

“Em biết anh sẽ thích mà.” Draco híp mắt cười, lại nhìn về phía trước, “Cảnh ở đây thật đẹp.” Phía trên là bầu trời trong xanh, dưới chân là cây cối bạt ngàn. Phương xa mờ ảo trong ánh biếc của biển rộng lẫn cái bóng của rặng núi trập trùng...

Hai người dựa vào thân cây sau lưng, cùng nhau nhìn ngắm cảnh sắc ngoài kia, ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng mây mỏng, chiếu lên người Edward, thân thể anh sáng lên lấp lánh.

“Đây là lần hẹn hò tuyệt nhất của em đấy.” Draco thì thầm.

Edward chăm chú nhìn cậu, hình bóng Draco phản chiếu trong đôi mắt hoàng kim của anh. Anh nghiêng người hôn cậu, Draco nghe được anh dịu dàng nói, “Đây cũng là lần hẹn hò tuyệt nhất của anh...”

Draco nhận ra, trong đời luôn có những điều, mặc cho thời gian đã qua bao lâu, vẫn là những kỷ ức không bao giờ phai nhạt, vẫn luôn rõ mồn một như thế. Lần đầu tiên cậu cười chối, lần đầu tiên chế độc được thành công... Và lần hẹn hò này, cũng sẽ như rất nhiều lần đầu tiên khác của cậu, khắc sâu vào tim, không bao giờ quên mất...

=====

ahihhi, tác giả viết chương này nó ngắn có thể thôi sorry vì đã chậm trễ, lap tui lại hư phải đem sửa, rồi cứ nhớ nhớ quên quên, hnay mới post dc mà tui học xong quân sự rồi, mừng muốn chết hà mấy bữa nữa up tiếp c11, còn Bạch kim thì đợi đi ha:)))

hôm bữa tui mới đọc một bộ phản QY, cp Càn Long x Vĩnh Cơ, có điều trn này ảo diệu quá, khúc gần cuối còn có Draco bay vô giúp vui nữa:v trong này ẻm vẫn công túa như xưa, đến triều Thanh là do ẻm bị dè quá lâu quá nhiều (4 anh lận) nên chuẩn đi chơi, qua bên này gặp bạn Vĩnh Cơ, sau còn giúp bạn í tiếp công chúa đến từ Anh quốc:)) Đại khái bạn nhỏ tiếp giá mà như cua gái, nên các anh công chịu không được qua hốt ẻm về:)) do đọc QT nên lúc đầu không biết là ẻm đâu, tại nó dịch là Đức Lạp Khoa, tui ngỡ ngờ rồi, đến lúc nó tả ẻm í đẹp sao đó, tóc bạc sao đó... tui mới ngó ra:)) 4 anh công gồm bác già Lucius, thầy Snape, lão mặt rắn Voldemort và 1 người nữa:v lúc đầu tưởng Harry nhưng hình như không phải, tại tg tả ng đó tóc vàng hay sao đó:v

à cho hỏi mấy bợn có thích Hoàn Châu đồng nhân hông? tui kiếm được một bộ (không phải bộ trên nha:v) nay ham hồ muốn thử:))

11. Chương 11

Lúc đến trưa, Forks lại hơi mờ sương, nhưng việc đó cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của Draco chút nào. Cậu tích cực cùng Edward đi một vòng thám hiểm khắp rừng, dựng lều trại, làm thịt nướng, tán gẫu đủ chuyện trên đời.

Dù ở thế giới này không thể nhìn thấy cha mẹ khiến cậu vẫn luôn tiếc nuối, nhưng ít nhất có một người rất quan trọng để cậu quan tâm. Như vậy là đủ rồi.

“Có sương kìa, Edward, anh nói xem lát nữa có thể thấy mặt trời lặn không?” Draco ngồi trong lều ăn trưa. Cậu nhìn lướt qua thời tiết đang thay đổi bên ngoài, cau cái mũi, hỏi.

“Hẳn là có thể, dù sao sương mù cũng không dày lắm.” Edward đi qua ngồi cạnh cậu, ngược mắt đánh giá căn lều mới dựng.

“Bên ngoài nhìn vào thì nhỏ xíu, ai ngờ bên trong lại bự như vậy, trông cứ như biệt thự í.” Edward cảm thán.

“Vâng, lều pháp thuật đều là như vậy. Nhưng em cũng không ngờ là mẹ để cho em căn lều lớn thế này.” Draco xúc một muỗng pudding, nhìn đồ vật quen thuộc trong lều, cảm thấy rất không thực, không ngờ được cậu còn có thể nhìn thấy những thứ của thế giới pháp thuật trước đây.

“Draco, không biết có phải anh nhầm không, hình như em và gia đình đều thích màu xanh lá?”

“Em học ở Nhà Slytherin đó nha. Màu của Nhà là xanh lá.” Draco tự hào nói, “Nhà Malfoy đều tốt nghiệp từ Slytherin!” Cậu buông thìa, lau lau miệng, “Ở Hogwarts có bốn Nhà, Slytherin, Ravenclaw, Hufflepuff, Gryffindor. Khi mới vào học, sẽ có một cái nón biết nói làm Lễ Phân loại cho tụi em. Ở Slytherin đều là quý tộc cả...” Nói đến đây, Draco chợt nhớ tới cha đỡ đầu, chủ nhiệm Severus Snape.

Edward thấy Draco đột nhiên im lặng, nhẹ nhàng xoa đầu cậu.

Cảm nhận được anh lo lắng, cậu cười cười, nói, “Không sao cả, chỉ là hoài niệm chút chuyện trước đây mà thôi.”

Chợt cậu nhảy bật lên, quơ đũa phép một vòng thu thập đồng đồ ăn, rồi kéo kéo tay Edward, “Chúng ta không thể phí thời gian ngồi đó thương cảm được, lần đầu hẹn hò, mình phải nắm chắc cơ hội chứ!” Đôi mắt xanh xám nghịch ngợm nháy nháy.

Edward tùy ý cậu kéo tay anh, đi theo Draco rời khỏi lều, “Kệ nó đi, có bữa Đuổi – Muggle là được mà.”

“Edward này, em phát hiện được một bãi biển rất đẹp, mình dọn thổ qua đó đi?” Draco đề nghị.

“Bãi biển?” Edward cau mày, “Bãi La Push?”

“Ài, anh biết rồi a?” Cậu dẫu môi, “Còn đang định khoe với anh đấy.”

Edward nắm lấy tay cậu, “Draco, anh không thể đến La Push, tốt nhất em cũng đừng bao giờ đi.”

Hai người ngồi lại dưới tàng cây, Draco ra vẻ nhất quyết phải tìm hiểu bằng được, “Sao không thể tới đó? Em thấy chỗ đó đẹp lắm mà.”

“Bọn anh có giao ước với người ở La Push. Nơi đó... là chỗ ở của người sói. Ma cà rồng và người sói vốn là kẻ thù. Sở dĩ hai bên có thể chung sống hòa bình như vậy, không hề xâm phạm lẫn nhau, là bởi vì nhà anh “ăn chay”. Bọn anh có giao ước với họ, ma cà rồng sẽ không đến La Push, không phát động chiến tranh với người sói ở đó bao giờ.”

“Người sói? Có phải những người đến trắng rằm sẽ hóa sói không?” Draco chợt nhớ tới ông thầy người sói từng dạy Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám cho mình.

“Hóa sói vào trăng tròn? A, em đáng yêu thật.” Edward bật cười, “Không phải đâu, họ biến thân lúc nào cũng được.”

“Vậy nếu bị người sói cắn có bị biến thành người sói luôn không?”

“Không đâu ngốc à.”

“A”, Draco nhăn mũi, “Thế thì không giống người sói ở chỗ em rồi. Người sói mà em biết đến trăng tròn sẽ biến thân, hơn nữa rất hung bạo, không phân biệt được người thân bè bạn, nhưng hình như không thương tổn động vật. Nếu bị cắn trúng, một là chết, hai là cũng thành người sói luôn. Với lại chuyện hóa sói không kiểm soát được đâu.”

Draco ngẩng đầu nhìn Edward, “Người sói ở đây có vẻ tiến hóa hơn nhiều. nhưng có vẻ giống phù thủy hóa thú hơn?”

“Phù thủy hóa thú?” Edward tò mò hỏi.

“A, em nói với anh rồi còn gì, phù thủy cũng có thể hóa thành động vật, đó chính là phù thủy hóa thú. Đương nhiên, đây là loại phép thuật cao cấp, biến thành loài nào đa phần do tính cách của phù thủy quyết định. Hơn nữa chỉ có thể biến thành một loài duy nhất. Người sói ở đây... giống như phù thủy hóa thú bẩm sinh... trời sinh đã có khả năng hóa sói rồi.”

“A? Vậy em cũng là phù thủy hóa thú?”

“...” Draco ho khan, một bộ giấu giếm.

Edward cười xấu xa nhìn cậu, “Là con gì? Hừm?”

“...” Cậu thực sự rất xấu hổ, nói mình không phải phù thủy hóa thú là phủ nhận danh dự Malfoy, nhưng cũng chính danh dự đó nhắc nhở cậu, bản hóa thú của cậu... rất đáng xấu hổ nha!

Đôi mắt ánh kim nhìn chăm chăm cậu, vẻ tò mò trong đó khiến người ta làm ngơ không được.

“...Anh nhất định phải biết à?” Khuôn mặt trắng như sứ của Draco đỏ lên, cậu giấu mặt vào cánh tay, thâm hồi hận sao mình lại nhắc tới phù thủy hóa thú làm gì không biết.

“Em càng vậy, anh càng tò mò nha.”

Nghe thấy Edward trả lời, Draco không cần nhìn cũng thấy được vẻ mặt cười xấu xa của anh.

“Được rồi. Nhưng không cho anh cười! Cam đoan!” Draco ngẩng đầu hung hăng trừng Edward, làm như nếu anh không đáp ứng, cậu lập tức nguyện cho chết tươi luôn.

“Được được, sao anh lại chê cười em được chứ?” Edward nâng tay thề.

Draco không nói nữa, qua một hồi, Edward nghe soạt một tiếng, nơi Draco đang ngồi bỗng xuất hiện một chú chim nhỏ nhỏ lông bạc.

Chú chim mở to đôi mắt xanh xám nhìn Edward. “Draco?” Anh hỏi, vẻ không xác định.

“Chíp ” chú chim nhỏ kêu một tiếng, sau đó giống như gặp chuyện buồn, ủ rũ cúi đầu, một chút tinh thần cũng không có.

Trời ạ, vì sao người thừa kế của Malfoy lại có hình thái hóa thú đáng xấu hổ thế này?

Edward vươn một ngón, để Draco đậu trên tay mình, anh nhìn chú chim bé tẹo bằng nửa bàn tay, “Đừng ỉu xiu vậy. Thực ra thế này rất đáng yêu. Hơn nữa, chim cũng có lợi mà? Em có thể bay...” Edward kể vài chỗ tốt, cố an ủi Draco, “Nhỏ nhỏ cũng không làm người khác chú ý, đột nhiên xuất hiện có thể hù người ta hù vía chơi.”

Cái mỏ nhỏ nhắm nhắm ngón tay Edward mấy cái, sau đó chú chim cất cánh bay vòng quanh anh.

“Draco, em luôn cho anh những bất ngờ thú vị. Gặp được em, cuộc đời anh vui hơn rất nhiều.” Đôi mắt ánh kim thoáng chớp đầy dịu dàng.

=====

tui còn F.A, mà 2 đứa nó cứ ân ân ái ái thế này tui tủi thân quá TT^TT dạo này làm biếng dịch Bạch kim lắm luôn, cmn dài tui mong hết năm sẽ lết xong bộ đó:)) trời ơi, 2 năm rồi chưa xong 1 bộ nữa T^T

12. Chương 12

Hẹn hò qua đi, tâm trạng Draco tốt cực kỳ, mọi phiền não gần như quên hết. Còn có tâm tình chủ động làm xong bài tập. Nhưng đến lúc tối trường, lần thứ hai nhìn thấy Bella, cái cảm giác chán nản cùng cực kia nhanh chóng quay trở lại.

Không có lúc nào không cảm thấy mình bị theo dõi, Draco nghĩ chính mình tựa như miếng pho mát trước mặt chuột! Con nhỏ đó cứ hướng về bên này làm gì? Tất thối Merlin! Rõ ràng tiết này Edward không học cùng bọn họ, cứ nhìn sang đây làm gì...

Draco cảm thấy thời gian trôi chậm thiết chậm, cứ như bị nguyên rửa í, cậu vẽ bậy cũng hết ba tờ giấy rồi...

Đợi được đến lúc chuông reo, cậu thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng còn chưa kịp ra khỏi phòng học, cậu đã nghe Bella gọi mình.

“Draco, mình có thể đi cùng cậu không?” Bella ôm sách giáo khoa trước ngực, đứng sau lưng Draco gọi cậu. Khuôn mặt vốn tái nhợt lại hơi ửng đỏ, đôi mắt đầy vẻ vô tội nhìn chằm chằm Draco, giống như chỉ cần cậu cự tuyệt, cô có thể khóc lên.

“A, nếu đến cùng phòng học thì được.” Draco vô lực đáp, cậu không có cách nào trực tiếp làm điều vô lý với con gái, dù thật sự cậu chẳng hề muốn cùng Bella đi chung.

Bọn họ sóng bước trên hành lang, Draco vẫn luôn cảm nhận được ánh mắt của cô nàng nhìn mình, rất phức tạp, có lo lắng, có hoài nghi, có cả tìm tòi nghiên cứu.

Ngay lúc Draco tưởng chừng muốn bùng nổ, Bella rút cuộc dời ánh mắt đi, bắt đầu tìm đề tài tán gẫu với cậu.

“Draco, mình nghe nói cậu khá thân với nhà Cullen?”

“Ừm, đúng vậy.” Draco, vốn đã nôn nóng lắm rồi, nói chuyện cũng không giữ gìn giọng điệu nữa.

“Cuối tuần rồi mình đến bệnh viện khám sức khỏe thì gặp được bác sĩ Cullen ở đấy, ông ấy thực thân thiện.”

“Carlisle vẫn luôn như thế.” Draco thờ ơ đáp.

“Vậy, thế...thế bác sĩ Cullen cũng định nhận nuôi cậu sao?”

“Cái gì?” Draco khựng lại, xoay người trừng Bella.

“A... xin lỗi, mình nghe người ta nói cậu... cậu... không ở bên cha mẹ, hơn nữa luôn đi cùng nhà Cullen, nên...nên mình nghĩ là...” Bella siết chặt đồng sách giáo khoa, vẻ mặt trở nên cứng nhắc.

Mặt Draco bắt đầu đỏ lên, cậu cắn răng cười lạnh, vì tức giận mà mấy ngón tay siết cuốn sách đến nổi cả khớp, “Nên cô nghĩ tôi là trẻ mồ côi? Sắp sửa được nhà Cullen nhận nuôi hả? Để tôi cùng Edward bọn họ thành anh em hả?”

Giọng cậu rất gay gắt, khiến mấy học sinh chung quanh đều quay đầu lại nhìn. Nhưng cậu cũng mặc kệ người ta, cậu vẫn còn đang bận trừng Bella đây.

“Xin lỗi, mình không có ý đó... bởi vì mình cảm thấy cậu rất giống họ, cho nên mới hiểu là...”

Draco liếc cô một cái sắc lẹm, “Làm ơn bỏ cái suy nghĩ vớ vẩn kia đi, cô Swan.” Lại tặng cho Bella một cái cười rất giả tạo, “Đến giờ vào học rồi, tôi đi trước vậy.”

Hừ, con nhỏ Muggle đáng ghét, ngu xuẩn! Cái đầu rơm chất đầy lũ sên! Vậy mà dám nói cậu là trẻ mồ côi! Còn cái chỗ chết tiệt này, nếu không phải ở đây, làm gì có chuyện một Malfoy như cậu tỏ thái độ hòa hảo với một Muggle như vậy! Bực chết à!

Draco xụ mặt, đến tận lúc ngồi bên người Edward cũng không khá lên được.

“Sao thế Draco? Mặt mũi bí xị vậy?” Ngay cả Edward cũng bị vẻ mặt cậu dọa sợ rồi.

“Anh chưa nghe nói hả? Lúc tan học em với cô bạn Bella Swan kia trên hành lang bắt đồng quan điểm, cãi nhau một trận.” Nhắc đến cô, tính tình cậu không tốt được một tí nào.

“Đừng như vậy, anh thế lại không tin, người hoàn mỹ như cậu Malfoy đây cũng bị người chọc cho phát cáu.” Edward đương nhiên hy vọng Draco có thể vui vẻ trở lại, còn đối với cô nàng Bella Swan kia, anh vốn chẳng thèm để ý.

Draco cuối cùng cũng chịu cười lên, khanh khách nói, “Được rồi, cảm ơn ngài Cullen đã hiểu rõ Malfoy như thế.” Cậu toét miệng cười, mở sách ra, nhưng lúc quay đầu lại nhìn Edward, nụ cười liền biến mất.

“Swan vừa mới hỏi em, có phải em cũng được nhận nuôi hay không? Vốn này cũng chẳng có gì, nhưng ý cô ta nói em không cha không mẹ, là trẻ mồ côi...” Draco cười tự giễu, “Malfoy đều lấy gia đình làm trọng, người thân đối với Malfoy là cực kỳ trọng yếu.”

Cậu ngược nhìn anh, “Cả đời này em sẽ chẳng bao giờ có hảo cảm nổi với cô Swan kia đâu.”

Edward an ủi nắm chặt tay cậu.

Đối với Bella, Draco tự có suy nghĩ riêng, mặc dù cô tìm mình nói chuyện, nhưng rõ ràng là chú ý Edward. Lúc nói qua nói lại, cũng hữu ý vô tình nhắc tới nhà Cullen. Thực khiến người ta làm ngơ cũng không được, cô ta cho là mình không biết sao?

=====

Hôm qua giờ nhận đc nhiều cmt của mấy bạn, làm tui cao hứng hết sức, hun cái

À thế này, tui mong là sẽ xong BK trong năm nay nhưng coi bộ hỏng nổi với cái tình trạng lê lét này, với lại hàng tồn kho cũng hết rồi, nên từ giờ tui sẽ tập trung vô Mê vụ nha, tại nó ngắn hơn:3 Vậy nên MV sẽ ra đều đặn hơn BK chút. Chứ cùng lúc lê lét cả 2 tui cũng rất áp lực:)) Cũng tại tui ham hố quá:v

Nhưng méo mó có hơn không, vậy nên chừng cuối tuần sau sẽ có MV 13 nghen, còn BK thì mấy bạn cứ đợi đi:)))

13. Chương 13

Lúc tan học, Draco thấy Mike đang đứng ở đằng xa chớp mắt nhìn mình, ý là muốn cậu qua đây chút. Đối với Mike, Draco cũng không ghét anh chàng này, dù sao cũng là người bạn đầu tiên nói chuyện với cậu khi đến đây, đương nhiên sẽ có chút khác biệt.

“Em qua kia chút, hình như Mike tìm em.” Draco nói qua với Edward, liền đi.

“Sao thế?” Draco vừa mới bước qua, Mike đã túm tay áo cậu, lôi cậu vào một góc.

“Ài, Draco, đối với con gái phải rộng lượng một tí.” Mike lầm bầm, “Hôm qua Bella ngồi cuối lớp, mình còn nghe cô ấy khóc kìa.”

“Mike, cậu chả biết gì cả.” Draco nhăn mặt, tỏ vẻ không kiên nhẫn.

“Đừng như vậy người anh em, thực ra mình biết mà. Cô ấy nói chuyện hơi vô duyên, khiến cậu không vui cũng là bình thường. Nhưng dù sao chúng ta cũng là đàn ông con trai, so đo với con gái làm gì. Không phải không có người thích cậu đâu, Draco.”

“Được, nếu có cô gái như vậy thích mình, mình thà cóc cần.” Draco khoát tay, vẻ mặt ghét bỏ.

Trong khi hai người đang trò chuyện, Edward ở phòng ăn vừa xem sách vừa đợi Draco trở về cùng ăn trưa. Vừa định gỡ trang kế tiếp, anh liền ngửi thấy mùi của Bella Swan.

Cô gái đang bưng khay cơm trưa đứng ngay sau lưng Edward, “Ừm, xin chào... Mình là Bella, cậu là Edward Cullen phải không?”

Edward khẽ dịch về phía sau một chút, hương vị của cô gái này vẫn khiến anh khó tự chủ, “Xin hỏi có chuyện gì?” Tư thế của anh rất cứng nhắc, tận lực rời xa Bella.

Cô nàng có chút khấn trương, vội vén tóc ra sau tai, nhìn chằm chằm vào đĩa mỳ Ý trước mặt, không dám liếc nhìn Edward một cái, “Cái kia... mình và Draco buổi sáng có chút mâu thuẫn, mình chỉ muốn nói với cậu ấy là mình rất áy náy. Cậu có thể đưa cái này cho cậu ấy giúp mình không?”

Bella vươn tay đem một tờ giấy ra trước mặt Edward, trông nó được gấp lại, nhăn nhăn nhúm nhúm, góc còn bị quăn.

“Mình cũng muốn trực tiếp nói, nhưng sợ cậu ấy còn giận không chịu gặp...” Bella tỏ vẻ cực kỳ khấn trương.

“Được rồi, mình sẽ đưa cho cậu ấy, nhưng cũng không bảo đảm cậu ấy nhận lời xin lỗi của cậu đâu.” Edward tận lực không tiếp xúc nhiều với Bella mà tiếp lấy tờ giấy.

Thấy Edward chịu nhận, Bella rút cuộc thở ra, cười nói, “Cảm ơn cậu, Edward.” Sau mới xoay người đi tìm Jessica ăn trưa.

Cho đến khi cô rời đi, Edward mới bình tĩnh lại. Anh cảm thấy cô không ngừng ảnh hưởng đến tự chủ của mình, trong người cứ như có con dã thú, gầm gừ muốn xông ra xé nát Bella.

“Edward.” Anh nghe tiếng liền ngẩng đầu, thấy Draco mặt mày kéo ghế ngồi cạnh mình.

“Mike nói gì thế?” Edward nhìn chằm chằm vào mắt cậu, như muốn từ đó tìm ra đáp án.

“Không có gì, đại khái muốn em rộng lượng với Bella Swan chút... Nếu cô ta không ở trước mặt em nói lung tung, tự nhiên em sẽ không giận vậy.” Draco lầm bầm, làm bộ không để ý, nhưng ngữ điệu thì rõ ràng là vẫn còn bực.

“Lúc này em mới thấy cô ta đi qua đây, lại nói gì thế? Ôi giờ à, không yên một chút được sao...” Draco nốc một ngụm nước ngọt, cảm thấy hơi ga từ dưới dạ dày bốc lên.

“Cô ta nói sáng nay hai người có tranh cãi, muốn giải thích, đây là cho em.” Edward đưa tờ giấy qua.

Draco chẳng thèm ngẩng đầu, chỉ liếc mắt một cái, “Sao cô ta không quên đi cho rồi nhỉ.” Nói vậy cậu vẫn nhận lấy, mở ra đọc lướt qua.

Draco, chuyện sáng nay mình rất áy náy, hy vọng cậu có thể bỏ qua cho sơ sẩy của mình.

Bạn cậu, Bella.

“Viết gì thế?” Edward tò mò hỏi.

“Không có gì, chỉ là xin lỗi...” Draco thờ ơ đáp, “Hôm nay lại mưa, ngày mai sẽ kết băng à.”

“Anh cũng nghĩ vậy, thời tiết thật tệ mà.” Edward cười hì hì, nhớ tới mấy lần Draco suýt ngã sắp xuống.

=====

Buổi chiều Draco lại có tiết thực hành cùng lớp với Bella, còn Edward học lớp Lịch sử nước Mỹ.

Cậu vừa bước vào phòng học, chợt nghe Eric ở đằng sau gọi tới. Cậu ta đứng ở bàn thí nghiệm cuối phòng, ở đây còn có vài người quen, Mike, Jessica và cả Bella nữa.

Draco liếc mấy bàn thí nghiệm khác, đều kín chỗ cả.

“Hey, Draco, năm người một tổ, tụi này thiếu cậu thôi, mau tới đây.” Mike ồn ào.

Draco không có lựa chọn nào khác, chỉ đành nhập bọn với họ. Cậu cảm tức nghĩ, sớm biết vậy nên đến trước a, hy vọng tiết này qua nhanh chút.

Khác với vẻ hậm hực của Draco, trái lại Bella khá cao hứng. Chờ khi cậu tới được bàn thí nghiệm, cô liền đứng ngay bên cạnh, mà những người khác, cứ như đã thương lượng sẵn, đều đứng một bên.

Draco nhướn mày, không lên tiếng.

“Draco, mình...” Bella vừa mới mở miệng định nói, thầy giáo đã bắt đầu giảng bài, cô đành im lặng.

Cậu nhìn mấy ngón tay cô nàng bầu lầy góc áo, không biết tại sao, cảm xúc của cậu như quả bóng xì hơi, giãn dãn một cô gái chẳng có gì hay cả, bây giờ ngay cả hứng thú để giận cậu cũng không có.

“Bella.” Draco bất đắc dĩ mở miệng, “Tôi không giận cậu, thật sự. Sau này chỉ cần không tùy ý nhắc tới người nhà của tôi là được. Họ chỉ không ở cạnh tôi mà thôi.”

“Thật không? Cậu không giận? A, ý mình là, từ nay về sau sẽ không nói chuyện đó nữa.” Bella thở phào một hơi, thậm chí có chút vui vẻ, khuôn mặt cũng đỡ ửng lên.

“Ừ, không giận. Chúng ta bắt đầu thí nghiệm đi, mắc công thầy lại bắt bẻ.” Cậu đem con ếch cố định lên miếng ván gỗ, Bella còn chưa chờ cậu nói liền nhanh nhẹn đưa nhíp lần kim qua.

Chậc, kỳ thật cô nàng này cũng không đến nỗi nào, nhưng những lúc được việc như thế ít lắm.

“Draco.” Bella thừa dịp cậu đang cúi người đùa con ếch, thấp giọng nói bên tai cậu, “Sáng mai mình mời cậu ăn sáng nha...”

“Hả?” Draco cảm thấy chắc chắn mình nghe nhầm, sao tự nhiên được mời ăn sáng vậy kia.

“Ừ thì, coi như chút thành ý của mình.” Bella khấn trương vắn cây tăm bông.

Draco thẳm trở mình xem thường, từ khi tới đây, cậu căn bản không cùng bạn nữ dùng bữa bao giờ. Cậu nhớ tới Pansy, lại liếc Bella, hai người rõ ràng khác nhau một trời một vực, nhưng đều khiến mình không cách nào cự tuyệt. Quả nhiên dù có kiêu ngạo như Draco thì đối với con gái cùng lắm là miệng mồm độc địa một chút, chứ thật sự cứng rắn thì không được.

“Được rồi.” Cậu dừng một chút rồi nói, “Không nên đến muộn, nếu không tôi sẽ đi trước.”

Nói xong trừng mắt rít ba người còn lại, “Mấy người chỉ đứng đó xem là xong việc được hả? Qua đây làm cái coi!”

=====

Hàng dzì àn tự nhiên tui thấy MV dễ làm hơn hẳn, chắc do đọc khó hiểu quá nên muốn chém sao thì chém:)))) đỡ hơn BK, đọc hiểu nên cứ cần phải đồng nghĩa với bản gốc mới được, cái tánh tui nó kỳ:v

Hôm nay tui vớ phải bộ hiện đại, mà trong đây cứ “ta” “ngươi” đúng một kiểu, chả biết đó là cha mẹ – con cái, thầy -trò, công thụ gì, tui cứ thấy chướng chướng thế nào:v tui là tui chăm chút xưng hô đủ lắm nha, nét đẹp của tiếng Việt mà, biết bao tình thái được thể hiện trong đó, một cp xưng anh- em thì dễ nghe hơn ta – ngươi chứ? (xét thể loại hiện đại nha):

Ps: Em đẹp trai bé xinh gái nào cho tui xin chút động lực làm nốt bộ BK đi TT^TT

14. Chương 14

Ngày hôm sau, đúng như Draco dự đoán, mưa hết một ngày, hôm nay nước đông kết lại thành băng. Làn tuyết mỏng rơi nhẹ nhẹ, mặt đường trơn láng như sân trượt tuyết.

“Chắc!” Vừa thay quần áo xong Draco liền mang ủng vào. Lần trước suýt té mấy lần, lần này nhất định phải cẩn thận mới được.

Cậu bước ra cửa, vừa hay gặp Bella Swan đang lo lắng đứng đó. Cô một tay mở cửa xe, một tay vẫy chào cậu, “Buổi sáng tốt lành, Draco.”

“Buổi sáng tốt lành, Bella.” Cậu gật gù đầu, ngồi vào ghế phó lái, một lúc sau thấy Bella chuyển xe rất chậm, Draco lơ đãng nhíu mày.

Cảm nhận được ánh mắt của cậu, Bella xấu hổ cười cười, nói, “Mình ước lượng không tốt lắm, hôm nay đều là băng nên...”

Draco tỏ vẻ thông cảm, nói, “Hiểu rồi, chúng ta cứ đi ăn sáng thôi. Tôi đói.”

Lúc cậu ăn sáng với Edward đa phần đều rất sớm, hôm nay như vậy là hơi trễ rồi.

Nhớ tới Edward, ngày hôm qua lúc cậu nói mình sẽ đi cùng Bella, anh có vẻ dỗi, làm Draco xuống tinh thần ghê gớm... Thời tiết hôm nay quả thật tuyệt luôn mà...

Cậu và Bella dùng bữa sáng ở một quán nhỏ, trong bầu không khí im lặng lạ thường. Cô cũng gọi vài đề tài để cùng cậu trò chuyện, nhưng cuối cùng đều chấm dứt trong tẻ ngắt.

Trên đường đến trường, Draco kiểm điểm lại xem có phải mình hơi hà khắc hay không, tuy cô đúng thực không khiến người khác ưa nổi, nhưng chính cậu cũng không nên không có phong độ như thế, hay là do rời nhà quá lâu rồi?

Không có cha chú ý, không có chép phạt nội quy, Draco thấy mình ngày càng lơ lỏng đi nhiều.

Draco liếc nhìn Bella đang lái xe trong căng thẳng, cô có vẻ rất sợ đường đóng băng trơn trượt, đi rất chậm, cứ như sợ sẽ lao chệch khỏi làn vậy.

Cuối cùng cũng đến trường được, bước xuống xe, Draco theo thói quen quét mắt kiểm tìm chiếc Volvo mà không thấy. Quay lại liền thấy Bella đang vất vả bám theo thành xe mà đi, Draco chắt lưỡi xem thường, đối với việc cô giữ thẳng bằng kém rất bất đắc dĩ, nhưng vẫn có khí độ đi qua, ý bảo cô có thể bám vào cậu.

Bella vừa mới túm được tay áo Draco, cậu liền nghe có ai phanh xe kết một tiếng muốn xé lỗ tai, tiếng rất lớn, nghe như rất gần. Cậu ngay lập tức cảm thấy bàn tay đang túm áo cậu siết lại chặt cứng.

Một chiếc xe khách màu xanh đang lao thẳng đến chỗ cậu, lốp xe khóa cứng, được phanh lại nhưng vẫn trượt ào ào trên mặt băng. Chẳng mấy chốc cả chiếc xe khổng lồ sầm sập lao về phía hai người đang đứng.

Draco chưa bao giờ nghẹt thở như thế. Mọi thứ như một pha quay chậm đến phút giây tử vong cuối cùng. Cậu vội rút đầu phép ra, trong ánh mắt kinh hoàng của Bella liền ôm cho cả hai người bùa Chấn mạnh nhất có thể. Lại quãng thêm một tá bùa Trôi nổi vào chiếc xe đang ầm ào lao tới chỗ họ.

Ngay lập tức, cậu ôm Bella nằm bẹp xuống đất. Cậu cũng không dám cam đoan bùa chú của mình có thể đem chiếc xe nặng ngàn cân thành nhẹ như lông hồng hay không. Áp mặt trên nền đất lạnh như đá, nghe thấy tiếng phanh xe áp sát cạnh mình rồi biến mất, xe vẫn đang lao tới, nhưng đầu xe đã nhấc bổng lên bằng một sức mạnh vô hình, rồi ầm một tiếng đổ sập lên chiếc xe tải của Bella bên cạnh họ.

Hai chiếc xe va đập vào nhau nát bầy, đồng sắt vụn đổ lên người cả hai.

Cậu cảm thấy may mắn, bùa chú của cậu không thất bại, nếu không nhất định là thành bánh thịt rồi!

Draco gượng đứng dậy trên đôi chân run rẩy, kéo tay cô nàng đang sợ đến ngu người, ý muốn dìu cô đứng lên.

Chung quanh yên tĩnh như chết, ngay sau đó có ai đó thét toáng lên. Cái âm thanh vang dội đó làm Draco muốn nổ cả màng nhĩ. “Bella, có sao không?” Cậu cất tiếng, giọng khàn khàn như vỡ.

“Không... không sao...” Giọng cô nghe là lạ, lại lập cập đứng lên.

Draco cảm thấy có mấy mảnh thủy tinh rơi vào trong áo, cái cảm giác ran rát nhắc nhở cậu mình đang bị thương.

“Chết tiệt.” Draco hít một hơi, ngoại trừ xây xát do thủy tinh vỡ, sau đầu cậu còn có chỗ đau gần chết, một dòng chất lỏng nóng ẩm chảy dọc xuống cổ.

“Mau kéo Taylor ra khỏi xe đã.” Có ai đó kêu lên, Draco bỗng thấy hơi choáng. Bella bên cạnh cậu lại động đậy mấy cái, cậu càng cảm thấy có nhiều mảnh vỡ lọt vào người mình hơn.

“Làm ơn đừng có nhúc nhích nữa.” Draco túm lấy vai cô gái, giữ cho cô đừng cử động tới lui.

“Mới này cậu...là cậu làm cái xe đó bay lên đúng không?” Bella ngẩng đầu lên, run giọng hỏi.

“...Cậu nhìn nhầm rồi.” Draco xoa cái trán đang nhức bưng bưng.

“Không, mình thấy rõ ràng, cậu làm nó bay lên mà.” Bella nhất quyết không tha.

“Bella, tôi chỉ đem cậu nằm xuống đất, thế thôi.” Draco trừng cô nàng, nếu còn hỏi nữa, cậu sẵn sàng cho một bùa Lú ngay.

Vài nhân viên cứu hộ đưa Draco lẫn Bella ra xe cứu thương. Cậu thấy gần đó ông chú Taylor nọ nằm trên cáng, cả người đầy máu. Cậu cũng bị vài nhân viên cương quyết phải băng bó cho bằng được.

Càng xui xẻo là, cậu bị thương thì chớ, lại còn vì cứu Bella, lát nữa gặp Carlisle, nhất định Edward cũng sẽ biết. Mới nghĩ tới đó là đầu lại đau, trời ạ, sao không để cậu ngất luôn cho rồi?

Xe cứu thương vừa mới đến được bệnh viện, Draco đã nghe thấy tiếng thét ở ngoài xe, “Bella!” Cậu vừa quay đầu liền thấy cảnh sát trưởng Charlie, vẻ mặt ông xanh như tàu lá.

Draco giận điên, bị thương là tui nè!

Charlie ôm lấy Bella, rồi rít hỏi nhân viên y tế xem cô có sao không, đến nỗi họ chịu không nổi thì mới chịu xác nhận cô nàng không việc gì, chỉ bị hoảng sợ chút thôi.

Draco bỗng nhớ đến Lucius. Lúc rơi từ trên chổi xuống ông ấy cũng quan tâm mình như thế, ôm chặt lấy mình, kiểm tra một hồi thiệt lâu, xác định mình không bị thương mới chịu thả.

Nhân viên y tế yêu cầu Draco nằm yên trên cáng, cậu được người ta khiêng xuống, thủy tinh trong áo toàn bộ được lấy ra. Y tá còn nói muốn bôi thuốc cho cậu.

Bọn họ đưa cậu vào phòng cấp cứu, Carlisle đã ở đó, hần xoay người khóa cửa, quan tâm hỏi, “Cháu có sao không Draco?”

Draco chống tay ngồi dậy, “Carlisle, cháu không sao, bị xây xát chút thôi.”

Carlisle thở phào nhẹ nhõm, dịu dàng nhìn cậu, “Ta nghĩ cháu muốn tự mình chữa trị phải không.”

“Vâng.” Draco cười, so với phương pháp của Muggle, cậu đương nhiên tin tưởng uy lực của thần chú hơn. Cậu kéo băng vải trên đầu xuống, máu đã ngừng chảy từ lâu, Draco lấy một cái gương nhỏ mà soi, tay còn lại lấy đùa phép chia chia cái gáy.

“Thế...Carlisle...chuyện cháu bị thương...” Draco nói, rồi rầm không biết làm thế nào để hần đừng nói cho Edward.

“À, Draco, nói cho cháu tin xấu này, thằng bé biết rồi, nó đang ở ngoài cửa.”

“Ôi trời ạ!” Draco cảm thấy đầu mình càng đau, cậu dám cá từ nay về sau đường hòng Edward rời mắt khỏi cậu. Khó khăn lắm cậu mới khiến anh tin tưởng mình không phải con người yếu đuối bình thường, thế mà kiểm củi ba năm thiêu một giờ!

Draco vừa chữa xong vết thương trên đầu, Carlisle đã mở cửa, cậu cảm nhận được Edward lao vào như một cơn lốc đầy giận dữ. Anh nhìn áo cậu bê bết máu, băng vải để một bên cũng đỏ sẫm một mảnh, sắc mặt liền trắng bệch ra.

“Cái xe đó không đụng vào em đâu, thật, đó chỉ là vài vết thương nhẹ thôi.” Draco giành nói trước.

Edward lập tức trừng cậu, “Em biết lúc anh nhận được tin nhắn anh cảm thấy gì không hả? Bọn họ nói em bị đè dưới cái xe!” Anh lớn tiếng quát, nhưng không che giấu được sự run rẩy.

Draco bỗng không nói nên lời. Cậu vươn tay ôm anh, nhưng anh không ôm lại, cậu chỉ cảm thấy cơ thể anh cứng ngắc tựa vào mình.

“Edward, em hứa với anh, lần sau sẽ không làm chuyện như vậy nữa. Có chuyện gì sẽ lập tứcodon thổ đi ngay.” Tay cậu siết anh chặt lại, hy vọng anh có thể đáp lại mình.

Một lúc sau, đôi tay Edward mới ôm lấy cậu, “Anh không cho em cơ hội nữa đâu, từ nay về sau đường hòng rời khỏi anh nữa.”

Đầu anh tựa lên vai Draco, đến bây giờ cậu vẫn cảm thấy anh đang run rẩy.

Hai người im lặng một lúc, Edward cũng tỉnh táo lại, “Em nên làm kiểm tra, lỡ có chấn động não gì đó thì sao.”

“Không có gì đâu mà, thật, lát nữa về một bình Bỏ Huyết là xong rồi.” Draco nhắm mắt làm nũng, muốn Edward bỏ qua ý định kia đi.

Edward để cậu nằm xuống, lười biếng nói, “Em mà còn bị thương lần nữa, anh sẽ bảo Carlisle cho em kiểm tra tổng quát một lần, đảm bảo suốt đời khó quên... Nằm một lúc đi, chiều Carlisle xong việc thì chúng ta cùng nhau về nhà.”

Anh ngồi ở cuối giường, chậm rãi hỏi, “Vậy lúc đó em nằm trên Bella à?”

Draco vội nhìn khắp phòng, Carlisle không biết đã ra ngoài khi nào, để bọn họ có không gian tự giải quyết.

“Em chỉ phản xạ theo bản năng thôi.” Draco vừa nhìn sắc mặt Edward, vừa châm chọc lựa từ, “Lúc đó em dùng bùa Chấn cho cả hai, cái xe là do một tá bùa Trời nổi quăng đi đó.”

Edward cười cười, “Nên em vẫn nằm lên che cho cô ấy?”

“...Chỉ là phản xạ tự nhiên thôi mà, lần sau em nhất định tránh xa cái cô đó.” Draco thề.

=====

Tuần sau tui thi, nên chỉ được vậy hoy ghen:)) bù lại, tuần sau nữa nhân dịp sinh nhật tui, tui up đúp nha:))

à mấy cưng thích cp nào? VolDra hay VolLuc? hay Scodra?

15. Chương 15

Nghe Draco hứa hẹn, Edward cuối cùng cũng không truy cứu nữa, nhưng nhìn vẻ mặt thì rõ là mất hứng. Anh ngồi cuối giường nhìn Draco, cậu thì an tĩnh nằm, một bộ nhu thuận như mèo nhỏ.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa phá tan không khí im lặng. Edward đứng lên định mở cửa, nhưng vừa đưa tay lại bất ngờ rút về.

“Edward?” Draco nhìn hành động lạ của anh, dường như có điều suy nghĩ.

“Draco, là mình, Bella, mình vào được không?”

Haiz, quả nhiên là Bella Swan, cũng chỉ có cô nàng mới làm Edward tránh như gặp rủi vậy. Nhìn vẻ tức giận của anh, không hiểu sao Draco thấy khoái trá ghê gớm, chắc, cậu đúng là đồ xấu xa mà.

Edward nhăn nhó quay đầu trông con mèo nhỏ đang đắc ý.

“Được rồi Edward, để cô ta vào đi. Em quên nói với anh, hình như lúc này chính Bella thấy em làm phép.” Draco dừng một chút, sau đó thì thầm, “Lát nữa nếu cô ta còn nghi ngờ gì, em xóa trí nhớ luôn. Anh cũng không muốn Bella biết em là phù thủy mà phải không.”

Edward gồng mình lên chịu đựng, đưa tay ra mở cửa. Anh nhìn cô nàng Bella Swan đang đứng bên ngoài, ánh nhìn bèn đến mức muốn đem cô xé nát.

Bella bắt gặp ánh mắt khủng bố như vậy liền run lên, nhưng vẫn cắn răng đi lướt qua anh, đến chỗ ghế đặt trước giường Draco ngồi xuống.

“Draco, mình đến thăm cậu, cậu không sao chứ?”

Edward rầm một tiếng đóng cửa lại, làm Bella giật bắn, “Cái gì mà không sao? Suýt nữa em ấy chết không toàn thân!” Anh ngồi phịch xuống giường, lạnh lùng nói, vẻ mặt âm u khó chịu.

Hai bàn tay Bella run lẩy bẩy vịn xoắn vào nhau, cô nhìn Edward, ép bản thân bình tĩnh, “Tôi xin lỗi, có yêu cầu này hơi quá đáng chút, nhưng cậu để chúng tôi nói chuyện riêng một lúc được không?”

Sự phẫn nộ như ánh kim lóe qua trong đôi mắt nâu trầm, bờ môi Edward mím lại thành một đường thẳng, không khí nhất thời trở nên xấu hổ cực kỳ.

Draco ho khan hai tiếng, “Edward, để tụi em nói chuyện một lát?” Cậu chớp chớp mắt, hy vọng anh nhân nhượng một chút.

Kỳ thật có khi Draco còn cảm thấy cô nàng Bella này khá đáng thương, thích người ta còn bị người ta ghét bỏ, nếu là cậu, cậu cũng thấy buồn vậy.

“Edward,” Draco nói nhỏ, “Lúc này em hứa gì thì nói được làm được, dù sao có vài vấn đề cũng cần giải quyết đúng không?” Vấn đề rất lớn là đáng khác à, bị Muggle phát hiện là rất tồi được không.

“Được rồi, “rốt cuộc Edward cũng phải thoái nhượng, “Anh ở ngay ngoài cửa, có gì thì cứ gọi anh.”

Chờ anh đóng cửa lại, Bella liền quay đầu nhìn Draco chăm chăm.

Cô nàng này nhất định biết rồi, cậu rút đũa phép ra quá rõ ràng, hơn nữa chính cô cũng nhìn thấy đầu xe tự nhiên bay lên!

Draco trở mặt lạnh lùng, “Bella, cậu muốn nói chuyện gì? Edward ra ngoài rồi, có chuyện gì cứ nói thẳng đi.”

Bella nhìn cậu chăm chăm, sau đó lựa lời để nói, “Draco, mình thực lòng cảm ơn cậu đã cứu mình, nhưng có việc này mình nhất định phải biết.” Nói tới đây, cô ngừng lại, nhìn vào đôi mắt màu xanh xám của Draco, tò mò hỏi, “Là cậu khiến cái xe đó bay lên, đúng không?”

Là cậu thần thuật, chết tiệt thật, cô ta quả nhiên biết rồi, còn rất chắc chắn nữa chứ.

Thực ra cậu lại không định xóa trí nhớ cô gái, dù sao ông cảnh sát trưởng còn ở bên ngoài, Bella lúc vào phòng còn bình thường, đi ra lại ngơ ngác ngác thì dễ xảy ra chuyện lắm.

Draco lấy ánh mắt bờn cợt nhìn cô nàng, cười giả lả, “Đừng ngờ ngẩn vậy, Bella, người làm sao khiến xe bay lên được, cũng không phải phim viễn tưởng đâu.”

“Mình rõ ràng thấy cậu phù phép nó bằng một cái đũa mà.” Bella nhất quyết khẳng định.

Draco liếc xéo cô nàng một cái, khuôn mặt cô gái vừa tỏ vẻ thân thiết vừa tò mò, định ếm một bùa lú cho xong chuyện khỏi giải thích, rất phiền phức.

Ngay khi cậu đưa ra quyết định, chợt nghe Bella kêu lên kinh ngạc, “Draco, vết thương của cậu... nó khỏi rồi này?” Ngay lập tức cậu cảm thấy bàn tay cô chạm vào sau gáy.

Draco phản xạ xoay đầu né tay Bella, “Được rồi, là tôi làm nó bay lên đấy, thế nào?” Cậu bĩu môi, bắt cần nói.

Bella xấu hổ rút tay lại, “Cậu đừng hiểu lầm. Mình chỉ... mình chỉ muốn biết sự thật mà thôi, mình sẽ không nói với ai cả. Mình là bạn cậu, cậu biết mà.”

“Không nói cho ai hết? Cậu có biết tôi là gì không? Chỉ bằng những gì cậu thấy thì cậu có thể xác định cái gì? Nếu cậu nói với người khác, có khi người ta còn không tin đâu.” Draco tựa lưng vào tường, nhún vai.

“Mình...” về mặt Bella rõ khổ sở, cô cúi đầu, tay xoắn góc áo. Sau đó dường như đã hạ quyết tâm, nói, “Draco, mình sẽ không nói đâu, mình thề.” Cô chợt ngừng đầu, kiên định nhìn cậu.

Có lẽ cũng chẳng cần xóa trí nhớ làm gì, Lời Thề Bất Khả Bội, chẳng những có thể ngăn không cho cô nàng nhiều chuyện, còn không khiến người khác hoài nghi. Nhìn cô nàng cũng không giống nói dối, hay là thử xem.

Draco ngồi dậy, nhìn thẳng vào đôi mắt cô nàng, “Vốn đang định xóa trí nhớ luôn, để cậu quên đi mấy chuyện không nên biết.” Cậu vừa nói xong, quả nhiên sắc mặt Bella tái nhợt đi.

Cậu cười xấu xa, đứng dậy, nói, “Nhưng tôi đổi ý rồi, nếu cậu chịu phối hợp, làm một lời thề cũng được... lời thề của phù thủy.” Draco cười nói, “Tôi không biết cậu tưởng tượng ra tôi thành cái giống gì, nên nói cho cậu biết cũng không sao, tôi là phù thủy, chính thế mới giúp cả hai thoát khỏi cái cảnh chết không toàn thây. Còn Lời Thề Bất Khả Bội, đã làm thì không thể trái. Đương nhiên cậu cũng có thể lựa chọn nói ra, thế hậu quả...” Cậu nheo mắt tà ác nhìn cô gái, khoái trá nghĩ tới cảnh cô chịu không được đi nói với người khác cậu là phù thủy.

Bella nhìn Draco trước mặt, phát hiện mình không hề quen một Draco thế này. Trong ấn tượng của cô, cậu hơi kiêu ngạo, lại khó gần, ngoại trừ nhà Cullen thì không qua lại với mấy ai. Tuy không thích tiếp xúc với người khác, nhưng cử chỉ tao nhã, có khí chất quý tộc lãnh tính thần bí. Mà cậu bây giờ, giống như để lộ mặt thật, Bella cảm thấy như một ác ma. Nhưng cô không sợ, một người có thể lúc nguy hiểm xoay người che chắn cho mình, thì dù biểu hiện xấu xa, trái tim nhất định lương thiện.

Nên Draco nghe thấy cô bình tĩnh nói, “Mình đồng ý, vốn mình cũng không muốn nói ra mà. Vậy mình phải làm gì? Cái lời thề gì đó?”

Cậu hứng thú nhìn cô, biết mình là phù thủy mà có thể trấn định như vậy, quả nhiên rất thú vị.

“Chúng ta cần một người làm chứng, Edward biết chuyện, để anh ấy làm. Còn lại cứ làm theo lời tôi là được.” Nói rồi, cậu gọi Edward vẫn đang chờ ngoài cửa vào đây, nói sơ qua với anh một chút.

Cậu dễ dàng nhìn ra anh đối với việc hai người trong phòng nói lâu như vậy rất không vui, xem ra bạn trai cậu rất dễ ghen nha.

Draco ngắn gọn giải thích về Lời Thề Bất Khả Bội, sau đó thực hiện, Edward trở thành người giữ bí mật, Draco và Bella bị ràng buộc giữ lấy lời thề không thể phá bỏ.

==-----

Draco cùng Edward vừa về đến nhà, đã thấy Alice và Jasper chờ ở cửa. Alice ôm cậu một cái, còn vỗ vỗ lưng Draco, “Cậu là mình sợ hết hồn, đến trường được nửa đường tự nhiên Edward nhận được điện thoại, sau đó phóng xe đi mất. Chẳng cho tụi này biết cậu thế nào rồi, đến bệnh viện cũng không gọi lại, may mà Carlisle nói cậu không việc gì.”

Draco cũng không phải lần đầu tiên được nhà Cullen bày tỏ quan tâm che chở, nhưng lần này khiến cậu không nói nên lời, họ đối với cậu thật lòng như người thân, chứ không chỉ như người bạn của Edward.

Cậu đáp lại Alice, “Mình không sao, Alice. Đối với phù thủy, chết vì tai nạn không dễ đâu.”

Draco đang đắc ý, bỗng cảm thấy phía sau lạnh run, Edward lại giận nữa.

Cậu vội nhìn nhìn, Edward đối với việc cậu không xóa ký ức cho Bella còn đang bất mãn, bây giờ cậu lại coi việc mình suýt chết thành không ra gì, xem ra muốn dỗ cho anh vui cũng còn lâu lắm.

Bỗng nhiên Draco lại cảm thấy toàn thân thả lỏng, thoải mái chết được. Cậu nghe thấy Edward bắt đầu thở dài, “Jasper...”

Draco nháy mắt, cười cười với Jasper, cậu cũng cảm thấy Edward không giận nữa, năng lực của Jasper đúng là thần kỳ mà.

“Những người khác không ở nhà sao?” Draco ngoảnh quanh không thấy những người còn lại. Nếu bọn họ có, chắc chắn Emmett sẽ nhào ra cười nhạo cậu cho xem.

“Ừ, không có, bọn họ ra ngoài hết rồi.”

Jasper hỏi, “Nghe nói cô con gái của cảnh sát trưởng biết cậu là phù thủy?”

“Ài, là Edward nói à?” Draco bắt đầu quay đầu nhìn Edward, nhưng anh lại lắc đầu.

“Là mình nhìn thấy.” Alice chỉ hai mắt mình, cười hì hì nói.

Draco chợt được Edward ôm lấy, anh rầu rĩ nói, “Lúc Draco làm phép bị cô ta nhìn thấy, thế mà em ấy cũng không xóa trí nhớ đi, lại muốn dùng Lời Thề Bất Khả Bội, để Bella không tiết lộ bí mật. An toàn rồi, đại khái vậy.”

Edward biết cậu là phù thủy, nhưng vẫn hoài nghi cách làm của cậu, để người khác biết được bí mật, còn không tiêu trừ ký ức, thực sự rất có nguy cơ. Cho dù Draco cam đoan Bella chắc chắn không thể nói ra, nhưng anh vẫn lo lắng như thường. Nếu có thể, anh muốn đem cậu khóa lại, trừ mình ra không cho bất kỳ ai nhìn đến...

=====

lâu lâu tui thấy em Draco cũng bựa lắm:)) phải thề bất khả bội mới chịu ha, phép đó khó chết cha đi, sao không dùng “độc đoán” – cái mà em thực sự giỏi trong năm 6 ấy:))

16. Chương 16

Sau khi lập Lời thề Bất Khả Bội, Draco vì dỗ cho Edward vui vẻ, liền tận lực tránh xa Bella, không tiếp xúc quá nhiều với cô nàng nữa.

Thời tiết ở Forks vẫn như thường lệ, mây đen dày đặc trên trời, nhìn nặng nề đến nỗi như sà cả xuống.

Draco ngồi trong chiếc Volvo đang lao như bay cùng Edward, ngắm nghía con đường dẫn đến khu rừng.

Cậu liếc đồng hồ, tầm 5 giờ rưỡi, lẩm bẩm “Nhìn cứ như sắp mưa ấy nhỉ?”

“Ừ, một hồi còn có sét nữa kia, lần trước nói với em còn gì, khi nào trời nổi sét sẽ đưa em đi chơi bóng.” Edward lại tăng tốc, đến nỗi Draco gần như nghe được tiếng động cơ rầm rì. Con đường vắng nên Edward lao như bay, anh cần bản chẳng để ý cái gì gọi là luật giao thông cả.

“A, em làm sao mà chơi, mọi người nhanh như chớp vậy...” Draco dẩu môi.

Edward nhìn về nơi khác, nghĩ nghĩ, “Có thể dùng chổi được đấy, em nói với bọn họ đi.”

Draco kìm nén sung sướng, “Thật không? Em được cưỡi chổi nha? Tuyệt vời!”

Edward cười cười, giảm tốc độ, khu rừng đã ở ngay trước mắt. Từ tiệm thức ăn nhanh trong thị trấn vọt tới đây thế mà chưa hết 15 phút đồng hồ.

Chờ Edward cho xe đỗ lại bên bìa rừng, Draco đã hưng phấn nhảy ra, cười tươi rói, “Em đợi không được nữa!”

Edward nhìn thoáng qua sắc trời, “Anh nghĩ có thể bắt đầu rồi, đi thôi.” Anh xốc cậu lên lưng, nhanh như chớp xuyên qua rừng rậm.

Trời bắt đầu hạ mưa phùn, giọt mưa li ti rơi trên áo hai người, Draco rút đũa phép, cho anh và cậu một bữa Chồng thấm.

“Tối rồi.” Anh dịu dàng cười, dừng bước lại, thả cậu xuống đất, rồi nắm tay cậu dắt đi. Edward dẫn Draco đi qua một quãng rừng đầy dương xỉ ẩm ướt, đến khi thấy một gốc sam to lớn thì vén cành đi qua.

Draco liền nhìn thấy một nhà Cullen đang đứng ở một trảng đất lớn trên sườn núi. Esme, Emmett cùng Rosalie ngồi nghỉ trên một tảng đá to, cách đó không xa, Jasper và Alice đang cầm vật gì đó ném qua ném lại, Carlisle đứng bên cạnh chuẩn bị sẵn chơi bóng.

Draco và Edward vừa xuất hiện, Esme, Emmett, Rosalie liền đi về phía họ.

“Hai người tới nhanh đấy, còn tưởng phải đợi một lát nữa cơ.” Emmett cười hì hì.

Edward giải thích, “Tại Draco chờ không nổi nữa.”

Draco hí mắt cười, “Mọi người chạy nhanh lắm, em muốn chơi chỏi cùng mọi người chơi.”

“Chơi chỏi cũng vô ích thôi, không bắt kịp tụi này đâu.” Emmett đắc ý nháy nháy mắt với cậu.

Alice cũng rời khỏi vị trí cũ, nhảy qua ôm cậu và Edward mỗi người một cái, rồi vui vẻ hô to, “Bắt đầu được rồi!”

Cô vừa nói xong, Draco có thể nghe thấy xa xa vọng tới ùng ùng tiếng sấm.

“Chúng ta mau qua đó đi.” Draco nhanh nhẹn lấy chổi ra nhảy lên, phóng vèo đến chỗ Carlisle đã chuẩn bị sẵn, cùng lúc cảm thấy những luồng gió bên người vụt qua.

Là Edward bọn họ, tốc độ quả nhiên nhanh như chớp, linh hoạt hơn cả báo săn. Chờ Draco đến nơi, bọn họ đã đứng đó đợi cậu sẵn rồi. Emmett còn cười nhạo tốc độ cây chổi đua yêu quý của cậu.

Carlisle chia mọi người thành hai đội, Edward đứng ở biên ngoài bên trái, Carlisle đứng giữa hai gôn, Alice ném bóng, Emmett vung vẩy cây gậy, Jasper đứng ngay sau lưng hắn vài thước, đeo một chiếc găng tay thật to.

Draco thì không chơi, Carlisle để cậu nhìn qua một ván trước đã.

“Mỗi người đều có vị trí riêng” Esme nói với cậu như vậy, rồi bà hắng giọng, hô to, “Bắt đầu.”

Alice xoay cánh tay, cô cầm bóng, tay phải vung một cái, chỉ nghe vụt một tiếng xé gió, Draco còn chẳng thấy bóng dáng nó đâu.

Emmett vung gậy, không biết bằng cách nào mà đập trúng quả bóng đó, tiếng đập nghe vang dội hòa vào tiếng sấm. Hèn gì phải chơi lúc trời nổi sét mới được, nghe rất kích thích, rất đã tai.

Quả bóng như ngôi sao băng, vút một cái liền biến mất tít đằng xa, rơi tạt vào rừng.

Draco còn tưởng Esme sẽ hô điểm, nhưng bà vẫn chỉ đang lắng nghe, một bàn tay giơ cao lên. Jasper vèo một cái chạy biến về phía đó, Carlisle ra hiệu cho anh. Draco nhìn sang chỗ Edward, mới phát hiện anh cũng biến đâu mất.

“Ghi bàn!” Esme hô to. Draco thấy Edward đi ra từ trong rừng, tay giơ cao quả bóng, vui vẻ nở nụ cười.

Anh chạy đến bên cậu, cười hì hì hỏi, “Thấy thế nào?”

“Giống như chơi Quidditch ấy, thú vị cực kỳ.” Draco hưng phấn ríu rít, nhưng vẫn có chút tiếc nuối nói, “Nhưng với tốc độ của em thì không chơi cùng mọi người được rồi.”

Dù vậy, lúc bọn họ chơi, cậu cười chỏi từ trên cao nhìn xuống, bay qua lượn lại vẫn rất sung sướng.

Ngay lúc cậu còn đang bay sau lưng Edward, anh đột nhiên ngừng lại, nhìn chăm chăm Alice. Còn cô thì đứng ngây ra đó, vẻ mặt thất thần. Một lát sau, Edward gọi cậu mau đáp xuống mặt đất.

Draco hạ chổi, đứng bên cạnh Edward, lấy ánh mắt kiểu ‘có chuyện gì thế’ nhìn anh. Nhưng Edward còn chưa kịp trả lời, những người khác đã chạy tới, vẻ mặt lo lắng vây quanh Alice.

“Alice?” Esme khẽ gọi, giọng bà hơi run rẩy.

“Con thấy không rõ lắm, hình như ba người, đang đến đây. Chuyển động của bọn họ quá mau, còn nhanh hơn thẩu thị của con nữa, con lại thấy họ thay đổi rồi.”

Jasper khoác vai cô an ủi, hỏi, “Cái gì thay đổi?”

“Bọn họ nghe thấy chúng ta chơi bóng, nên thay đổi lộ tuyến, chuyển hướng sang đây.” Cô rầu rĩ nói, giống như đây là lỗi của cô vậy.

“Còn bao lâu nữa?” Carlisle hỏi, lại quay đầu nhìn Draco.

“Còn không đến năm phút nữa.” Alice lo lắng nói.

“Mọi người sao thế? Là ai đến?” Draco đến bây giờ cũng chẳng hiểu nổi họ nói gì, nhưng cậu miễn cảm nhận thấy họ rất khẩn trương, Edward nắm chặt cánh tay cậu không buông.

Carlisle nghĩ một chút, nói với bọn Emmett, “Chúng ta tiếp tục chơi, nếu bọn họ sắp đến, chúng ta cũng thể đột nhiên dừng lại.”

Sau đó hắn quay đầu nhìn Draco, “Có những ma cà rồng khác đang đến, cháu và Edward về nhà trước đi.”

Edward liền ôm Draco, thì thầm bên tai cậu, “Độn thổ đi, chúng ta phải về nhà ngay lập tức.” Anh cố giấu lo lắng, nhưng Draco vẫn nghe ra được.

Draco thuận theo gật đầu, vung văng hô một tiếng “Độn thổ!” đem hai người rơi trên sofa ở phòng khách.

Cậu cảm thấy lúc này Edward mới thả lỏng, anh ngả người lên sofa, cười cười nhìn cậu, “Phù thủy đúng là tiện lợi, muốn trốn là được...”

Draco liếc trắng mắt, đem cây chổi dựng bên cạnh sofa, rồi ngồi đối diện Edward, “Sao chúng ta phải vội về?”

Edward thở phì phì, “Lúc này em gặp nguy hiểm biết không?”

“Nguy hiểm?” Draco khó hiểu nhìn anh, “Mấy người kia...không giống mọi người? Không phải ma cà rồng ăn chay?”

Edward nghe Draco ngây ngô nói mà cười phì một tiếng, “Em ngây thơ quá, không có nhiều người ‘ăn chay’ giống tui anh đâu.”

“Cho nên mới để em về? Mọi người sợ bọn họ gửi được em à?”

“Ừ, hương vị của em đặc biệt như vậy.” Anh dịu dàng nói.

“Vậy nếu em bị cắn cũng sẽ thành ma cà rồng sao?” Draco nói giỡn.

Về dịu dàng cứng lại trên mặt Edward, “Draco, cái này không đùa được!” Anh nghiêm túc nói, “Một khi ma cà rồng cắn người, không chỉ hút máu, còn lây độc khiến người khác cũng có thể trở thành ma cà rồng!” Giọng anh bỗng đứng sắc lên, giống như rất tức giận.

Draco cảm thấy cổ mình nhói lên một cái, đưa tay vuốt vuốt, “Có độc sao? Không biết thuốc của cha đỡ đầu có chữa được không.”

“Đừng ngốc thế, Draco, trừ bọn anh ra, em phải tránh những ma cà rồng khác càng xa càng tốt. Hứa với anh đi, đừng để mình gặp nguy hiểm.” Anh trầm giọng nói, đối với việc Draco không nghiêm túc rất bất mãn.

“Được rồi được rồi, em hứa sẽ không bao giờ một mình tiếp xúc với chúng.” Draco giơ hai tay làm bộ đầu hàng để anh tha tội lỗi.

Edward mím môi không nói lời nào, vẻ mặt mất hứng, tuyệt không mắc mưu. Draco ho khan, nghiêng mặt đi, làm bộ ngắm cảnh ngoài cửa sổ, “Không biết bọn họ ngoài đó thế nào?”

Sắc mặt Edward dần ra chút, “Chắc không sao đâu, chỉ có ba tên thôi mà.”

“Mấy người đó sẽ không đi sẵn gần đây chứ?”

“Không đâu, Carlisle không cho phép. Nhà anh đến đây ở đã lâu, nếu bọn họ làm vậy sẽ khiến tụi anh bị phát hiện.”

Nhưng Draco không nghĩ vậy, tuy không hiểu rõ lắm về ma cà rồng, nhưng chuyện không đơn giản như Edward nói vậy, nếu không mọi người cũng không khẩn trương như thế.

=====

các bạn iu dấu, trong vòng 1 tháng này mình đang điều trị bệnh mắt, hiện đang phải nhỏ thuốc giãn đồng tử rất khó chịu, không ngồi máy lâu được => không thể edit – up trn thường xuyên. Nên tuần sau mới có BK c49, rồi khi nào rảnh mình mới up tiếp được nha:

17. Chương 17

Carlisle và mọi người về cũng không trễ lắm, Edward vừa nhìn thấy bọn họ liền thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Về khẩn trương mới này cũng biến mất, Emmett còn ghẹo Draco được, “Ái chà, cậu Malfoy số xui hén. Ra goài đi chơi cũng không yên được.” Anh ta cười gian xảo, nhưng khóe môi còn chưa kịp kéo hết thì bị Rosalie đâm cho một cái, đau đến nổi tru lên.

Jasper và Alice cười nói với Draco, có vẻ Carlisle thuận lợi đem việc ba vị khách không mời mà tới giải quyết ổn thỏa.

“Draco, Edward, hai đứa vào đây một chút.” Carlisle nhẹ nhàng nói.

Hay là có điều gì không ổn? Sao lại gọi bọn họ nhỉ?

Hai người bước vào thư phòng của Carlisle, hần cười cười bảo họ cứ ngồi đi, ý để cả hai thoải mái chút.

“Ba người kia đã hứa sẽ không đi sẵn ở gần thị trấn này, nhưng Draco sắp tới phải chú ý an toàn nhiều hơn. Mấy đứa vừa đi, bọn họ cũng vừa tới. Hai nam một nữ, cũng không phải dân ăn chay đâu. Còn một người tên James nói hần ngửi thấy mùi của Draco đấy.”

Edward nghe đến đó liền cau mày, “Hần ngửi thấy được? Mùi của Draco đúng là đặc biệt, nhưng cũng không phải quá hấp dẫn ma cà rồng mà.”

Draco cũng nhìn Carlisle, chờ hần nói tiếp.

“Ừ, tên James kia có hỏi qua thôi, cũng không có vẻ quá hứng thú, hần chỉ nói ngửi được mùi lạ. Tóm lại mấy đứa cẩn thận vẫn hơn. Edward nên ở bên cạnh Draco, đừng để nó một mình.”

“Đương nhiên, con không để cậu ấy một mình đâu.” Edward nhìn Draco, cười ranh mãnh. Anh vốn cũng không định để cậu rời khỏi tầm mắt mình kia mà, yêu cầu của Carlisle, thực ra làm anh vừa lòng hết sức.

Draco không hề gì nhún vai, “Vâng, gần đây cháu sẽ cẩn thận, không lơ mơ một mình nữa.” Thực ra chính cậu cũng không quá quan trọng việc này. Ở thế giới pháp thuật cậu biết ma cà rồng, hơn nữa còn có nhiều sinh vật huyền bí còn nguy hiểm hơn, nên cậu cho rằng thực tế chẳng có gì phải ngại, đương nhiên cũng liên quan nhiều đến việc Draco chưa từng thấy sự nguy hiểm thực sự của ma cà rồng.

“Anh đưa em về lấy hành lý, buổi tối em qua đây ngủ đi.” Edward vừa nhìn cậu vừa khẽ nói. Rõ ràng, nghe thì có vẻ như đang hỏi ý kiến, thực ra là không cho phép cậu cự tuyệt.

“Em tự về lấy được mà, độn thổ thôi. Không sao đâu.” Draco còn chưa để Edward đáp lại, đã nhìn về phía Carlisle.

“Ừ, nhớ cẩn thận.” Carlisle biết rõ khả năng độn thổ của cậu, cũng không phản đối.

Draco cười gian nhìn Edward một cái, bụm một tiếng biến mất.

Trong nháy mắt cậu trở lại phòng trọ trước đây, liền nhanh chóng chạy đi sắp xếp quần áo lẫn sách vở. Lúc cậu chuẩn bị dọn đồ trở về nhà Cullen, đột nhiên có tiếng chuông cửa.

Thế là Draco đành xuống lầu mở cửa, trong lòng cũng áy náy, không thể về đúng giờ như đã hứa với Edward.

Đứng ngoài cửa không ai khác chính là Bella. Cô nàng cứ nhìn chăm chăm xuống chân, mái tóc rối đã được buộc thành kiểu đuôi ngựa. Cô nghe tiếng cửa mở, liền cười với cậu một cái.

“Chào buổi tối, Draco.” Bella thân thiết chào hỏi, “Mình lái xe ngang qua, thấy đèn sáng nên...”

Draco lắc đầu, cậu vừa nghe tiếng chuông đã phản xạ đi mở cửa, thực sự quá thiếu cảnh giác, Edward nếu biết nhất định lại không vui. “Chào buổi tối, Bella. Tôi đang định ra ngoài.” Cậu cũng không muốn dây dưa nhiều với cô nàng, Edward mà ngủ được trên người cậu có mùi của cô, chính cậu cũng không thoải mái.

“Cậu định ra ngoài à? Hay để mình đưa cậu đi?” Bella nhiệt tình nói.

“Không cần đâu, tôi đến nhà Edward.” Draco làm bộ khách sáo, thầm mong Bella khôn ra chút, đừng quẩn lầy cậu hỏi chuyện anh.

Cậu còn hy vọng mọi người đều biết hai người là một đôi, để ai đó bớt thương nhớ Edward đi, Draco Malfoy không rộng lượng đến mức để bạn trai mình bị tẩy tì như thế.

“A, Edward...Draco, mình không biết có nên nói không. Anh ta...” Bella tỏ vẻ muốn nói lại thôi, đôi mắt đầy sự băn khoăn lo ngại.

Draco nhướn mắt nhìn Bella, hay cô nàng này là muốn ngả bài với mình, thừa nhận cô cũng thích Edward? Draco chợt nghĩ xấu, nếu thật là thế cậu cũng không ngại bóp chết tình cảm của cô nàng từ trứng nước đâu.

“Vào nhà nói? Hay vào xe cậu?” Hai người còn đang đứng trước cửa, dưới ánh đèn mờ mờ, Draco cảm thấy không yên.

“Vào nhà nói đi.” Bella hơi khấn trương bước qua cửa, Draco đóng cửa lại, ngằm ếm bùa cảnh giới để đảm bảo không có vật gì nguy hiểm có thể xâm nhập.

Hai người ngồi đối diện nhau, Draco không nói, cậu chờ Bella mở miệng trước. Không khí trong phòng khá nặng nề, Bella xấu hổ ho khan một tiếng, “Draco, mình biết cậu và Edward khá thân, nhưng mình hy vọng cậu có thể tránh xa anh ta chút.”

=====

Í hí hí hí hí, mấy bồ có ai coi Victor Frankenstein chưa? Coi đi rồi sẽ hiểu tại sao tui không ship Drarry (mặc dù cặp đó rất dễ thương) Anh Daniel thụ không chịu nổi các thím ạ, đã vậy mới 20p đầu 2 anh “làm” thấy ghê, rập tui ngồi có mấy má cười man rợ giống tui, tui biết mình gặp đồng loại rồi!!) Vậy nên, 2 bạn thụ ở cạnh nhau đâu có gì để lo ha, nhất là khi Draco đã thụ rồi ra như thế!!) Nhắc tới Draco, trong phim Victor Frankenstein có 1 nv là Finnegan – một quý tộc giàu thứ 3 nước Anh – cực kỳ đẹp trai sang chảnh, nhìn vào chỉ muốn gào lên “Draco phiên bản 22t đây rồi!!!” (3) Tên anh diễn viên là Freddie Fox nhé, mấy thím đừng google, chỉ ra pic chụp fashion của anh í thôi, phải xem phim cơ. Tui cứ nhảy nhồm lên mãi, bị con bạn ngồi cạnh đập cho 1 trận

18. Chương 18

“Sao?” Draco cho là mình nghe nhầm. Với tính cách của Bella, cho dù muốn nói cũng không biểu đạt trắng trợn vậy. Cậu chưa từng nghĩ Bella cam đảm thế, trực tiếp yêu cầu cậu cách xa Edward mới ghê chứ.

Draco lấy ngón tay vuốt ngược lại sợi tóc xòa trước trán, cười khẩy, “Muốn tôi tránh xa Edward? Lý do? Sao cậu nghĩ tôi sẽ cứ thế nghe lời cậu vậy?”

Sắc mặt Bella thoát cái trắng bệch, dường như Draco lạnh lùng làm cô nàng bị thương tổn, “Draco, cậu không hiểu, mình là muốn tốt cho cậu...Hai người thân thiết thì cậu cũng phải chú ý...” Bella cắn môi, chần chừ không nói hết.

“Cậu chẳng có lý do gì cả, thế mà bảo tôi tránh xa Edward, đúng là nực cười.” Draco lạnh lẽo nói, sắc mặt Bella thoát cái tái nhợt hơn cả cậu.

“Cậu muốn lý do thì được thôi!” Bỗng dung Bella nổi giận, lớn tiếng nói, “Edward là ma cà rồng, anh ta rất nguy hiểm!”

“Cái gì?” Draco lại một lần nữa tưởng mình nghe nhầm. Bella làm sao biết Edward là ma cà rồng? Tuy nhà Cullen có hơi khác người, nhưng nhiều năm như vậy cũng đâu có ai phát hiện, sao tự dưng cô nàng này lại biết?

Draco híp mắt nhìn cô nàng, đã biết Edward là ma cà rồng còn đem lòng yêu thích, đúng là y như lũ Gryffindor, đầu óc chắc chỉ giống tụi quỷ khổng lồ.

“Draco, Edward rất nguy hiểm, cậu tránh xa anh ta ra. Ban ngày không bao giờ thấy mặt, hơn nữa cơm trưa ở trường cũng chẳng bao giờ ăn, cũng không giao lưu với ai, nhà thì ở trong một khu rừng! Nay chứng tỏ anh ta có bí mật, Edward là ma cà rồng!”

Thật đúng là, y chang tụi Gryffindor thích soi mói đến tận cùng, “Cô Swan, sức tưởng tượng của cô quá mức phong phú rồi. Edward là sao là ma cà rồng được?” Cậu cười khẩy, “Nếu cô muốn nói tiếp mấy chuyện huyền hoặc như vậy, chúng ta nên dừng ở đây.”

Cậu đứng lên, “Tôi còn có việc phải đi...” Draco nhìn cô nàng chằm chằm, mong cô có chút tự giác rời đi.

Bella tỏ vẻ thất vọng sâu sắc, đối với việc Draco không tin mình có vẻ bị đả kích, “Vậy mình đi trước.”

Ngay sau khi cô nàng đi khỏi, Draco liền thu nhỏ hành lý nhét vào túi, lập tức dọn chỗ trở lại biệt thự.

Nếu Edward không nhìn cậu chằm chằm lúc cậu xuất hiện thì sẽ càng đỡ, cậu vội cười làm lành, “Ngài Cullen thân mến, em biết là em về trễ làm anh bức, nhưng cam đoan em có lý do.”

Cậu nháy mắt, ý bảo anh để cậu nói cho hết đã, “Lúc em định đi thì gặp phải Bella. Cô ta rất thắc mắc tại sao anh không bao giờ ăn uống gì, cũng không bao giờ xuất hiện vào ngày nắng.” Biểu cảm của Edward từ hờn giận chuyển sang kinh ngạc, cậu nói tiếp, “Anh nên nói với Carlisle một tiếng, Bella đã đoán được các anh là gì. Còn nói với em anh rất nguy hiểm, muốn em cách xa anh chút.”

Edward tỏ vẻ mất kiên nhẫn, “Cái cô này sao phiền toái như vậy...” Rồi về mặt anh có chút thất bại, “Anh đi tìm Carlisle, hy vọng cô ta không ra ngoài nói lung tung vớ vẩn.”

“Khó nói lắm, dù thế nào thì cô ta cũng nói với em còn gì. Mà may là em vốn thân với anh đấy...” Cậu liếc anh một cái, quẹo rừ mười phần.

Edward cúi người cụng trán cậu, “Anh sẽ nói với Carlisle, ngoài đó đám lạ mặt còn chưa đi thì lại thế này.” Anh còn nguyền cậu, “Thành thật ngoan ngoãn một chút, không được đi lung tung biết chưa.”

19. Chương 19

Mọi chuyện có khi luôn xảy ra ngoài ý muốn của con người. Tuy Edward đã nói chuyện với Carlisle, nhưng Draco lại không thấy hắn đưa ra biện pháp nào cụ thể. Dù vậy cậu vẫn tỉnh ý cảm giác được mấy anh em Cullen lúc ở trường càng thêm cẩn thận, ngoại trừ Rosalie luôn lờm nguýt Bella mấy cái, mấy người còn lại đều xem cô ta như người vô hình.

Có lẽ mọi chuyện cũng không đến nỗi quá tệ, Draco nghĩ. Bella có thể có những bằng chứng xác thực nhà Cullen là ma cà rồng, mà thế thì đã sao, bùa chú của cậu có thể làm mọi thứ biến mất.

Nhưng Draco cũng không định làm vậy, cậu cảm thấy nhà Cullen muốn tự mình giải quyết. Bọn họ sống đã rất lâu, nhất định tự có biện pháp cho vấn đề của họ. Nếu cậu tùy tiện can thiệp thì cũng không phải phép chút nào.

Đã ba ngày sau cuộc nói chuyện cuối cùng giữa Bella và Draco, cô nàng mấy bận muốn mở lời lần nữa, nhưng đều bị cậu tránh mặt lẩn mất. Draco cho rằng không cần phí thời gian với cái đề tài nhàm chán đó của Bella làm gì.

Mike hiển nhiên cũng phát hiện Draco lãnh đạm với Bella. Bình thường vốn không nhìn thì thôi, bây giờ có thể nói là ghét bỏ. Chỉ cần hai người có cùng tiết học, Draco sẽ ngồi cách cô nàng thật xa. Hơn nữa cậu lại luôn đi cùng nhà Cullen, mối quan hệ của Draco và Bella so với lần trước tranh cãi trên hành lang còn muốn gay go hơn nhiều.

Mike chẳng qua cũng nhiệt tình, thấy Bella vì Draco mà buồn rầu ủ rũ, liền muốn nghĩ cách để hai người bạn được hòa hảo như ban đầu.

Lớp Lịch sử nước Mỹ vừa tan, Mike rút cuộc tìm được cơ hội túm được Draco trước khi cậu đi ăn với Edward.

“Ấy, Draco, mấy ngày nay vội cái gì thế, vừa tan học là chẳng thấy đâu.” Anh chàng đứng chắn trước mặt cậu, ý không nói xong sẽ không để cậu đi qua.

“Có chuyện gì? Tôi còn muốn xuống nhà ăn, đói chết.” Draco lấy tay xoa bụng, ý bảo Mike có gì nói mau.

“Mọi người đang định đến bãi biển La Push chơi, Draco, Edward, hai người đi không?” Mike thăm tính, cùng đi chơi đương nhiên sẽ có thêm cơ hội để Bella cùng Draco làm lành.

Bãi La Push? Không phải chỗ của người sói sao?

Draco liếc nhanh Edward một cái. Nơi đó Edward không thể đi, anh nhất định cũng không cho cậu đến đó một mình. Hơn nữa, Draco không thích người sói. Tuy giống loài này ở đây có khác biệt so với thế giới pháp thuật, nhưng vẫn là nỗi ám ảnh với Draco. Chỉ cần nghĩ đến người sói cậu liền nhớ ông thầy từng dạy Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám năm ba, lần cái chết của ông ấy đã ảnh hưởng khủng khiếp thế nào lên Harry Potter vĩ đại.

“Xin lỗi, nhưng cuối tuần chúng tôi bận rồi, không đi cùng được, mọi người chơi vui vẻ ha.” Draco cũng không cho Mike cơ hội nói thêm lời nào, lách người vượt qua rồi cùng Edward đi mất.

Edward thấy cậu từ chối, trong lòng cảm thấy vui vui, đôi môi mỏng cứ nhếch lên cười tủm tỉm, còn ghẹo Draco nữa, “Nào nào cậu Malfoy, cuối tuần chúng ta bận gì nhể?”

Cậu lại nghiêm túc đáp, “Chủ nhật em còn việc phải làm. Mấy bữa nay an nhàn quá rồi, bù chú không dùng quên mất., em còn định luyện tập một chút.” Draco bắt đầu dĩ thử dài, “Gần đây hay xảy ra chuyện, em muốn đảm bảo lúc gặp vấn đề em có thể tự bảo vệ mình.”

Không biết tại sao, Draco có cảm giác sắp tới sẽ có chuyện rất phiền phức xảy đến. Cậu tuyệt đối sẽ không vì mình lơ là luyện tập mà vứt luôn cái mạng nhỏ này đi.

Edward dịu dàng vuốt những sợi tóc xòa trên trán cậu, “Đừng lo, anh sẽ không để em chịu thương tổn gì đâu.”

Bàn tay đang cầm khay của cậu khựng lại trong thoáng chốc, anh rõ ràng vẫn xem thường cậu mà!

“Edward, đừng nghĩ em yếu đuối, em là phù thủy... Anh không cần xem em như người thường, em có thể tự bảo vệ mình mà ...” Nói đến gần cuối, Draco tự nhiên hạ giọng, vừa ăn vừa liếc mắt dè chừng nhìn Edward.

Anh quả nhiên tỏ vẻ tức giận, “Draco, em rõ ràng không hiểu ma cà rồng nguy hiểm thế nào mới nói được như vậy...” Anh muốn nói lại thôi, Edward hy vọng cậu vẫn luôn không biết, mà muốn vậy Draco phải không được chạm mặt bất kỳ ma cà rồng nào khác.

“Thôi được... Edward, chúng ta đâu thể ở nhà ăn nói chuyện này hả?” Draco đảo đảo trông mắt, bưng khay đến chỗ vắng hay ngồi, bắt đầu cung phụng cho cái bụng nhỏ. Bọn họ nói chuyện rất nhỏ, nhưng vẫn có thể bị người khác nghe được.

Một lát sau, những người còn lại của nhà Cullen cũng lục tục đi vào, vừa đến liền chào hỏi Draco một cái. Cậu có thể cảm giác được thái độ của Rosalie thay đổi. Trước kia cô không ghét cậu, nhưng cũng không quá nhiệt tình. Nhưng qua một thời gian cũng bắt đầu cười với cậu. Draco nghĩ có thể do Bella làm Rosalie xao nhãng, mới tạo nên kết quả như vậy.

Draco thầm dừng bùa Cách âm, tránh người ngoài nghe thấy họ nói chuyện, “Ba người lạ mặt kia còn chưa đi ư?” Cậu cắt bánh thịt trong đĩa, lơ đãng hỏi. Vừa dứt lời, chợt nghe tiếng hít không khí từ những người xung quanh.

“Draco!” Emmett rít lên, ngó nghiêng bốn phía.

“Đừng lo, người ta không nghe thấy gì đâu.” Draco không hề gì nhún vai.

Edward tròng cậu một cái, nhưng vẫn nói, “Vẫn còn lảng vảng đâu đó trong rừng. Không đi sẵn, nhưng cũng không đi nơi khác.”

Emmett chớp mắt, “Đừng sợ Draco, Edward sẽ luôn ở bên cậu mà.”

Alice cũng an ủi, “Không sao đâu mà.”

“Mình chỉ tò mò. Tò mò thôi! Không có sợ!” Draco bắt mắt bấu môi, sao ai cũng coi thường cậu vậy.

==

Draco lên kế hoạch luyện tập bùa chú kín luôn cuối tuần, nhưng rất nhanh kế hoạch của cậu đổ bể.

Cậu chuẩn bị ra ngoài cùng Edward thì nhận được điện thoại của Eric. Đầu dây bên kia rất ồn, lẫn rất nhiều tạp âm, có tiếng thét, Eric nói chuyện cứ áp a áp ứng không rõ ràng. Draco chỉ nghe cậu ta kêu cái gì máu, cái gì quái vật tùm lum.

Vừa cúp điện thoại, Draco nghe tiếng Jasper dưới lầu gọi bọn họ xuống đây. Cậu bước trên cầu thang thôi cũng đã thấy thoáng qua gương mặt lo lắng của mọi người, dường như đã xảy ra chuyện không ổn.

Hai người vừa mới ngồi xuống, chợt nghe Carlisle nói, “Edward, ta vừa mới nghe nói phát hiện thi thể ở bãi La Push.” Draco nhìn hẩn. Carlisle mất đi vẻ hòa nhã thường ngày, đôi mày cau chặt, ánh mắt lóe lên nghiêm túc đến bén nhọn.

“Thi thể?” Không biết tại sao, Draco nghĩ là do ba tên ma cà rồng vẫn còn lảng vảng ngoài kia. Chúng mới đến có mấy ngày đã có người chết, rất khó để không hoài nghi.

==

Những người phát hiện vụ việc là bọn Mike đi chơi hôm đó, bọn họ hoảng loạn một trận rồi cũng báo cảnh sát. Vụ án nhanh chóng được cả thị trấn chú ý. Một trấn nhỏ như Forks, rất ít khi nào xảy ra chuyện lớn như vậy.

Carlisle nói với bọn họ, này hình như không phải ma cà rồng làm. Bởi nếu thế thật, bọn người sói đã sớm phát động chiến tranh. Nhưng tình hình cũng không khả quan cho lắm.

Còn ba tên ma cà rồng ngoại lai kia, cũng không biết vì sao lại có mặt ở bãi La Push, còn gặp cả đám Bella đang ở đó. Nhưng bây giờ xảy ra án mạng, bãi biển nơi nơi đều là người, còn có cảnh sát nên cũng không xảy ra chuyện gì.

Tuy vậy, người sói cũng đã phát hiện có ma cà rồng lạ xâm nhập, bọn họ liên lạc với Carlisle, yêu cầu hẩn giải quyết chuyện này.

“Edward, Emmett cùng ta đi gặp ba người kia nói chuyện.” Carlisle cau mày.

“Carlisle, để cháu cùng đi.” Draco đề nghị.

Edward không đồng ý, ngắt lời cậu, “Em không được đi!”

“Đừng lo. Anh đã nói bọn họ không giống mọi người, vậy em thế này chắc không sao.” Draco vừa dứt lời liền biến thành chú chim nhỏ màu bạc, cất cánh bay một vòng, rồi đậu trên vai Edward. Cái mỏ nhỏ mổ một bên má anh, tựa như biểu thị bất mãn.

“...” Emmett rõ ràng bị sốc, nhìn chằm chằm chú chim bé xíu bằng bàn tay, tỏ vẻ rất nghi ngờ nếu đó là Draco.

Jasper khẽ ngủi, “Ừ, hình như mùi cũng thay đổi rồi.”

Carlisle suy nghĩ một chút, “Draco nếu có thể biến thành như vậy, hẳn là không có vấn đề gì.” Dứt lời, Carlisle lại trở về vẻ hòa nhã vốn có.

20. Chương 20

Draco – chim sẻ – Malfoy nép mình trong túi áo Edward, cảm thấy anh chạy nhanh như tên bắn, dù cách một lớp quần áo cậu vẫn nghe tiếng gió vùn vụt bên tai, mà cũng vì quá nhanh nên Draco choáng váng cả đầu óc.

Đợi đến lúc Edward chậm dần rồi dừng lại, Draco mới cảm thấy mình còn sống. Hơi thở của Edward không ổn lắm, ba tên ma cà rồng kia hẳn là ở gần đây. Cậu cố sức chui ra khỏi túi áo anh, đầu có chút choáng, đến bay cũng lao đảo đụng vào mặt Edward. Phải đến lúc anh áp cậu vào lòng bàn tay, đặt cậu lên vai mình một chốc, Draco mới thấy thế giới chung quanh thôi quay cuồng chóng mặt.

Đôi mắt tròn xoe nhỏ xíu của Draco nhìn thấy ba tên ma cà rồng đi ra từ trong rừng. Bọn họ đứng cách Carlisle khoảng tầm mười mét. Ở giữa là một người đàn ông cao ráo, tóc đen dài, nhìn qua có vẻ là kẻ cầm đầu. Y phục trên người bọn họ có hơi rách rưới, còn dính vài mảnh lá kim lấp lánh.

Người đàn ông kia mỉm cười, nói chuyện với vẻ khá thoải mái, “Lại gặp rồi, có chuyện gì sao?”

Draco cẩn thận nghe, phân biệt được giọng hắn ta không giống giọng Mỹ lắm, nghe giống đến từ Pháp hơn.

“Laurent, tôi nghĩ lúc đó chúng ta đã thống nhất rõ ràng, La Push không thể đi...” Carlisle nghiêm túc nói, lúc hắn nhắc tới La Push, Laurent khẽ liếc mắt với hai người còn lại.

“Thực ra thì, chúng tôi nghe bên ấy hình như có chút hỗn loạn, nên tò mò đến xem có chuyện gì thôi.” Draco thấy hắn nhún vai, tỏ vẻ không bận tâm lắm chuyện này, “Hơn nữa chúng tôi cũng không sẵn bắt gì gần đây mà, cứ yên tâm đi. Chúng tôi không gây rối gì cả, mọi thứ đều như chúng ta đã thương lượng vậy.”

“Nhưng mấy người xuất hiện khiến người sói rất phản cảm.” Carlisle càng nghiêm khắc, không khí nhất thời trở nên căng thẳng.

“Thả lỏng nào”, Laurent cười làm lạnh, “Chúng tôi sẽ không đến đó nữa, cũng không đi săn ở chỗ mọi người, chúng tôi chỉ ăn dạo quanh vùng Seattle được chưa. Cứ yên tâm đi.”

Không biết tại sao, Draco tuyệt đối không tin lời hắn.

Nghe bọn họ cam đoan, Carlisle gật gật đầu, “Nếu lại tùy tiện xâm nhập, chúng tôi cũng không khách sáo nữa đâu.” Hắn tỏ ý nên kết thúc đối thoại ở đây.

Draco ngó tên ma cà rồng đằng sau Laurent một cái, rồi định chui vào túi áo Edward. Không ngờ tên kia đột nhiên bước lên, “Khó tin được mấy người cũng nuôi thú cưng.” Nói rồi còn liếc chú chim nhỏ đang đậu trên vai Edward.

Draco bỗng cảm thấy rét run, cứ như bị dũa thú nhắm trúng, hắn ta tuy đang cười, nhưng đôi ngươi màu đỏ máu rất tà ác, không hề có ý cười chút nào.

Cậu nghe Edward khó chịu đáp lại, “Cái này không liên quan đến anh.”

Draco nghĩ, anh ăn chay thì đâu có hứng thú muốn cắn em, mấy người kia có uống máu thật thì cậu cũng quá nhỏ, chưa đủ để nhét kẽ răng. Draco tự bơm hơi cho mình vậy, liền chui vào túi áo Edward, chờ anh mang mình trở về.

Cách lớp vải, cậu mơ hồ nghe tên kia nói, “Chúng tôi chẳng qua chỉ là tò mò thôi, việc mọi người sống ở đây, sống thế nào... còn nuôi cả thú cưng, khiến người khác tò mò đấy.” Sau những lời này, Draco không nghe thấy gì thêm nữa.

Một lúc sau, Carlisle mới nói, “Chúng ta về thôi.”

Trên đường về nhà, Draco rõ ràng cảm thấy Edward tức giận, xem ra cậu bị đối phương chú ý, anh lại bắt đầu lo lắng tới lui. Rõ ràng cậu cũng không gặp nguy hiểm gì, dù sao ai chấp nhặt với một con chim chưa bằng cái nắm đấm bao giờ, nhưng Edward vẫn cứ lo.

Không biết có phải ảo giác hay không, Draco thấy đi về nhanh hơn lúc đến nhiều lần, đầu cậu còn chưa kịp choáng, Edward đã xách cậu từ trong túi ra, Draco ngược mắt liền nhìn thấy tòa biệt thự trắng muốt.

Về đến nhà, Draco hóa lại hình người ngồi cạnh Edward, anh chỉ dịu dàng nhìn cậu thôi.

Mọi người trong nhà cũng không tin tưởng ba kẻ lạ mặt kia lắm, “Edward, thấy bọn họ nói thế có được không?”

“Laurent thì không sao, nhưng James đang nói dối, con nghe thấy hần hứng thú với ai đó trong thị trấn, muốn vờn bắt.”

“Người đó có thể là Bella Swan, mùi máu của cô ta...” Alice cau mày nói, Rosalie nghe tên cô nàng, chán ghét thở hắt một tiếng.

“Ta nghĩ, chúng ta nên trông chừng cô bé đó cẩn thận”, Carlisle nhìn mọi người, “Thay phiên nhau để ý chút, đừng để có chuyện gì.”

Sau đó, Draco phát hiện rất ít khi gặp được Jasper và Emmett, chắc họ đi trông chừng cô ngốc kia rồi.

Draco biến sofa của Edward thành giường lớn, thoải mái nằm lên mà rên hừ hừ. Nhắm mắt lại nghĩ, cậu không hiểu sao phải đi bảo vệ cho cô nàng sao chổi kia làm gì, dù nếu cô ta gặp chuyện thì đúng đối với nhà Cullen không tốt. Nhưng còn cách khác mà, tỷ như trực tiếp xử lý ba tên ngoại lai kia, như thế chủ động hơn nhiều.

Draco cảm thấy một bàn tay lạnh lạnh chạm lên đầu mình, mở mắt liền thấy Edward nằm bên, cầm sách trong tay. Cảm giác được ánh mắt của cậu, Edward cúi đầu hôn trán Draco một cái, “Anh còn tưởng em đang ngủ...”

Hơi thở của anh phả lên mặt cậu ngựa ngửa, nhiệt độ chung quanh bỗng dưng cũng tăng lên, mặt Draco chắc chắn đỏ như gấc.

“Chưa buồn ngủ, tối nay Emmett lại không ở nhà.” Draco ngáp một cái, băng quơ nói.

“Ừ, hôm nay đến phiên anh đi canh Bella.” Edward vẫn luôn dịu dàng như vậy.

“Này có giải quyết được vấn đề không? Nếu ba kẻ kia vẫn không chịu đi, chẳng lẽ chúng ta cứ luôn đi canh cho cô ta mãi?” Draco bắt mồm than thở.

Edward cười khê, “Hắn sẽ không lâu đâu, tên James xem chừng cũng không phải người biết nhẫn nại, nhanh sẽ chán thôi.” Edward khép sách, làm bộ hung ác trừng Draco, “Ngày mai còn phải đi học, em phải ngủ đi.”

Anh giúp cậu đắp chăn, ép cậu nhắm mắt lại.

=====

Draco có chút kháng cự ngồi trong xe Edward, hôm qua cậu ngủ còn chưa đủ, thật sự không muốn đi học chút nào. Soi mặt vào kính cửa xe, cậu tự cho mình vài bùa chú nho nhỏ, sắc mặt mới dễ nhìn chút.

“Chán quà à.” Cậu than thở, Edward ngồi vào ghế lái, khởi động máy. CD yêu thích của anh được bỏ vào, tiếng nhạc êm ái quanh quẩn trong xe. Draco để ý thấy lưng ghế của anh còn vắt một chiếc áo xanh thẫm.

“Hôm nay trời lạnh, anh mang thêm áo khoác cho em. Anh cũng không muốn em bị bệnh đâu.”

Cậu liếc qua ống tay áo màu xám thêu chỉ mảnh của Edward, dẫu mờ, “Em không yếu ớt như vậy!” Lại nhìn qua áo khoác của mình, cũng không định mặc vào, “Lạnh thì dùng bùa giữ ấm là được mà, đừng quên em là phù thủy đấy nhá.”

Edward cười nham nhở, “Ừ ừ nhớ rồi, chú chim nhỏ Draco.”

Cậu ngay lập tức nhe răng, “Không cho anh nói cái đó!”

Rất cuộc khi Edward lái xe vào bãi đỗ, Draco cảm thấy cuối cùng mình cũng quen tốc độ lái xe kinh người của anh. Cậu từ trong xe nhảy ra, nhưng thiếu chút té dập mặt trên đất, bởi vì Bella Swan đứng ngay trước cửa xe cậu.

“Bella!” Draco gần như rít lên. Edward hiển nhiên cũng nhìn thấy cô nàng, anh cau mày, bước chân đứng bên cạnh cậu.

“Thật xin lỗi, Draco.” Về mặt Bella áy náy cực kỳ, “Mình với cậu nói chuyện chút được không, gấp lắm.”

Draco liếc Edward một cái, biết anh khó chịu, bèn nói, “Xin lỗi Bella, sắp vào lớp rồi”, cậu chĩa chĩa phòng học, nói thêm, “Hơn nữa gần đây tôi bận lắm, không có thời gian cho cậu đâu.”

Bella lập tức trở nên ủ oải, “Được rồi Draco, nhưng mình vẫn hy vọng có thể nói chuyện với cậu. Mình...” Cô nàng có vẻ muốn nói lại thôi, về mặt phức tạp nói lời tạm biệt với hai người, cuối cùng đi mất.

Draco tùy ý để Edward dắt tay cậu, ở đằng sau anh trộm liếc tới liếc lui.

Sao anh lại giận nha, người ghen phải là cậu chứ?

Draco khó chịu, nhếch môi nói, “Thực ra trông Bella cũng đáng yêu, anh nói đúng không...” Cậu vừa nói xong, liền suýt đập mũi vào lưng Edward bỗng nhiên khựng lại.

Edward quay đầu, hung tợn nói, “Em thấy cô ta đáng yêu á?”

Draco giả lả, “Thôi đi anh, một Muggle thì...”

Thấy đôi mày anh cau chặt, cậu nói, “Cô ta thích anh, đừng nói anh không biết.” Cậu mặt nhăn mày nhó, dù Edward không muốn nhìn Bella, nhưng bạn trai mình bị người khác dòm ngó đúng là khó chịu chết được.

“Cái gì?” Edward tỏ vẻ kinh dị, sau đó cười phá lên, “Draco, em đáng yêu chết mất!” Nói rồi còn đưa tay vỗ đầu cậu.

Draco bắt mắt nhăn nhó cái tay kia, “Có gì đáng cười đâu!”

“Em nhìn kiểu gì mà ra cô ta thích anh?” Edward trêu ghẹo, “Bella thích em, Draco.”

Cậu bị lời anh nói dọa cho nhảy dựng, chối phắt, “Vớ vẩn quá đi!”

“Sao lại không được? Bella đi học chỉ toàn nhìn em, tan học tìm lý do nói chuyện, sáng sáng thường rủ đi ăn chung...” Edward kể ra từng cái một.

Nghe anh nói, Draco cũng có chút dao động, nhưng đồng thời cũng cảm thấy đây là chuyện buồn cười nhất thế giới, dù ở đây không có phù thủy, nhưng một Malfoy luôn khó chấp nhận một Muggle như thế.

=====

Tuổi tức quá các thím à TT^TT tui dịch dc gần hết c51 BK ời, thế mà tắt lap đi, cái mất hết nửa chương luôn TT^TT tuổi nhớ rõ ràng autosave hết rồi mà TT^TT

định up c51 đó làm quà Noel cho các thím, thế mà TT^TT

hoy cộng đồn vô năm mới nha:))))))

21. Chương 21

Lúc đang học, Draco lại cảm thấy ánh mắt như có như không đang nhìn mình. Trước đây cứ tưởng cô nàng nhìn trộm Edward, chẳng qua cậu ngồi ngay cạnh nên cũng dính chương luôn. Dè đâu đúng là cô nàng soi cậu thôi nha.

Draco quay đầu nhìn thoáng cô nàng một cái, hai ánh mắt vừa vắn gặp nhau, Bella vội cúi đầu, tóc mái xõa tung giấu đi đôi mắt cô gái.

“...” Draco trở mình xem thường, lại thấp giọng nói với Edward, “Em tin anh rồi.”

“Cho nên không được khen cái gì dễ thương trước mặt anh, nói mát nói mỉa cũng không nghe chưa.” Edward thì thầm đáp lại.

Draco nghe, làm bộ nhìn tập vở, cẩn thận làm một bùa mê hoặc, nói “Em ngủ một lát, mệt chết đi được, lát tan học nhớ gọi em.” Cậu vắn vắn người vài cái, tìm một tư thế thoải mái rồi cứ thế úp mặt lên bàn mà ngủ.

Chờ đến lúc Edward gọi cậu tỉnh lại. Draco cảm thấy như đã qua rất lâu.

“Ngủ ngon ghê, không biết hết tiết khi nào luôn đó.” Draco vuốt vuốt nếp nhăn trên áo, nói với Edward.

“Ừa, Mike tới tìm em, em còn ngủ say như chết biết gì đâu.” Edward bắt đầu dĩ nói, nhưng Draco nhạy cảm nhận ra anh đang đắc ý.

Mike là bạn học bình thường duy nhất mà Draco có thể trò chuyện vài câu, “Mike đến tìm em làm gì? A...” Cậu phát nản, “Không phải cậu ta định mời em đi chơi gì đó chứ?”

Cậu trộm ngó về mặt Edward, “Cho dù em muốn đi, nhưng em cũng đã hứa với anh không đi lung tung rồi mà.” Draco nói xong, quả nhiên thấy mặt anh đắc ý dào dạt.

“Đương nhiên, giờ đang lúc nhạy cảm mà, cậu Malfoy của anh.” Edward cười tủm tỉm.

“Chúng ta nói nửa ngày, anh còn chưa cho em biết Mike tìm em làm gì?” Draco vội đáng trống lảng, gần đây bọn họ nói chuyện luôn có xu hướng dính tới vấn đề nguy hiểm.

“Còn có thể là gì chứ, thông minh như cậu Malfoy nhất định đoán được.” Khóe môi Edward khẽ nhếch lên một nụ cười quyến rũ, anh nghiêng đầu nhìn cậu.

Draco thấy gò má mình nóng lên, ho khan hai tiếng giấu đi, “Em không tỉnh tỉnh ra cũng may mắn.”

Thế mà đến buổi tối, Draco lại hận lúc ấy sao không nhận lời Mike cho rồi. Hại cậu bây giờ phải một mình bươn chải trên bãi rừng La Push, tìm kiếm cô gái đang mất tích: Bella Swan.

==

Buổi chiều chỉ có hai tiết, Draco và Edward sớm trở về nhà. Mới ngồi được một lúc, hai người thấy Jasper, vốn đang theo dõi Bella cũng đã quay trở lại.

“Cô ta đến La Push rồi.” Jasper nói, vẻ không kiên nhẫn. Bella đến chỗ của người sói, ma cà rồng như hấn không thể tiếp tục theo đuổi.

Không ngờ trời vừa mới tối, Draco nhận được điện thoại của Mike, nói Bella mất tích. Vốn bọn họ đi chung, Bella đi cuối, mới lơ là một chút cô nàng không theo kịp liền mất tích, Mike rất sốt ruột.

Draco thầm mắng, sao phải tìm cậu? Gọi cha cô ta ấy! Tất Merlin, cô ta cũng có phải vật cưng của cậu đâu mà suốt ngày phải nhìn ngó chăm nom?

Draco biết Edward nghe tiếng Mike trong điện thoại, cậu quay đầu nhìn anh, Draco tuyệt không muốn đi tìm Bella. Nhưng cô nàng mất tích, lỡ mà có chuyện gì thì cũng gây cho nhà Cullen rất nhiều phiền toái. Cậu sẵn sàng giúp nhà chồng dẹp cái mối họa Muggle này.

Về mặt ôn hòa nhã nhặn thường ngày của Edward biến mất tăm, giận dữ nói, “Anh nói chuyện với Carlisle chút.”

Draco lại cảm thấy nói cho Carlisle hấn cũng không có cách giải quyết, ma cà rồng không thể đến La Push, bạn trai cậu cũng sẽ kiên quyết phản đối cậu đi. Xem, cậu quá hiểu anh mà.

Draco tựa lưng vào tường hành lang ngay chỗ thư phòng Carlisle, ánh mắt dán lên cái cửa. Đến khi Edward đẩy cửa ra, ánh mắt của họ vừa vắn giao nhau, cậu mất tự nhiên dời mắt, “Carlisle nói sao?”

“Carlisle sẽ nghĩ cách liên hệ với đám người sói...Em đừng bận tâm chuyện này, Draco.” Edward trầm giọng nói.

Draco từ tốn, “Em muốn nói chuyện với Carlisle. Hai người nói thôi.” Về mặt cậu nghiêm túc hiềm thấy.

“Draco!” Edward lạnh giọng, Draco hiểu anh đoán được mình sẽ nói với Carlisle cái gì.

“Edward, anh phải nhìn thẳng vào vấn đề này. Em không phải người thường, em là phù thủy. Hơn nữa...” Cậu tạm dừng một chút, nhìn sâu vào mắt anh, không cho anh tránh né, “Hơn nữa bây giờ nhà anh và em là người một nhà, là chính anh nói như vậy. Mọi người đều là thân nhân của em, em cũng phải làm gì đó cho họ. Anh không thể cự tuyệt em.”

“...” Edward bị Draco nói đến á khẩu không trả lời được. Anh im lặng nhìn cậu hồi lâu, cuối cùng đành cam chịu dịch người ra khỏi cửa.

Draco khẽ cười với anh một cái, gõ gõ cửa phòng, tiếng Carlisle từ trong truyền ra, “Vào đi, Draco.”

22. Chương 22

Draco đi vào thư phòng, liền thấy Carlisle ôn hòa nhìn cậu, đầu đó còn có vẻ như đang áy náy. Cậu lập tức hiểu ra, mình và Edward nói chuyện cũng không nhỏ, đại khái mọi người đều nghe được hết rồi.

Carlisle bảo cậu ngồi xuống, “Edward là lo cho cháu thôi, nó sợ cháu gặp nguy hiểm. Nhiều năm như vậy nó mới thích được một người, nên tự nhiên càng thêm để ý.”

Draco đương nhiên hiểu anh quan tâm mình, nhưng cậu cũng không phải con gái yếu đuối, hơi dẫu môi, nói, “Cháu biết anh lo, nếu cháu có bạn gái cũng sẽ luôn chú ý an toàn của cô ấy.” Giọng cậu hơi cao một chút, hy vọng Edward đứng ngoài cửa hiểu được, người anh quen là con trai, không phải cô nàng nhu nhược ông ọ ọ nào đó.

Carlisle bị cậu nói cho bật cười, biểu cảm càng thêm nhu hòa quan ái.

“Carlisle, cháu biết Bella mất tích mọi người rất lo lắng. Không biết là ba kẻ kia làm, hay là...” Cậu khịt mũi cười mỉa một tiếng, “Hay là nhỏ đó tự mình lạc mất. Mọi người ai đi cũng không hợp, để cháu đi cho.”

“Draco, cháu có thể gặp lũ ma cà rồng kia đấy.”

“Cháu biết, nếu có việc, cháu liền dọn đồ trở về.” Draco hứa.

Edward vẫn đứng chờ ở ngoài, bên trong nói gì anh đều nghe rõ, anh cũng biết Draco có thể tự bảo vệ mình, nhưng Edward vẫn không yên lòng.

Cuộc nói chuyện nhanh chóng kết thúc, đến khi Draco từ trong phòng đi ra, anh vẫn nhìn theo cậu, đôi môi khẽ cong lên một chút, nhẹ hôn lên trán người kia, “Anh đưa em đi La Push...”

=====

Cho nên, cậu Malfoy xui xẻo giờ phải chắt vật bươn chải giữa cánh rừng rộng lớn. Còn Edward sau khi đưa cậu đến đây, nhất quyết đứng ngoài bia rừng đợi chờ. Draco sau khi gặp được Mike, bắt đầu chia nhau ra tìm kiếm.

Khu rừng ban đêm cực kỳ yên tĩnh, âm thanh tựa như bị nuốt chửng, chỉ còn lại tiếng gió lạnh buốt.

Bước chân Draco đạp lên đám lá rụng làm ra vài tiếng lạo xạo khô khốc. Rừng cây âm u với những bóng dáng tùng sam to lớn âm trầm, phẳng phất như ảnh ngược của đám quỷ quái dữ tợn.

Cậu cau mày, chung quanh không giống như có con người lui tới. Lúc cậu đang định đổi đường, chợt nghe sau lưng tiếng nhẹ gầm gừ của sói.

Draco dám cá đó là người sói mà Edward từng nhắc đến. Cậu còn chưa kịp làm gì, một bóng đen từ một bên phóng qua đây, mang theo tiếng gầm của dã thú.

Draco theo phản xạ rút dũa, nhảy bật ra sau, đồng thời quăng một bùa Choáng ra. Cậu nghe thấy người sói ở trước mặt ngã ập xuống, gào lên một tiếng phẫn nộ, dưới chân cậu chấn động đến đứng không vững.

Con sói to lớn kia bị dính bùa, nhưng chỉ một chốc liền lao đảo đứng lên, trong bóng tối, Draco thậm chí có thể nhìn thấy hàm răng sắc nhọn sáng lóa của nó.

“Diffindo!”

Cậu cũng không chờ nó đứng vững, không nương tay phóng thần chú qua.

Bùa Rách toét rạch một đường lên chi trước của con sói, Draco nghe trong không khí thoang thoang mùi máu tươi, “Nếu mi còn vô lý tấn công kiểu đó, ta không ngại giết mi đâu.” Cậu giận dữ quát vào mặt nó.

Con sói kia lại gầm gừ khe khẽ, bộ lông xù lên rồi chột co lại, một thanh niên mình trần xuất hiện trước mặt Draco. Anh ta nắm chặt cánh tay bị thương, trừng mắt nhìn cậu, “Trên người mi có mùi của ma cà rồng đấy.”

“Trên người ta có mùi ma cà rồng thì thế nào? Họ cũng có đến đây đâu? Bộ hóa sói xong não cũng thoái hóa không nghĩ được hả?” Draco vạch lại với cái giọng bảnh chọe đã lâu chưa dùng.

Đối phương rất tức giận, lại gầm một tiếng. Rõ ràng là hình người, nhưng không biết có phải ảo giác không, cậu như nghe được tiếng gầm của dã thú.

“Mi tấn công ta...Bị thương là tự tìm.” Draco khó chịu nhìn cánh tay còn đang chảy máu của người kia.

“Mi với đám đó cũng cùng một giuộc cả thôi. Biến đi.”

Draco còn chưa kịp trả lời, từ đằng sau cậu vang lên tiếng lá sột soạt. Người sói nọ nhìn chằm chằm về hướng đó, có tiếng ai vang lên, giọng run run, nghe chừng rất sợ hãi, “Ai ở đằng đó?”

Draco giật mình, là giọng của Jessica.

23. Chương 23

Draco cau mày, Jessica hẳn là đi cùng với Mike tìm Bella mới đúng, sao lại ở đây một mình.

“Là mình đây.” Cậu quay ra sau đáp lời cô nàng, rồi xoay phắt lại cảnh cáo thanh niên kia, “Mi cũng không muốn để người thường biết mi là cái gì chứ hả?” Draco đặc biệt nhấn mạnh hai chữ ‘người thường’.

Người sói đối diện hơi do dự một chốc, sau đó bỏ đi tự thể công kích, nhưng vẫn không thả lỏng chút nào, quan sát nhất cử nhất động của Draco.

Jessica vội chạy đến bên cạnh cậu, run rẩy bắt lấy ống tay áo Draco, “Có...có thú dữ!” Cô nàng kêu lên the thé, Draco mím môi nhìn cái tay đang túm áo mình, không dấu vết rút mình ra, “Mike đâu?”

“Tụi mình nghe có tiếng sói tru, thế là... thế là...tụi mình bỏ chạy, rồi lạc nhau mất.” Cô nàng bắt đầu nức nở, xem chừng bị dọa không nhẹ.

Sói tru? Draco nhướn mày, nở một nụ cười ác liệt xói vào thanh niên kia, “Bảo đồng bọn của mi đừng có dọa người lung tung!”

“Bọn hút máu xấu xa, chỉ cần bọn mi rời khỏi thì...” Người sói nọ bực bội mắng.

“Còn mắng thêm một câu, ta nguyện cho chết ngất bây giờ.” Draco ngắt lời anh ta. Jessica lúc này mới biết còn có thêm một người, sợ hãi kêu một tiếng, trốn ra sau lưng Draco.

“Bọn ta đi tìm một cô gái, tên Bella Swan, có thấy qua không?” Người sói nọ không có vẻ gì muốn trả lời Draco, cậu cũng không hề gì nhún vai, “Nếu tìm được nhờ đó bọn ta sẽ tự động rời đi, ta biết mi cũng hy vọng bọn ta xéo cho mau mà hả?”

Anh ta chần chờ, nói, “Bella sớm đi khỏi đây rồi, có lẽ cô ấy đang ở nhà. Gọi điện thoại hỏi thử đi, còn hơn ở trong rừng chạy loạn.”

Draco quay đầu lại ý bảo Jessica trả lời, cô nàng thò đầu ra, “Chúng tôi gọi rồi, trong nhà không có ai, hơn nữa gọi cậu ấy cũng không kết nối được.”

Draco nói với người sói, “Mặc kệ thế nào, Bella mất tích trên địa bàn của mấy người, mấy người cũng phải có trách nhiệm.” Nói rồi cậu quay sang cô nàng vẫn run lẩy bẩy phía sau, “Còn cậu, gọi cho Mike, rồi về nhà hết đi.”

=====

Draco mang theo Jessica rời khỏi bãi La Push, đến chỗ xe Edward đang đậu. Anh đợi cậu này giờ, vừa nhìn thấy cậu liền nhào qua ôm siết lấy.

Draco cảm thấy anh cứng người lại trong khoảnh khắc, đôi mắt màu trầm nhìn cậu khắp lượt, rồi anh thì thào, “Em gặp người sói.”

“Không sao cả, Mike đâu anh?” Draco cảm thấy không thích hợp lắm, vì sao Mike lại gọi cho cậu? Nếu không phải nhà Cullen sẽ gặp rắc rối thì còn lâu cậu mới chịu đi tìm Bella, nhưng Mike đâu biết điều này.

“Sớm ra đây rồi, đang ngồi trong xe đó, coi bộ bị dọa dữ lắm.” Edward thấy cậu không việc gì, cũng thả lỏng hơn.

Chợt Draco nghe có ai đó kêu một tiếng, quay đầu lại liền thấy Jessica đứng đó, mắt tròn to, tay bịt miệng vẻ như không thể tin. Cậu theo ánh mắt của cô nàng nhìn xuống, liền thấy được cái tay của Edward đang ôm eo mình kia.

Cậu đảo đảo mắt, lúc ở trường hai người cũng biểu hiện bình thường như bạn bè thôi, không gây cho người ta hiểu lầm gì, nhưng hiện tại bọn họ lại thân mật khác thường, này khác nào công khai quan hệ đâu. Mà thôi, biết thì biết đi, thiếu gia Malfoy thấy chẳng hề gì.

Draco thôi không để ý cô nàng nữa, cậu nhìn xuyên qua kính xe Volvo thấy Mike đang ngồi ở trong, liền đưa tay gõ cửa ý bảo cậu ta ra đây.

Mike bước ra, vẻ mặt hồi lỗi nhìn cậu.

“Nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì hả?” Biểu cảm Draco kiểu ‘tao biết hết rồi’.

“Tụi này hẹn cậu, nhưng cậu luôn từ chối, lần này cũng vậy. Bella rất buồn, mình liền nghĩ làm bộ để cậu ấy lạc trong rừng, rồi gọi cho cậu, nếu cậu tìm được cậu ấy thì ít nhất hai người cũng có thể nói chuyện lại với nhau.” Nói tới đây, Mike liếc mắt thấy Edward mím chặt môi lại, như kiềm chế để không phát hỏa, “Tụi này gọi cho cậu xong, bảo Bella đứng ở đó, ai dè sau đó thì không thấy nữa.”

Mike vừa hết lời, Edward đã mở cửa xe, “Bây giờ mấy người nên về nhà, báo cho cảnh sát trưởng là con gái ông ta mất tích, thuận tiện nói trò đùa dai của mấy người cho ông biết luôn đi.” Nói xong nhìn về phía Draco, “Lên xe thôi em, tụi mình về nhà.” Rồi phịch một tiếng đóng cửa xe lại, Mike và Jessica hiển nhiên bị hành động thô lỗ của anh làm cho giật bắn.

“Draco...” Mike ấp úng nói, “Mình xin lỗi... thực sự...”

“Nếu cậu cảm thấy có lỗi, nên cho Bella mới đứng, nếu cậu ta bị dã thú ăn thịt...” Draco ác ý cười, chui vào chiếc Volvo, Edward chở cậu đi thẳng.

Trong xe rất im lặng, không ai nói câu nào. Edward bị bọn Mike chọc giận không nhẹ, “Trên người em có mùi máu kìa.”

Draco nhìn anh, phát hiện anh cũng chỉ nhìn mình chằm chằm, vẻ mặt suy tư, ít nhất cũng không giống trước đây đề ra kiểm tra một lượt.

“Ừ, gặp một con sói ngu ngốc, chửi cho hắn một trận.” Draco xấu xa cười, “Tên kia nói Bella không ở đây, vậy làm sao bây giờ?”

Edward quay đầu nhìn đường phía trước, “Tốt nhất phải nhanh tìm được cô ta. Để anh nói với Carlisle vậy.”

24. Chương 24

Lúc Draco còn ngồi trong xe ngẩn người, điện thoại của Edward đổ chuông.

Anh bắt máy, vẻ mặt thay đổi vùn vụt, vội phanh xe đánh két, “Là Alice, cô ấy nói thấy Bella và ba tên ma cà rồng kia ở chung một chỗ.” Edward mím môi, biểu cảm giây dụa, “Bọn họ đã đuổi theo rồi, Draco, em nhất định phải biết bảo vệ chính mình.” Anh nhìn cậu chăm chú, giống như muốn xác định cậu có thể tránh thoát khỏi ma cà rồng hay không.

“Có chuyện gì em sẽ động thổ đi ngay.” Draco gật đầu cam đoan.

Hai người đem xe đồ ở ven đường, Edward chuyển mình một cái đã xốc Draco lên lưng xông thẳng vào rừng. Cậu cảm thấy gió tạt như dao cắt qua mặt, hai người áp vào nhau rất gần, cậu thậm chí ngửi được hương vị trên người Edward. Tận đến lúc anh chạm nhẹ vào mặt cậu, Draco mới ý thức được anh đã dừng lại.

“Tối rồi, Draco.” Anh thì thầm.

Cậu nhảy xuống khỏi lưng anh. Hai người náu mình bên những tán dương xỉ rậm rạp. Draco rút đũa phép, tự ếm cho mình cái bùa nho nhỏ để nhìn được xa hơn.

“Bọn họ ở nhà gỗ phía trước đó.” Edward chỉ tay về phía xa, Draco phải căng hết cả mắt mới thấy cái chấm nhỏ tí lẩn trong rừng cây. Anh lại chỉ tay sang chỗ khác, “Còn Emmett bọn họ đang ở kia.”

Draco cảm thấy hơi khấn trương, khụ một tiếng, cố làm mình tỉnh táo hơn. Edward biết, anh vỗ vỗ lưng cậu, an ủi một chút, “Em chỉ cần lo cho mình là được, không cần xen vào chỗ bọn anh.”

Edward cười cười với cậu, sau đó thoát cái chạy vụt đi, Draco đồng thời thấy bọn Emmett cũng lao ra. Dù trong bóng tối, bọn họ vẫn rất linh hoạt.

Tay cậu siết chặt lấy đũa phép, tự cho mình một bùa Tan Áo ảnh, khi cảm thấy như có một dòng thác lạnh chảy qua thân mới vội vàng chạy về phía ngôi nhà gỗ kia.

Draco còn chưa tới gần, đã nghe có ai đó rống lên một tiếng, rồi bóng người từ trong đó vọt ra.

Laurent và Emmett quần áo ngay trước cửa. Trong nháy mắt, nắm đấm của Emmett đập vào vai phải Laurent, làm hắn bay ngược ra sau, gầm rít vài tiếng trong cổ họng. Khi Draco thấy rõ được hắn thì Laurent đã nằm trong một cái hố.

“Đợi đã,” Hắn kêu lên, “Tôi không phải kẻ thù của mấy người. Cô gái kia là James tự mình bắt tới, để tôi đi.”

Emmett ngừng tấn công, rút qua kẽ răng mấy chữ, “Bây giờ thì rút khỏi đây.”

Draco chuyển mắt sang Edward, anh đang đánh nhau với James. Trong không khí phảng phất tiếng gầm gừ khe khẽ. Carlisle đứng cách đó không xa, tùy thời áp đảo James trong nháy mắt. Hắn bị Edward đánh bay ra ngoài, thân thể xuyên gãy ba thân cây mới dừng được. Carlisle hạ người, nhún mình bật đến như con sư tử vồ mồi, xé toạc cánh tay của hắn.

Alice và Rosalie còn đang vây công Victoria. Các cô gái di chuyển nhanh như chớp. Tiếng va chạm huỳnh huých chan chát. Không biết là ai đánh Victoria bay ra ngoài, đập trúng một cây vân sam rất lớn. Vậy mà ngay khi chân chạm đất cô ả đã đứng vững chuẩn bị nhảy lên.

Bọn họ tốc độ quá mau, Draco không xen vào được. Cậu nhìn quanh, không thấy Esme đâu, cũng không thấy cô gái mà họ muốn cứu. Cậu cẩn thận né chiến trường bên kia, hướng nhà gỗ nhỏ đi tới.

Vừa mới mở cửa, Draco liền thấy Esme đang ngồi trên sàn, Bella đang nằm rũ ra bên cạnh. Cậu có thể thấy trên người cô có vết máu, cả người run run, vụn vụn giấy giũa như đau lắm.

Esme quay đầu nhìn cửa, răng nanh cũng lộ ra. Draco vội hóa giải bùa tàng hình, nói “Esme, cháu đây mà.”

Bà thấy cậu, thoáng thả lỏng hơn chút.

“Cô ta sao vậy?” Draco bước đến bên bà, cất tiếng hỏi, rồi nhìn chăm chăm cô gái đang không ngừng co cuộn mình trên đất.

Esme chán nản nói, “Chúng ta đến quá trễ, con bé bị cắn, nhiễm độc rồi.”

Hai dấu răng sâu hoắm hiện rõ trên cổ Bella, máu đỏ tươi ồ ộc chảy ra từ đó.

25. Chương 25

“Cô ta sẽ biến thành ma cà rồng sao?” Draco cau mày nhìn Bella đang quần quai trên đất.

Esme ấn Bella nằm yên, do dự nói, “Nếu đem độc hút ra thì có thể sẽ không sao, nhưng máu của nó quá ngọt, ta không biết ta có thể kiểm soát được mình không.”

Draco nhìn gương mặt cô nàng vì đau đớn mà vặn vẹo, nước nử lấm bầm cái gì đó không rõ, cậu nói, “Esme, giờ có hai biện pháp. Một là cho cô ta thử thuốc giải độc từ cha đỡ đầu của cháu, nhưng cháu cũng không chắc nó trừ được độc của ma cà rồng hay không. Hai là...” cậu dừng một chút, “Bác cứ hút độc ra đi, nếu không dùng được cháu sẽ đánh choáng bác để bác dừng lại. Nhưng cháu từng thử đánh choáng người sói rồi, tác dụng không lớn lắm, nên cũng không chắc có hiệu quả với ma cà rồng không.”

Hơn nữa Esme cũng xem như mẹ Edward, Draco không chắc mình ra tay được không.

Hai biện pháp đều chẳng có cái nào chắc chắn, Esme cũng ngần ngại chưa quyết định.

“Hay thử thuốc trước đi.” Nhìn khuôn mặt Bella càng lúc càng vặn vẹo kinh khủng, Draco chẳng biết cô nàng còn có thể chịu đựng bao lâu nữa.

“Được rồi.” Esme cũng đành đồng ý.

Draco lấy ra từ trong túi tùy thân một bình thuốc giải độc và một bình thuốc Bổ máu. Gần đây luôn gặp chuyện không may, Draco luôn đem theo chút độc được để đề phòng vạn nhất, không nghĩ tới có ngày phải dùng thật.

Có chút hoài niệm niết niết cái lọ thủy tinh, Draco mở bình, liền có một trận mùi thối inh bay ra. Quả nhiên là sản phẩm của thầy, chỉ có cha đỡ đầu nhà cậu vững tin ‘thuốc đắng dã tật’, mới thích làm mấy loại hương vị khủng bố như vậy.

“...” Esme nghi hoặc nhìn cậu, “Draco, cháu chắc chắn đây là thuốc giải? Không phải cái gì quá hạn sử dụng chứ?”

Draco nhăn mũi, cố không ngửi cái mùi mắc ói kia, cậu cười nói, “Giáo sư của cháu thích vậy...” Cậu thầm thấy may mắn, hên là người uống nó ẻo phải mình.

Esme giữ chặt Bella, Draco cố sức ấn cái lọ vào miệng cô nàng. Khổ nỗi cái đầu cô nàng lại không chịu yên, vặn bên này vẹo bên kia, suýt chút nữa làm cậu trượt tay vứt luôn cái lọ.

“Giời ạ!” Draco chịu hết nổi hóa đá cô nàng, Bella mới hết nhúc nhích. Cậu rót thuốc vào miệng Bella, thu hồi pháp thuật, rồi cùng Esme chờ xem cô gái sẽ có phản ứng gì.

Sắc mặt Bella có vẻ khá hơn một chút, nhưng vẫn có thể nhận ra cô nàng vẫn chịu nhiều thống khổ. Thôi ít nhất không quằn quại như giun nữa, Draco tự an ủi bản thân.

“Này xem như tốt rồi phải không bác?” Draco lấy đầu đũa chọt chọt cánh tay còn đang run rẩy của Bella.

“A, cảm ơn trời đất.” Esme thả lỏng thở phào một hơi, “Như vậy là tốt rồi đó.”

Draco thấy cô nàng dần có chuyển biến khả quan thì không chú ý nữa, giờ mới nhận ra bên ngoài nhà gỗ im ắng nhiều, không có tiếng đánh nhau vang dội như lúc này.

Esme nhìn cậu, mỉm cười giải thích, “Bọn họ cách đây không xa đâu, chúng ta di chuyển nhanh quá, không yên một chỗ cũng bình thường.”

Độc trong người Bella được giải hoàn toàn, nhưng mất máu nhiều quá, sắc mặt cô nàng tái nhợt như mới chết. Esme đỡ cô nàng đứng lên, Bella còn đang run run rẩy rẩy. Chờ khi đứng được rồi, cô nàng liền giãy khỏi Esme, tru lên một tiếng, “Ma cà rồng!”

“Được rồi Bella,” Draco vừa cau vừa cười, “Là bọn họ cứu cô đấy, làm ơn dùng bộ não rỗng tuếch của cô tự hỏi cho biết điều chút đi được không? Hay là nó đặc quá không suy nghĩ được hả? Nếu muốn hại cô thì cứu cô làm gì? Vứt cô ở đây cho xong, đỡ phiền toái.”

Bella đại khái chưa từng thấy Draco hung hăng phách lối độc mồm như vậy, dần mặt đứng đó, bộ dạng lại yếu nhược, nhìn qua có hơi đáng thương.

“Uống đi.” Draco đem thuốc Bổ máu cho cô nàng, khoái trá hy vọng hương vị có thể làm cô im đi một lúc.

Bella mở nắp dốc thuốc vào miệng, quả nhiên mặt mũi sững lại, sau đó nhăn nhúm thành một cục. Draco thấy vẻ mặt của cô nàng, liền cười một cách hết sức thỏa mãn.

==

Những người khác một lúc sau cũng trở lại, may mắn không có ai bị thương.

Draco nhìn mọi người, tuy phát hiện không có Edward nhưng cũng không lo lắng lắm, “Carlisle, Edward đâu ạ?”

Carlisle ôn hòa nhìn cậu, “Cháu biết mà, nó vào thì không tiện lắm đâu.”

Draco liền thấy Emmett chớp mắt nhìn cái gì đó. Theo ánh mắt anh ta, mấy vết máu của Bella hiện rõ trên nền đất.

Draco đảo mắt, vung đũa tẩy sạch đồng máu ấy đi.

Sau Carlisle cùng mọi người tụ lại một chỗ, đại khái đang bàn bạc xem phải xử lý Bella thế nào. Draco không ở cùng bọn họ, cậu ra khỏi nhà gỗ, liền thấy Edward đứng đó không xa dựa lưng vào một cây tùng bách rất to. Cái cây tội nghiệp, gãy nát mất một nửa. Chung quanh còn có rất nhiều cây chịu chung số phận.

Draco đi về phía trước, Edward dường như không để ý thấy cậu đang lại đây, vẫn cúi đầu nhìn chăm chăm mũi chân.

“Edward, sao thế? Mặt ủ mày ê.” Draco chột anh một cái.

“Bọn anh giết được James, nhưng Victoria trốn mất.” Edward thấp giọng nói, cảm xúc cũng không vui vẻ lắm.

“Không sao đâu mà.” Draco cố an ủi, “Có chuyện gì chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết, với lại chắc gì ả ta sẽ quay lại trả thù.” Cậu vỗ vỗ vai Edward, có hơi cố sức, dù sao chiều cao hai người cũng khá chênh lệch.

Cậu bắt mắt dẫu mờ, không ngại mất mặt trước anh, lấy tay đo đo chiều cao của hai người, “Anh thấy em còn cao thêm được nữa không?” Cậu cảm thấy, vậy thì mình không áp đảo anh được.

“Đương nhiên, em còn vài năm nữa mà.” Edward chột nở nụ cười, an ủi cậu một câu.

“Mọi người định xử lý Bella thế nào?” Draco chủ động chuyển đề tài, tuy cậu chẳng bận tâm lắm, nhưng chuyện có thể uy hiếp tới nhà bạn trai, cậu cũng muốn rõ ràng.

“Đại khái nhờ em xóa trí nhớ của cô ta đi.” Anh cười nhìn cậu, liếc về căn nhà gỗ một cái, lại hôn chụt lên má Draco, dắt tay cậu đi, “Mình qua nhìn thử xem.”

Đến gần cửa, Draco cảm thấy anh có hơi do dự không muốn bước vào, “Đừng lo, em tẩy sạch đồng máu đó đi rồi.” Cậu hơi đắc ý nói, cảm nhận ánh mắt cảm ơn của Edward dừng trên người mình.

Carlisle cùng mọi người đứng xung quanh, Bella được Alice giúp đỡ, tuy đã uống thuốc Bổ máu nhưng khuôn mặt vẫn tái xanh tái mét. Draco cho rằng sắc mặt như vậy chẳng qua do kinh sợ quá độ thôi. Thuốc của cha đỡ đầu rất hiệu quả, lượng máu đã mất chắc chắn đã được bổ lại đủ đầy.

“Draco,” Carlisle ôn hòa nhìn cậu, “Chúng ta cần cháu giúp một chút.”

Kết quả thương lượng của mọi người đúng như Edward nghĩ tới, phải tiêu trừ trí nhớ của Bella. Mike đã nói cho cảnh sát trưởng Charlie biết cô nàng bị lạc ở trong rừng, không chừng ông ấy đang tìm Bella cũng nên. Draco sẽ đưa cô nàng độn thổ về bìa rừng Forks, xóa trí nhớ, sau đó quay lại nhà Cullen.

Draco đối với đề nghị này không có ý kiến gì, ngược lại Bella một mực không đồng ý, giãy nẩy kêu lên the thé, “Mấy người không thể làm như vậy! Mấy người không thể làm như chẳng có gì xảy ra vậy được!”

Thấy mọi người không ai để ý mình nói, cô nàng gào lên với Draco, “Cậu tránh xa họ ra mau, họ là ma cà rồng đấy!”

“Được rồi cô Swan,” Cậu ngoáy tai, bảnh chọe hếch cằm một cái, “Nào có nhuhn thì mắt vẫn phải thấy đường chứ? Cô không nhìn ra họ là người nhà của tôi? Cô chỉ có một lựa chọn duy nhất thôi.”

Edward ôm Draco một cái, “Chú ý an toàn.”

Cậu gật đầu, đi qua chỗ Alice, ý bảo cô để Bella lại đây. Ai ngờ Alice vừa mới thả tay, cô nàng đột nhiên đẩy Draco qua chạy vọt đi nơi khác.

Nhưng còn chưa được mấy bước đã bị Emmett chặn lại, Draco bực bội túm cánh tay Bella, “Cô Swan, cô rách việc thật đấy.” Không để cô nàng có cơ hội mở miệng liền trực tiếp hóa đá luôn.

Edward không yên tâm lắm, cậu nói với anh, “Em sẽ an toàn trở về nhà, đừng lo lắng.”

Draco mỉm cười chào mọi người, túm lấy Bella đang đông cứng bên cạnh, bực một tiếng độn thổ đi mất.

Bọn họ thuận lợi xuất hiện trong khu rừng cách thị trấn không xa, Draco đặt Bella ngồi tựa lưng vào một gốc cây, một bữa lũ lẩn xóa sạch những gì cô nàng không nên biết.

Draco tự cho mình một bữa Tan Áo ảnh, rồi mới hủy bỏ thần chú hóa đá đi. Cô nàng mê mang ngồi dưới đất, mờ mịt không hiểu sao mình lại ở đây. Ngồi thừ ra một hồi, sau đó Bella cũng đứng dậy hướng thị trấn đi tới.

Thẳng đến khi Bella an toàn vào trong trấn, Draco mới độn thổ trở về. Cậu không hy vọng có hết sức một phen cứu cô nàng lại xảy ra cái gì ngoài ý muốn đâu.

26. Chương 26

Draco thuận lợi độn thổ về nhà, trong phòng khách còn mỗi mình Edward đợi cậu. “Mọi người đâu cả rồi?” cậu nhìn căn phòng vắng hoe, hỏi.

“Gần đây luôn phải canh chừng Bella, lâu không đi săn, bọn họ đi giải quyết vấn đề lương thực thôi. Anh được bảo ở lại trông nhà.” Edward cười nói.

Draco tự hiểu cái gọi là được bảo thực ra là chính anh yêu cầu, liền cảm thấy rất vui vẻ, nhưng còn chưa được bao lâu đã bị Edward giục già, “Ngày mai còn đi học, em ngủ sớm đi, đã gần nửa đêm rồi đó.”

Đôi mắt nâu trầm nhìn cậu chằm chằm, ý nói cậu không chịu thì đừng trách anh đây ép cậu đó.

“Thôi mà,” Draco thấp giọng than thở, “Anh cứ thích phá cảnh vậy hả?”

Edward tiếp tục dỗ dành, “Nếu em định mang đôi mắt đen thui như gấu trúc lên trường thì...”

“Thôi được thôi được, em đi ngủ được chưa. Hôm qua cũng ngủ không được ngon, da sạm hết rồi đây này.” Draco vuốt vuốt cánh tay, làn da nõn nà muốn thuở cuối cùng cũng vì bốn ba mà hơi ráp.

Edward nhíu mày, “Draco, da em vẫn đẹp lắm, đừng lo lắng lung tung. Em nên lo xem mai có dậy nổi không kia.” Nói rồi còn hôn lên trán cậu một cái, “Chúc ngủ ngon, Draco.”

Cậu nhìn anh cách mình thật gần, đôi mắt nâu trầm nọ hơi có ánh vàng lóe lên, “Anh hôn không phải cách rồi, Ed.” Cậu thấp giọng nói, hai tay vòng qua vai anh, hôn lên đôi môi lạnh lẽo nhưng ngọt ngào của Edward.

Draco làm như không thấy vẻ mặt mê muội của anh, khụ một tiếng, “Em đi ngủ.” Nhưng vừa xoay người đi liền bị Edward kéo tay. Anh ôm cứng thắt lưng cậu, nhẹ nhàng vuốt ve gò má trắng nõn, thì thầm bên tai tai Draco, “Em luôn khiến anh mất khống chế thế này.”

Khoảng cách hai người thật gần, hơi thở anh vẫn vương nơi vùng cổ nhạy cảm. Draco hơi run lên một cái, mặt cũng đỏ rực.

Edward hôn nhẹ lên mi mắt cong dài của cậu, theo gò má rồi lại đến môi, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước.

Draco chớp mắt, còn chưa thấy đủ, liền chủ động ôm cổ Edward, môi mình mút lấy môi anh, vừa cắn vừa liếm. Chỉ nghe từ cổ họng anh phát ra tiếng cười trầm thấp, cái gáy của cậu bị người nào đó ấn chặt, môi Edward mở ra cho cậu vào, rồi cuốn lấy lưỡi cậu không buông như muốn ăn mất.

Đến khi Draco thở không được, Edward mới chịu tha. Anh bế cậu lên, mang cậu lên lầu.

Draco ngẩng đầu một chút liền thấy vẻ mặt nhẫn nhịn của anh, “Em phải đi ngủ đi.” Edward khô khốc nói.

Cậu dặc ý ngửa đầu, nói, “Có thể làm anh mất tự chủ như vậy, em thấy vinh hạnh cực kỳ luôn đó.”

Edward vừa tức vừa buồn cười, trừng mắt lườm cậu một cái, lại nhẹ nhàng đặt cậu lên giường. Cái này là do Draco thường xuyên ở đây, chiếc sofa tao nhã sớm đã bị cậu hóa phép thành chiếc giường to rộng thoải mái, hơn nữa cũng không định biến trở về.

“Nhanh ngủ đi.” Edward nói xong liền lấy sách ra đọc, Draco thấy vẫn là cuốn sách như mọi hôm.

Draco thuận theo đắp chăn lên người, nhưng dù thân thể mỗi mệt, tinh thần vẫn khá phấn chấn, một chút buồn ngủ cũng không có, “Anh chừng nào thì đi ngủ? Anh không đói sao?”

“Chờ mọi người trở về anh lại đi. Anh vẫn chịu được thêm vài ngày nữa, thực ra giờ anh cũng không đói.” Edward ngồi một bên giường, mở sách trong tay bắt đầu đọc, lại lần nữa nhắc cậu mau ngủ.

Draco bất đắc dĩ dẫu môi, nhắm hai mắt lại. Cậu còn cho rằng sẽ chẳng thể ngủ ngon, lại không ngờ rất nhanh đã say giấc.

=====

Sáng ngày hôm sau, chẳng hiểu sao Draco lại có hai quầng thâm to đùng. Cậu oán hờn nhìn mình trong gương, da cậu vốn trắng, hai quầng thâm càng thêm rõ rệt. Cậu đành phải dùng bùa chú lẫn lộn che giấu.

Edward tủm tỉm cười, nhìn nhìn cậu một hồi, lại lấy ngón tay chỉ chỉ quầng mắt của mình, “Còn đen kìa, Draco.”

Draco đương nhiên nghe hiểu anh đang gheo mình, bĩu môi không thèm để ý, tiếp tục thi chú.

Edward cũng không đi đâu, tựa cửa nhà vệ sinh nhìn cậu chằm chằm, đánh giá, “Tóc em không dài ra nhỉ.”

“Không dài ra à?” Draco thôi không xóa quầng thâm trên mắt nữa, vu vơ lặp lại. Cậu đến đây gần một năm, đúng ra tóc phải dài tới vai rồi mới phải. “Vẫn y như hồi em mới tới ha.” Edward thấy Draco không có hứng nói chuyện, nhún vai một cái rồi đi xuống lầu.

Đến lúc cậu ngồi vào chiếc Volvo, đột nhiên phun ra một câu, “Chắc, không nghĩ ra. Kệ, không dài thì không dài nữa vậy.”

“...” Edward bất đắc dĩ nhìn cậu, “Em im lặng cả buổi chỉ để nghĩ tới mỗi chuyện này thôi à?”

“Đương nhiên, chuyện này rất quan trọng nha.” Draco kiêu ngạo hất cằm lên, “Em luôn nghĩ chờ cho tóc dài rồi sẽ có thể để tóc giống ba vậy, nhưng giờ không được nữa rồi.” Nói tới đây, cậu bỗng dung có chút ảm đạm.

“Hôm qua em về muộn vậy.” Edward dờ dề tài.

“À,” Draco cau mũi, giọng điệu mỉa mai, “Em sợ cô Swan về nhà cũng bị lạc, nên theo vào tận thị trấn rồi mới về.”

“Em chẳng có mấy kiên nhẫn với cô nàng nhỉ.”

“Cô ta phiền phức muốn chết.” Draco nhăn mặt than thở, lại nghe Edward phá lên cười ha ha.

Lúc Edward đang giảm tốc cho xe vào trường, từ đằng xa Draco đã thấy Bella đang đứng cạnh chiếc Chevrolet, tranh cãi cái gì đó với Mike trước mặt cô nàng.

Draco từ trong xe bước ra, lưu loát quơ lấy đồng sách vở, túm tay Edward đi nhanh. Nhưng không ngờ họ còn chưa vào nhà học, Bella liền gọi cậu lại “Draco!”

Cậu trợn trắng mắt hít một hơi, xoay người lại liền thấy cô nàng kéo theo Jessica và Mike hướng bọn họ đi tới.

Draco cực kỳ có ham muốn nốc nguyên bình Phúc Lạc Dược ngay bây giờ, cậu không kiên nhẫn hỏi, “Có chuyện gì không?”

Mike đứng một bên cười làm lạnh, “Bọn mình đến giải thích, hôm qua là bọn mình phiền cậu quá...”

Còn chưa đợi Draco trả lời, Jessica liền nới tay áo Mike, nói chen vô giữa, “Xin lỗi cậu vì trò đùa hôm qua...” Nhưng cô nàng mới nói đến một nửa thì lấp bắp rồi im luôn, ánh mắt không ngừng đảo qua đảo lại đôi tay đang nắm chặt của Draco và Edward. Cậu nhớ ra hôm qua cô nàng thấy bọn họ ôm nhau, xét tới ánh mắt quái dị của cô nàng, Draco có ngu cũng biết Jessica đang nghĩ cái gì.

Cậu cười như có như không nhìn cô nàng, Jessica đâm ra do dự không biết nói tiếp làm sao. Bella và Mike lại không hiểu gì cả. Không khí nhất thời trở nên kỳ quái.

“Draco, xin lỗi cậu nhiều lắm. Đáng lẽ mình không nên đồng ý trò đùa kia.” Bella thấy không ai nói gì, liền mở lời xin lỗi.

Ánh mắt Draco nhìn Bella lóe lên tia tinh quái, cậu khoái trá thầm nhớ lại khuôn mặt vụn vỡ của cô nàng khi uống phải độc được, “Cũng không có gì, dấu sao cũng tiện cho tôi...”

Bella không hiểu Draco đang nói đến điều gì, nhất thời cả đám lại trở nên trầm mặc.

“Phải vào học.” Draco gật gật đầu chào bọn họ cho có lệ rồi kéo tay Edward đi mất.

Đến khi cách ba người kia một khoảng khá xa, Draco mới thả tay Edward, cười nham nhở, “Em nghĩ ngày mai sẽ có tin vịt là chúng ta hẹn hò nhau đó.”

“Lời đồn á?” Edward tò mò, “Đó vốn là sự thật mà.”

“Ôi Ed, mọi người ở trường cùng lắm nghĩ mình chơi thân thôi.” Draco cười khê, “Hôm qua Jessica thấy anh ôm em, ngày mai nhất định người ta sẽ nói, cái gì nhỉ, ờ... Em không thèm nhìn Bella, bởi vì bị anh mê hoặc rồi, đối xử với bạn nữ mới ác liệt như vậy.”

Edward nhếch môi, để lộ nụ cười quyến rũ chết người, “Bọn họ nói đúng đó, tính ra cũng không phải đồn đãi gì đâu.”

Draco lắc đầu, “Không không, nếu vậy phải nói anh bị cậu Malfoy đẹp trai đây mê hoặc mới đúng.”

Edward cười to, không thèm để ý ánh mắt dòm ngó của người khác nắm tay Draco không chịu thả, “Vậy để tin đồn trở thành sự thật đi.”

=====

hôn như thế rồi, bế lên giường như thế rồi, v mà anh vẫn nhịn được? anh có còn là đàn ông không mà sao Dray có tiềm chất dụ thụ à, dụ bạn trai thì thôi đi, qua bên kia cũng dụ cha nó

mà mấy cưng coi London has fallen chưa? coi đi trc khi nó hết cái này nhất định phải đến rạp mà xem, đừng chờ sub HD, ko đã đầu tin tuôi, hint tắt võ mặt đấy _ cứ coi đi rồi các thím sẽ sôi sùng sục đi lục truyện cận vệ công ra đọc, nhưng vẫn ứ chệch đc vì đam như thế rất ít:))) (ai có thì cho xin cái tên:)))

2 bạn nam chính người làm Tổng thống người làm cận vệ, dắt tay nhau chạy (né bom) khắp London:)) tình như cái bình luôn, Tổng thống bao dễ thương, anh cận vệ bao menly, chất lừ kiểu Mỹ o(>

27. Chương 27

Đến tận tối hôm đó, khi Draco còn đang ăn cơm, những người khác trong nhà mới lục tục trở về.

Emmett vừa vào đã oang oang, “Draco yêu quý, hôm qua em cho Bella uống cái gì đấy?” Về mặt anh chàng rõ ràng là hưng phấn cực kỳ. Vào ngay sau anh là Rosalie, Alice và Jasper. Draco lại không thấy Esme và Carlisle đâu cả.

Cậu nuốt ngụm thức ăn đang nhai dở, lấy khăn tay lau miệng, “Sao không thấy Carlisle và Esme?”

Emmett kéo ghế ra ngồi vào cạnh Edward, “Esme muốn vào trấn mưa vài thứ. Còn Carlisle phải đến bệnh viện trực đêm.” Sau đó anh chàng quay đầu nhìn Edward, cười hí hí, “Hôm qua có mỗi hai người ở nhà thôi. Sao, đêm sung sướng tốt lành hôn?”

Draco đẩy chén đĩa trước mặt qua một bên, không chờ Edward đáp lại liền giành nói, “Forks đêm trời lắm mây, sao trăng gì cũng không thấy, có gì tốt đẹp đâu.”

Emmett phá ra cười to, “Ai, cậu em yêu quý, bộ dạng này rõ là dục cầu bất mãn nha.” Anh chàng vừa nói xong, liền bị Rosalie đâm cho một cái, ôm ngực tru lên, “Em yêu, đau á!”

Rosalie cười với Draco, sau đó cũng kéo ghế ra ngồi. Draco đối với việc cô hòa nhã như vậy lấy làm khó hiểu. Tuy rằng cô nàng vốn đã thay đổi thái độ với cậu từ xem như không khí đến bình thường chào hỏi, nhưng cũng chưa bao giờ thân thiện như thế.

Edward cũng từng giải thích qua, là Rosalie vừa hâm mộ vừa ghen tị với Draco, cậu không phải ma cà rồng, có cuộc sống hữu hạn, đây là điều cô nàng không thể có. Nhưng Draco nghĩ phải còn có gì đó nữa.

Cậu quơ đũa phép, đóng bát đĩa tự động rửa sạch, sau đó ngẩn nấp bay vào yên vị trong tủ chén.

Rosalie chờ cậu xong việc mới nói, giọng điệu tuy rằng lạnh nhạt, nhưng cũng không quá xa cách, giống như chịu xem cậu là người một nhà, “Hôm qua cậu cho Swan uống cái gì?”

“...” Lúc này Emmett mới giật mình nhớ ra, nãy giờ chuyện rời trọng tâm quá rồi.

“A, là món thuốc của thầy em...” Draco ngẩn ra, sau đó nghĩ tới cái gì, cười đến nham nhở, “Về mặt cô ta lúc uống thuốc, đúng là trọn đời khó quên.” Quả nhiên, nhìn người gặp họa là vui sướng nhất.

“Thuốc đó có thể giải được độc của ma cà rồng?” Emmett hớn hở, mà ngay cả Edward cũng tỏ vẻ tò mò.

Draco nghĩ nghĩ, “Thực ra em cũng không rõ nó có tác dụng hay không, chỗ em thì thuốc này tác dụng cũng không nhiều, nhưng may mà không sao, hai thế giới cũng không khác nhau quá, chỉ ít nó làm được việc.”

Nghe đáp án bằng quơ như vậy, ba người còn lại hơi có chút thất vọng, “Thế thôi à?” Emmett vẫn muốn truy tới cùng.

“Thế thôi á?” Draco cao giọng lên một tí, “Thầy em là Bạc thầy độc được trẻ nhất giới phù thủy, vang danh khắp nơi luôn đó!” Cậu đặc biệt nhấn mạnh điều này. Severus Snape là người cậu vừa kính vừa sợ, không chỉ là một Bạc thầy Độc được, lại còn là Chủ nhiệm nhà Slytherin, nhiều đó đủ để người ta phải nhường hần mấy phần.

“Thật không? Anh nghe Esme nói mùi vị của nó rất kinh khủng.” Emmett nghi ngờ.

“...” Draco biết nói gì giờ, từ trong vạc của thầy Snape múc ra thì có cái gì ngon nghe? Hắn cũng từng nói hắn không bao giờ thay đổi mùi vị của độc được để làm nó dễ uống hơn, vì cho rằng sẽ ảnh hưởng đến được lực của nó, nên hắn không bao giờ để tâm chuyện này.

“Mùi vị của độc được thì làm sao mà ngon được. Nghĩ tới nguyên liệu của nó kia!”

Emmett ngó ngó về mặt Draco, liền cảm thấy nguyên liệu của cái món đó nhất định rất kinh khủng, Draco là người hay trọng hình tượng, có đánh chết cậu cũng khôn để lộ về mặt nhăn nhó này đâu.

Ngược lại, Rosalie cảm thấy rất hứng thú, hoặc là cô nàng rất mong chờ vào một phương thuốc có thể giải được độc ma cà rồng, “Thuốc đó dùng nguyên liệu gì để pha chế? Thế giới này có không?” Cô nàng trông ngóng câu trả lời của Draco, ngay cả Edward bên cạnh cũng rất hiếu kỳ.

“Mỗi món độc được đều có công thức khác nhau, nguyên liệu thì nhiều không kể xiết, thế giới này hẳn là không có đầy đủ, hơn nữa có thì cũng sẽ khác đi. Mà muốn làm thì ít nhất cũng phải có nơi như phòng thí nghiệm mới được.” Draco nhún vai trả lời, tuy cậu thích môn này, nhưng ở nơi không phải đi học Độc được nữa, cũng không cần chịu áp lực thi cử trên vai, cậu hoàn toàn không muốn đi nấu độc được, nhất là pha xử lý nguyên liệu kinh hồn đó.

Draco chẳng muốn tiếp tục đề tài này nữa, nói với Edward còn đang ngồi kia uống trà, “Edward, mai anh muốn đi săn?”

“Ừ.” Anh cười nói, “Có lẽ mai em đi chung xe với Alice vậy, hoặc...đi với Emmett cũng được.” Edward có hơi không xác định, có lẽ chính anh cũng hoài nghi xem Rosalie có chịu cho Draco lên xe của họ không.

Bất ngờ chính là, Rosalie lại đồng ý với Edward, “Mai Draco đi cùng tụi chị cũng được.”

Draco vốn không quen ngồi xe lăm, cậu vẫn cảm thấy cười chối hay lò sưởi vẫn quen thuộc hơn. Nhưng gần đây cậu cũng đang nghĩ xem có nên mua một cái xe hay không. Dẫu sao nơi này xe là phương tiện di chuyển phổ biến nhất.

=====

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh dậy Draco không thấy Edward đâu cả, có lẽ anh đã đi sẵn rồi.

Cậu nhanh nhẹn thay đồ, trông vào người chiếc len xám cổ chữ V ngoài áo sơ mi, soi gương một lúc nữa rồi mới chạy xuống lầu.

Esme đang ở dưới bếp làm bữa sáng.

“Buổi sáng tốt lành ạ.” Draco chào bà, “Để cháu tự làm cũng được mà.”

Esme vẫn bận bịu với cái chảo, “Đừng để ý, bác thích ở trong này. Chỉ là lâu rồi không nấu nướng, hy vọng còn chưa lụt nghề mất.”

Ít nhất thì chắc chắn là ngon hơn đồ cậu làm, Draco tự nhủ. Khi vừa đến thế giới này, cậu cũng từng tự mình nấu ăn, tuy nhìn qua cũng khá, nhưng hương vị thì đúng là...khủng khiếp.

Draco ăn xong bữa sáng, chào tạm biệt Carlisle và Esme, theo những người đến gara lấy xe đi học.

Cậu chui vào xe của Rosalie, Emmett cũng không đi cùng. Anh chàng tự lấy chiếc Jeep đỏ của mình ra chạy.

Trong xe khá im ắng, Rosalie khởi động xe, đi cũng không nhanh lắm. Draco cho là cô nàng cố tình chạy chậm.

“Cậu nghĩ thế nào về Edward?” Rosalie bỗng nói, đánh vỡ sự trầm mặc. Cô cũng không nhìn Draco, chỉ chăm chăm đường đi ở phía trước.

“Nghĩ thế nào là sao? Chị muốn nói đến mặt nào?”

“Edward là ma cà rồng...” Rosalie nói thẳng, “Còn cậu, cho dù là phù thủy, cũng chỉ là nhân loại bình thường. Cuộc sống của cậu rất nhanh sẽ kết thúc, có khi còn không tới một trăm năm.”

“...Chị nói đúng.” Draco lẩm bẩm. Tuy người nhà Cullen không bao giờ đề cập với cậu chuyện này nhưng Draco biết nó rất quan trọng, chính cậu rồi phải tự mình quyết định thôi. Nếu như cậu vẫn luôn là người thường, nhất định một lúc nào đó sẽ chết đi. Đến lúc đó Edward chỉ còn lại một mình. Đây là kết quả mà chắc chắn là nhà Cullen không muốn nhìn thấy. Dẫu vậy, cậu cảm thấy rằng Edward không muốn cậu cũng trở thành như anh.

“Em hiểu chị muốn nói cái gì... Rosalie, cho em chút thời gian. Chuyện cả đời, em từ nhỏ đã được dạy không thể quyết định vội vàng như vậy.” Draco ngẩng đầu nhìn cô nàng bên cạnh, nói chắc nịch, “Tin em được không, sẽ không lâu lắm đâu.”

Cậu phải tự thuyết phục mình, thế giới này không có pháp thuật, không có phù thủy, huyết thống thuần khiết càng chẳng có ý nghĩa gì. Những gì cậu muốn duy trì trong tâm khảm đã không còn nữa. Hiện tại chính cậu cũng đang sống giữa một cộng đồng Muggle. Những điều này cậu đều hiểu, nhưng để tiếp nhận hiện thực và từ bỏ những gì mình có từ trong trứng nước vẫn cần rất nhiều thời gian.

Đại khái là do Draco cam đoan với cô nàng, Rosalie thôi không truy vấn nữa.

Nhưng Draco cũng không định im lặng, quan hệ giữa hai người vừa mới tốt lên, “Mọi người không phải thích giấu mình sao? Mà chiếc xe này...” Cậu tìm từ để miêu tả, “Hơi màu mè?”

Biểu cảm của Rosalie thả lỏng hơn chút, cô nàng cười nói, “Chị thích xe, nhất là việc trang hoàng cho nó.” Lại nhìn Draco một cái, “Nếu mua xe, chị có thể sơn sửa tân trang lại cho.” Có vẻ như nói trúng đề tài, giọng điệu cô nàng dịu đi hơn hẳn.

“Cho dù em mua xe, cũng toàn là Edward lái thôi.” Draco thấp giọng thì thầm.

Hiển nhiên ma cà rồng thánh lực rất tốt, bởi vì cậu vừa dứt lời đã nghe Rosalie cười khanh khách, “Chị cũng nghĩ vậy, Edward sẽ không để cậu tự mình lái xe đâu, cậu cũng đâu dám lái mà hả.”

Draco nhún vai, “Thôi vậy, chắc em chẳng cần mua xe làm gì.”

=====

Mấy thím có ai đọc Long đề án bên nhà Thesun.nguyen không:((tỷ ấy lại block nữa rồi T^T theo truyện này nhiều năm, chỉ chờ một chữ hoàn cũng khổ nữa:((sao tỷ ấy không xin bản quyền rồi dịch, đc thì cho xuất bản luôn như Quý hành nhĩ:((((nói chứ bộ ấy mà ra thì tốn bao nhiêu cũng mua T^T còn Du long nữa, ra Quý hành phải ra Du long chứ:((

28. Chương 28

Rosalie đem xe đỗ lại sau bãi, nói, “Edward khoảng chừng buổi tối mới quay lại, tan học xong cậu ra đây đợi, tôi đưa cậu về.” Draco gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Lúc cậu chuẩn bị ra khỏi xe, lại phát hiện hình như chuyện đó hơi khó: bên ngoài xe có rất nhiều người bu đen bu đỏ. Xe của Rosalie rất đẹp, màu đỏ rực, còn là xe mui trần, Draco liếc một cái liền biết ánh mắt ham thích rực rỡ của những người xung quanh.

Cậu còn đang rối rắm không biết mở cửa xe thế nào, nhưng có vẻ so với cậu Rosalie còn mất hứng hơn.

“Hầy, cũng khó trách sao mọi người chỉ đi chung một xe mà không đi xe riêng của mình.”

“...” Cô nàng không để ý đến Draco, mở cửa xe bước ra ngoài. Có thể là do vẻ giận dữ của cô quá rõ ràng, hoặc những người nhà Cullen chỉ có thể được ngắm từ đằng xa, nói chung Rosalie vừa bước xuống xe, đám đông chung quanh dần tản đi hết.

Draco được dịp chui ra ngoài, nhưng vừa đi được hai bước đã gặp Mike chắn lại.

“Buổi sáng tốt lành, Draco.” Mike cười tươi rồi chào cậu, mà hiển nhiên cũng rất chú ý cái xe, cứ nghiêng đầu nhìn mãi.

“... Buổi sáng tốt lành.” Draco đối với việc bọn họ cuồng xe đẹp cũng rất thông cảm, hồi cậu mới có chiếc chổi đua mới nhất xịn nhất, đám học sinh cùng Nhà cũng là phản ứng này.

Mike hôm nay học hơi nhiều, chồng sách trên tay cậu ta nặng trĩu, phải dùng cả hai tay để ôm, “Ày, nặng chết...” Cậu chàng than thở xong mới nhìn Draco, thấy cậu không có ý tiếp chuyện mới chuyển đề tài, phấn khích nói, “Hôm nay cậu đi cùng xe với Rosalie? Xe chất quá trời quá đất!”

Mà đối với người chẳng biết gì về xe như Draco thì đó chỉ là cái xe đẹp thôi, “Nó làm sao?”

“Trời ạ, cậu không biết hả?” Mike kinh ngạc, không ngừng xuýt xoa, “M3 đó! BMW M3 lặn đó!”

“...” Hiểu biết của Draco đối với Muggle còn giới hạn lắm, chưa đề cập tới lĩnh vực này đâu.

“Draco...” Mike chợt nghĩ tới điều gì, ngập ngừng nói, cứ lắp ba lắp bắp không thành câu, “À... mình nghe Jessie kể là...”

Cậu đột nhiên mỉm cười. Cười thực sự! Đây nghĩa là mọi người trong trường biết cậu và Edward là của nhau rồi đúng không?

“Những gì cậu nghe được đều là sự thật.” Draco thẳng thắn thừa nhận không chút do dự.

Mike há hốc mồm nhìn cậu, từ kinh ngạc chuyển sang đáng sợ, rối rắm không biết làm sao, nhưng may là không có vẻ khinh bỉ chán ghét gì đó. Tuy bản thân Draco không để ý cái nhìn của người khác, nhưng cậu cũng rõ có rất nhiều người không chấp nhận mối quan hệ đồng giới thế này.

“Ồ... mình chỉ rất... ngạc nhiên...” Mike rút cuộc cũng bình tĩnh lại, dù vẫn nói hơi lắp, “À, cậu, cậu có biết, rất nhiều người trong trường thích hai cậu lắm. Như, như thế này tụi con gái đau lòng chết mất.”

“...” Thích Edward thì rất nhiều, nhưng thích cậu thì chắc không có mấy đâu.

Hai người đi một hồi tới phòng thí nghiệm Sinh học, Mike mới phát hiện ra, “Edward hôm nay không có tới!” Cậu chàng chợt nhớ ra sáng nay Draco đâu đi cùng Edward, cậu ngồi chung xe với Rosalie mà. Mike bị cái xe cậu mất hồn, không để ý mỹ nam mọi hôm vẫn kè kè bên cạnh Draco không thấy đâu.

Draco để sách lên bàn, cười nhạt, “Giờ mới biết à?”

“Ày, tại mình không chú ý.” Mike cũng vút sách lên trên, còn muốn nói gì đó nữa, nhưng nhác thấy thầy giáo đã vào lớp rồi bèn thì thào, “Tan học nói tiếp vậy.”

Thế nhưng tan học Mike còn chưa kịp nói chuyện với Draco thì đã bị Jessica túm đi mất. Draco lại cảm thấy chẳng hề gì, ngoại trừ tiết học hôm nay nhàm chán muốn chết, chắc do không có Edward ngồi bên.

Cậu dọn dẹp sách vở, đi sang lớp học kế tiếp. Hành lang khá vắng vẻ, cậu còn đang lẩn thẩn một mình thì bị một nữ sinh chặn lại.

“Malfoy, có người hẹn bạn đến khu rừng sau trường.” Cô gái cúi thấp đầu, nói xong một cậu thì chạy mất.

Draco nhìn theo bóng dáng nữ sinh kia, tự hỏi ai tìm mình mà phải hẹn ra sau trường thế này, mà chính cậu còn chưa gật đầu đáp ứng nữa. Nhưng đi coi thử cũng không hề gì, dù sao hôm nay cậu cũng không có hứng muốn đi học.

Draco chuồn ra sau trường tiến về phía khu rừng, bỗng dưng có ảo giác như lên khỏi Hogwarts vào Rừng Cấm vậy.

Nói là sau trường, thực ra cũng xa lắm, còn cách một khoảng mới tới khu rừng kia. Lúc Draco đến chỗ hẹn, lại chẳng thấy ai hết.

Hay là trò chơi khăm của mấy cô nàng thầm mến Edward? Thực sự quá ngây thơ! Nhưng Draco có nghĩ thế nào, tùy tiện tin lời người khác thì cậu mới là kẻ ngây thơ nhất.

Cậu lòng vòng một hồi vẫn không thấy ai, lúc chuẩn bị trở về, một bóng người thoát cái xuất hiện.

Victoria trong nháy mắt đứng trước mặt cậu. Ả so với lần trước còn chạt vạt hơn, mái tóc rối bởi xõa tung, quần áo rách rưới vài chỗ, trên người còn dính đầy lá thông. Ả đứng đó, đáng vẻ như con báo định xông lên.

“Làm mi sợ à?” Victoria cười nhạt, Draco nhìn ra ả là đang trào phúng.

Cậu âm thầm siết lấy đũa phép trong tay, từ từ lùi ra sau, cười giả lả, “Xin lỗi, hình như tôi không biết cô.”

“Nếu ta là mi thì sẽ không mạnh động vậy đâu.” Ả mỉm cười, “Thực không ngờ, ma cà rồng lại tìm một con người làm người yêu cơ đấy.” Ánh mắt ác ý của ả quét khắp người Draco.

Cậu im lặng không nói gì, cũng không ngu đến mức tự cho là mình có thể lông tóc vô thương thoát khỏi tay một ma cà rồng kinh nghiệm chiến đấu đầy mình như người trước mắt. Từ lúc thấy bọn họ đánh nhau nơi nhà gỗ kia, cậu liền biết chỉ cần họ muốn đánh thì mình hoàn toàn không thắng nổi. Thần chú còn đọc chưa xong thì bị cản nát rồi không chừng.

“Mi đang tự hỏi tại sao ta lại tìm mi chứ gì?” Victoria hỏi, nhưng ả chẳng để ý cậu có thêm trả lời không, cứ lảm bảm nói, “Ta nghe nói Edward rất để ý một người, a, còn sự trả thù nào ngọt ngào hơn khi ta giết người nó để ý đây?”

Ả vừa dứt lời, thân thể dùng tốc độ như điện xẹt phóng vào Draco. Cậu căn bản không hề có thời gian phản ứng, đũa phép còn không kịp giơ lên, bỗng dưng hai mắt tối sầm rồi hôn mê bất tỉnh.

=====

Còn tí xíu nữa là hết rồi:)))))) các thím thích đồng nhân nào nữa? Thử Miêu? Hoàn Châu? InuYasha? Vote dêi:))))))

29. Chương 29

Draco chậm rãi tỉnh lại, cậu cảm thấy sau gáy rất đau, nhin không được thở hắt một tiếng.

“Tĩnh rồi?”

Cậu nghe thấy Victoria nói, liền gương ngồi dậy khỏi mặt đất lạnh như băng. Có điều chuyện này cũng khó, tay cậu bị trói quặt ra sau. Draco cựa cựa một lúc, xem có thoát trói được không.

“Ha ha, đừng cố sức. Mi nên thấy vui mới phải, vì ta chưa giết mi đó.”

Draco mở to mắt, thấy đôi chân của ả đứng ngay trước mặt, cậu ngẩng đầu nhìn ả, cất tiếng khản đặc, “...Mi muốn gì?”

Victoria hứng thú đánh giá cậu, nói, “Edward giết James, nếu muốn trách thì trách hẳn, mi chẳng qua chỉ là một nhân loại xuất hiện sai thời điểm sai nơi chốn thôi.” Sau đó ả không nhìn cậu nữa, bắt đầu đi đi lại lại trong phòng, tự mình lẩm bẩm, “Ta dùng mi dụ hẳn tới đây, rồi ta sẽ giết hẳn. Nhưng đừng lo lắng, ta sẽ đem mi chôn cùng.”

Draco híp mắt cười khẩy, “Ta nghĩ mi lắm rồi, Edward sẽ không đến đâu. Một ma cà rồng làm gì phải lo cho nhân loại?”

Trong lòng cậu biết là không ổn rồi, không biết Edward có chạy tới đây mà chẳng hề có chuẩn bị gì hay không?

“Mi thế mà lại tin ta có thể dẫn Edward đến? Ta không định biến thành ma cà rồng, đối với anh ấy ta cùng lắm là thú vui nhất thời mà thôi.” Cậu tiếp tục nói, đồng thời miễn cưỡng đỡ thân ngồi dậy tựa lưng vào tường.

Victoria mặc cậu loay hoay, thờ ơ nói, “Mi tốt nhất nên cầu nguyện hẳn đến... Mà cũng không sao, ta đưa mi đi gặp James rồi giữ nguyên kế hoạch cũng được...”

“Cô gái truyền lời cho ta, mi đã làm gì để không chết?” Draco tìm cách nói lảng đi, đây cũng là điều cậu rất thắc mắc.

Victoria như nghe được cái gì đó rất đáng cười, “Ta chỉ nói là ta biết mi, tìm mi có chút việc...” ả cười mỉa, “Ai mà biết mi lại ngu như vậy.”

Draco thầm nhủ mình phải bình tĩnh, không nên tức giận, phải bình tĩnh! Mà chết tiệt thật, này sao bình tĩnh được!

“Ta thật sự không hy vọng lắm ở chỉ số thông minh của mi, nhưng hình như kế hoạch này cũng chẳng suôn sẻ gì mấy. Mặc kệ Edward có tới hay không, mi nghĩ làm sao anh ấy tới được? Dựa vào cái mùi tanh tưởi trên người mi à?”

Victoria liếc cậu một cái, “Ta tự có cách dụ hẳn đến, mi yên tâm đi.”

Hai tay Draco bị trói sau lưng, không thể động thổ, quả thực rất không xong. Cậu cũng không nghi ngờ việc Victoria để sẵn hàng tá bẫy rập ở ngoài chờ Edward đến. Draco đành mặc kệ ả, tầm mắt nhìn quanh đánh giá tình hình.

Nơi này hình như bị bỏ hoang đã lâu, đổ vỡ và rách nát là hình dung dễ nhất. Trong này cũng không có nhiều vật dụng gì mấy, góc tường kia có chiếc sofa cũ bần rách bươm, bụi đóng tầng tầng lớp lớp. Nhìn ra cửa sổ thì phát hiện ra trời đang về chiều. Không biết bọn Alice có biết cậu mất tích không?

Draco bị trói, động thổ không được hóa thú không được. Mà dù biến thành nữa, Victoria còn ở đây, cậu cũng không dám chắc đôi cánh bé xú kia có thể bay thoát khỏi tay ả.

Tốc độ của ma cà rồng, thật sự là thiên địch của việc niệm thần chú.

Draco ho nhẹ một tiếng, khiến Victoria quay đầu lại, “Mi chờ Edward đến, nếu lỡ người không đến thì sao? Mi vẫn đợi à?”

Ả nhún chân, như con mèo nhẹ nhàng đáp bên người cậu, “Mi lo mình còn sống được bao lâu hả?”

Draco cười cười, “Cũng không hẳn. Ta chỉ muốn biết, mi còn khoảng bao lâu thì gặp lại James. Mi không sợ người tới không chỉ mình Edward, mà là cả nhà Cullen luôn sao?”

Tuy miệng nói vậy nhưng cậu vẫn bất an, lơ như anh đến một mình thì sao?

“Mi không cần lo. Cả nhà Cullen cũng chẳng sao cả. Vậy ta đưa mi gặp James trước. Đối với ta, giết chết Edward hay để hấn khốn khổ cả đời cũng tốt như nhau.”

“Trời ơi làm ơn đừng nhắc đến James nữa! Ta không quan tâm tới cái gã đó, mi tự lưu lại cơ hội gặp mặt với gã đi.” Draco cắn răng cười lạnh, khuôn mặt trắng như sứ cũng hơi ửng lên vì bức bối.

Victoria thấy vậy cười khẽ, “Đừng lo, ta sẽ để mi và Edward gặp nhau lần cuối cùng.” Nói rồi xoay người đi không để ý đến cậu nữa.

=====

Thời gian trôi qua rất nhanh, mới đó mà trời đã sụp tối.

Ngôi nhà hoang không có đèn, Draco đành phải căng mắt ra mới lờ mờ thấy được phía trước. Ngay lúc cậu cảm giác cơ thể đang lạnh buốt dần đi từng chút một, lại nghe tiếng Victoria cười khẽ, “Xem ra Edward vẫn thực thích mi.”

Lời vừa dứt, ả như điện xẹt đứng sát cạnh Draco, một tay bóp lấy cổ cậu nhấc cậu lên khỏi mặt đất. Con ngạt thở liền ập tới chiếm trọn tri giác Draco.

Bống cánh cửa bật mở ra, có người đứng ở đó, bóng hình quen thuộc với Draco biết chừng nào.

“Draco!” Giọng Edward không giống ngày thường điềm đạm dịu dàng, giờ tràn ngập hoảng loạn và sợ hãi.

Cổ họng tắc nghẽn khó thở khiến Draco chỉ thấy đầu mình kêu ong ong, chỉ còn một chút tri giác gom góp lại vào âm thanh vừa nghe thấy.

“Không!” Tiếng thét bống dưng trở nên cách rất xa Draco.

Trước mắt cậu chỉ còn bóng tối và vài vệt màu sắc xoay tròn, cực kỳ chóng mặt. Mi mắt nặng như đeo chì, thân thể cậu như con diều đứt dây khi Victoria đem cậu vút xuống đất.

Tiếng kêu thê thảm giận dữ của Edward đập vào màng nhĩ. Victoria vọt đi cậu cũng cảm giác được. Nhưng cậu chẳng nhúc nhích nổi, chỉ nằm im trên nền đất. Có ai đó đi về phía cậu, nhưng cậu chẳng rõ người đến là ai. Cậu khép mắt lại, mất hết tri giác.

Lời tác giả: Ai thích BE có thể dừng ở đây.

=====

Well, tui thấy cái lời tác giả nói giống như “ai thích máu tró thì dừng ở đây”:))) So, ai không thích thì đợi tiếp:)) còn 1 mẫu kết thúc cuối cùng tuần sau up ha Và xong bộ này tuổi sẽ làm luôn bộ mới:))

30. Chương 30: Kết Thúc

Khi Draco tỉnh lại, cậu thấy mình nằm trên chiếc giường quen thuộc, nghiêng đầu sang bên, cũng thấy cái giá CD quen mắt. Cậu nhận ra mình đang ở trong phòng Edward, nhưng chung quanh lại chẳng có ai. Cậu còn tưởng khi tỉnh giấc sẽ nhìn thấy anh đầu tiên chứ.

Draco thử cử động, cả người đau nhức mỗi nức, giống như bị giẫm đạp qua một lần. Cậu xuống giường đứng dậy, lại phát hiện Edward không thay đồ cho cậu! Bộ quần áo vì lẫn lộn trên nền đất mà nhân nhúm bẩn bụi không thể tả, chẳng nhìn ra được màu sắc ban đầu nữa.

Ài, Draco nhăn mặt, trông mình còn bẩn hơn một con gia tinh!

Vừa rửa xả Victoria vừa trách Edward, nói thế nào cậu cũng coi như người bệnh, anh không ở cạnh thì chớ, cũng không thềm thay áo cho cậu, trong khi anh rõ ràng biết cậu ưa sạch đến mức nào mà.

Draco vội vàng tắm rửa, thay đồ sạch, liền đi xuống lầu tìm Edward. Cậu vừa mới bước đến đầu cầu thang đã thấy mọi người trợn mắt kinh ngạc nhìn cậu.

“Mọi người như thế là sao?” Cậu nhìn nhìn, “Edward đâu rồi? Sao anh ấy không ở đây?”

“Draco thấy thế nào?” Carlisle nhẹ nhàng hỏi, còn kiểm tra cho cậu một chút.

“Ngoại trừ người hơi nhức chút, với cái cổ hơi đau thì không sao ạ.” Draco cười cười.

Những người còn lại hai mắt nhìn nhau, giống như cậu bình thường như vậy mới là bất thường.

“Rốt cuộc là sao vậy?” Draco cảm thấy lúc mình ngất xỉu đã xảy ra chuyện gì đó.

“Draco à.” Alice ôm cậu một cái.

“Ai giải thích một chút đi được không? Mình không hiểu gì cả.” Mọi người ai cũng có vẻ kinh ngạc, làm cậu chẳng rõ là sao.

“Draco, lúc tụi này tìm thấy cậu, tim cậu không đập nữa.” Emmett nói.

“Bây giờ em rất bình thường.” Draco khô cần trả lời.

Còn anh chàng bị Rosalie đâm cho một cái.

Carlisle xoa dịu cậu một chút, “Draco có muốn đến bệnh viện kiểm tra không? Kiểm toàn thân luôn ấy.”

Cậu vừa nghe tới hai chữ ‘bệnh viện’ liền nhớ tới lần trước gặp tai nạn với cái xe, lập tức từ chối, “Không ạ, cháu nghĩ mình không cần đến đó làm gì.” Trừ phi cái bệnh viện đó tên Thánh Mungo.

“May là vậy. Lúc cháu bất tỉnh, ta xem cho cháu, lại phát hiện ra cháu không có nhịp tim.”

Draco không hiểu lắm, “Thế...nghĩa là sao ạ?”

“Cháu đang thở đúng không?” Draco gật gật đầu, cậu hô hấp bình thường mà.

“Ừ, cháu có thở, nhưng tim lại không đập...” Carlisle nói, liền thấy hai mắt Draco mở to, một bộ không dám tin.

“Xem ra cháu vẫn không biết chuyện này, nhưng cũng chẳng phải vấn đề gì lớn, cháu như vậy đã lâu rồi.” Carlisle nói, có vẻ như ám chỉ cậu ngay từ đầu đã không có nhịp tim.

Draco nghĩ đến mái tóc không chịu dài ra của mình, chiều cao cũng không hề tăng thêm. Cậu dẫu nhỏ, quyết định cho qua, “Sao Edward không ở đây ạ?” Cậu vừa hỏi xong, bên cạnh Emmett cất tiếng cười to.

Alice cười nói, “Draco, đáng tiếc cậu bỏ lỡ chuyện này, lúc Carlisle khám cho cậu, chỉ vừa mới nói tim cậu không đập, Edward còn chưa nghe xong đã đau khổ chạy đi mất tiêu.”

Carlisle vỗ vai Draco, “Ta nghĩ cháu nên đi gặp nó một chút, chắc nó đang ở trong rừng thôi...”

Ông vừa dứt lời, Draco đã độn thổ đi mất.

Có lẽ Edward cho rằng cậu đã chết, chính cậu cũng không vui. Anh để ý cậu thế nào, trong lòng cậu rõ nhất.

Draco độn thổ đến nơi hai người hẹn hò lần đầu tiên. Cậu ngẩng đầu lên nhìn cảnh tùng sam to lớn phía trên, quả nhiên thấy Edward ngồi trên một chạc cây rất cao. Xa quá cậu nhìn không rõ mặt anh thế nào, nhưng hình như anh cũng đã nhìn thấy cậu.

Vụt một tiếng, Draco đã bị ôm chặt lấy, cậu chỉ cảm giác đôi tay rắn rỏi không ngừng run lên, “...Edward, nhẹ chút.”

“Là em thật không? Chứ không phải ảo giác...” Draco nghe anh tự mình lẩm bẩm, trong lòng cũng có chút ghen ngào.

“Là em đây, không phải ảo giác.” Cậu vươn tay vòng qua cổ Edward.

“Anh yêu em.” Giọng Edward nghe thật khản trương, lại ản ản niềm vui sướng.

“Em cũng vậy.” Draco nhẹ nhàng đáp lại. Bầu không khí trở nên ấm áp ngọt ngào.

Nhưng chẳng mấy chốc nó bị phá tan tành, ngay khi Edward buông Draco ra, trừng cậu, “Rốt cuộc đã có chuyện gì? Rõ ràng em đã...” Mấy chữ cuối bị nuốt ngược, có vẻ như anh chẳng muốn nhắc đến chuyện đó nữa.

“Em không biết, em thề, em chỉ hôn mê một lúc mà thôi.” Draco đáp.

“Anh không nói cái đó.” Edward bắt đầu gắt gỏng, “ Em không nghe lời anh, rõ ràng em đã hứa sẽ không đi lại lung tung, thế tại sao lại ra ngoài một mình? Victoria suýt chút nữa giết chết em!”

Cậu biết ngay mà.

“Em thề, đó là ngoài ý muốn.” Draco cúi đầu nhận sai.

“Đừng có nói lảng. Em lúc nào cũng gặp mấy chuyện ngoài ý muốn vậy nhỉ.”

“Đừng cãi nhau vì chuyện này được không? Bây giờ em mệt đến chỉ muốn lăn ra ngủ một giấc thôi. Nhức người muốn chết.”

Một lúc sau Edward mới trả lời, lửa giận cũng tan, bất đắc dĩ nói, “Ngủ đi, anh ôm em về.”

Nói rồi bế cậu lên, lấy tốc độ của người thường mà chậm chậm đưa cậu về nhà.

Draco tựa vào lòng anh, hạnh phúc khó tả.

Thế giới này không có pháp thuật, không có phủ Malfoy, không có cha mẹ dẫu yêu, nhưng vẫn có Edward ở đây, ở bên cậu vĩnh viễn.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/harry-potter-x-twilight-me-vu>